

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

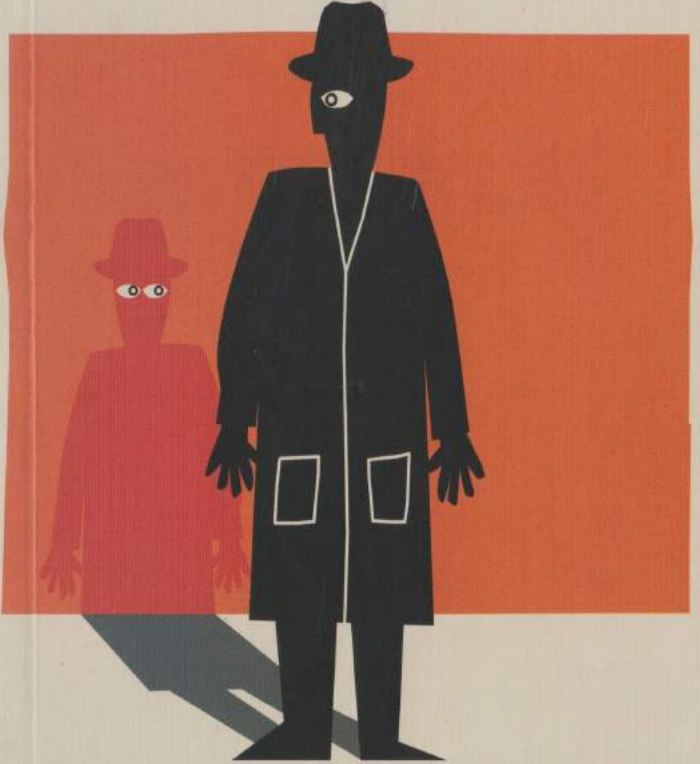
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DÜNYANIN SUAT DUMAN LEŞLERİ

Alakarga 098

Edebiyat 079

Dünyanın Leşleri

© Alakarga Yayıncılık, 2015

ISBN: 978-605-5182-96-0

Sertifika No: 24365

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. Basım: Aralık 2015, İstanbul

Kapak Tasarım: Umut Pehlivanov

Arı Matbaacılık Serkan Arı: 0212 5652599

Matbaa Sertifika No: 31900

Alakarga Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. Ltd. Şti.

Mürver Çiçeği Sokak Fikri Erkmen Apt. No: 10/A Daire: 4

Rasimpaşa/Kadıköy

Tel: 0216 450 20 29

alakargakitap@gmail.com

www.alakarga.com.tr

<https://www.facebook.com/alakargayayinevi>

<https://twitter.com/alakargakitap>

öz

SUAT DUMAN DÜNYANIN LEŞLERİ

roman

alakarga

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SUAT DUMAN, Kars doğumludur. Uzun yıllar Ankara’da yaşadı. İlk romanı *Cinayet Mevsimi* bu yılların izlerini taşır. Avukat Mehmet Cemil karakterinin maceralarına ikinci romanı *Müruruzaman Cinayetleri* ile devam etti. İstanbul’da yaşıyor ve yazıyor.

**Ben! Bizzat kahramanlığın
Başıma diktiği tüyle mağrur ve atak...
Tekrar edeyim: Bana yardıma gelmek yasak.
Cyrano De Bergerac/Edmond Rostand**

Ant olsun ki sizi mahvedeceğim orospu çocukları. Uzun bir ömür istemiyorum. Yara bere içindeki kafalarınızı kışınıza sokana kadar yaşasam kâfi. Ayakta duracak halim kalmadı ama insanoğlunun özene bezene yarattığı tüm tanrılara şükürler olsun ki sizi buldum ya, artık ölmeyeceğim, cesetlerinizin üzerinde yürüyene dek nefes almayı sürdüreceğim. Tek bir cümleye sığdırılamayacak kadar uzun bir ömür var mıdır? Yüz elli yıl yaşasam da intikamını aldı desinler arkamdan, bu bana yeter!

Kelimeler bize toprağın, suyun, güneşin ve yıldızların ötesini vaat eder, haziran güneşi yeni yeni uyanırken bir anda bu geldi aklıma. Fakat bu iş öyle kolay değildir, dünya üzerindeki sınırlı tarihimiz kelimelerin keşfi ve evriminden başka şey değil. Ha, bazı insanlar kelimeleleri iyi kullandılar, çok iyi kullandılar hem de. Bana gelince, ne kadar kötü ve beceriksizce kullansam da kelimelere muhtacım; her şeye rağmen ayakta kaldım ve şahane bir şafak söküyor şimdi Meydan'da. Adeta sürünerek gelip omzumu omzuna yasladığım genç adam mermer yontular gibi gururla dikiliyor yanımda. Kanım sol baldırımdan durmaksızın akıyor. Neden durmadığını kendini adanmış, fedakâr bir doktor nasılsa söyleyecektir. Bana düşen, aklım başımdan yitip gitmeden hikâyemi zihnimin boş raflarına eksiksiz bir şekilde yerleştirmek. Öncesinin önemi yok: İçerdeydim. Orada, Meydan'ın

her santimine sinmiş uğultuyu ayakta karşılariken, tam tamına elli beş gün öncesini, beni sokağa salıverecek, tersyüz olmuş bir şehirle bağımı yeniden kuracak adamın -gardiyanın sesini anımsadım: Oku!

Oku.

Kulaklarıma değen ses bir şeyler buyuruyordu. Aylardır volta attığım parke taşlarından öyle yılmıştım ki bu çizgi dudaklı adamın neyin peşinde olduğuna dair en ufak bir fikir oluşmadı zihnimde. Yaka paça tıklandığım bu delikte uzun bir ömür geçirecek olsam parke taşı uzmanına dönüşebilirdim. Burada parmaklıklar, duvar sıvası, sarı ampul, yemek kaşığı filan ne ise parke de oydu; ölü eşyası! Oysa parke dediğin öyle her yerde aynı görünmez! Kasaba yollarında yürüyenin ayağına takılır örneğin, ay ışığında bir bakmışsın lacivert olur. Meraklısına kumsalı vaat eder. Bense hiç görmediğim halde Paris sokaklarına boşalan yağmur damlalarını hayal ediyordum. Kusmamak için. Herhalde artık yalnız öyle bir yerde katlanabilirdim bu manzaraya. Orada, Paris'te, sokaklara işlenmiş inci tanelerinden farksızdır muhakkak, taş da olsa. En azından ben öyle kuruyordum. Sonra, eski bir film makarasından akan cızırtılı görüntüler yerleştiriyordum çerçeveye. Olur olmaz her yere işaret parmaklarını uzatan canavarları, direniş örgütleyen devrimcileri filan düşünüyordum yarım yamalak tarih dağarcığımla. Yeri olmayan düşünceler ancak kurtarabiliyordu beni olduğum yerden.

Oku, imzala.

Rütbesiz bir kol -ellerini özenle saklıyordu, görebildiğim kadarıyla vitiligosu vardı, emanete alınmış ıvır

zıvırımın tarafıma eksiksiz teslim edildiğini onaylamamı isteyen bir kâğıt parçasını gönülsüzce önüme sürdü. Beyaz lekelerin farklı bir hava kattığı parmaklarıyla kâğıdın orasını burasını mıncıklayıp, imzalamamı işaret etti. Parmaklarına Venüslü bir hatun dokunmuş gibiydi, Marslı da olabilir. İsteseler intihar notu, itirafname, vasiyet ne olursa imzalardım oradan çıkmak için. Kâğıdı okumadan imzayı bastım.

Birileri gelip, herkesten bir cümle alıyoruz, böylece tüm yaşayanları bir kitapta yan yana getirmiş, geleceğe gerçeğin yegâne bilgisini bırakmış olacağız dese, hiç düşünmeden, aslan yatağına girmeyen fazla konuşmasın, derdim. Paslanmış demir yığını arkamdan kapanırken, balçığa saplanmış ayaklarıma bakıp bunu düşünüyordum. Geri kalan altı yedi milyarın en azından iki kıtayı tika basa dolduracak kadarı, sevgi, hoşgörü filan gibi laflar gevelerdi eminim. Yine de böyle bir kitabı okumak acayip olurdu. Derlemeleri severdim, insanın kaydını tutacak böyle bir derlemeyse boşluktaki ayak izimiz olurdu herhalde, bizim ayak izimizi kim ne yapacaktıysa! Her neyse işte, bana sorulursa ne söyleyeceğim belliydi. Dama tıklı geçirdiğim bir kış ve bir ilkbahar -ve fazladan bir Cumartesi Pazar, şimdiye kadar öğrendiklerimi unutturmuş, hiç bilmediklerimeyse ayılmamı sağlamıştı.

Tam tarih isteyen kendini kandıradursun, biz farkına bile varamadan kıyamet koptu –sabahın ilk ışıklarına ayarlı saatlerimiz, kravatımız, ütülü takımlarımız, tatlı tuzlu kahvaltılıklarımız, saygıyla ve anlayışla beklediğimiz tuvalet sıramız, çıkmadan öptüğümüz uyuyan güzellerimiz, toplu taşıma araçlarının bizi toplu bir

histerinin içinden sessizce ulaştırdığı toplu kıyma makinelerimiz gürültüyü duymamızı engelledi. Eh, kıymetin büyük patırtı koparacağı yaygın bir söylentiden öte ne ki! Yine de pisliğine bata çıka idare ettiğimiz bu larva yatağını seviyorum. Eskiden olsa bunu itiraf edemezdim. Ama bir kez deliğe tıkılmışsanız, eski gerçekten eskidir artık, mazi yalnızca yaşı belirsiz ihtiyaçların sayıklayıp durduğu bir söylentiden ibarettir. Cezaevi rüyadan uyandığınız yere dönüşür saniyeler içinde. Beş duyunuzun aynı gün aynı saatte, ceketlerini sırtlarına vurup tatile çıktığını, sizi de enikonu budanmış, örselelenmiş kuru bir kütük gibi teslim ettiğini düşünün. Teslim alansa zalim bir doktordur. Bünyenize girmiş illegaliteyi söküp atmak, toplum dışılığınızı sağaltmak için kışınıza elektrik veren, Nazi subaylarından hallice bir piç kurusu. Çok beklersiniz ondan sonra: Kokular dışarıda kalır, resimler, manzaralar, ananızın kederli gözüne de dokunamazsınız artık, manitanızın buz gibi bohçasına da. Hayır. Ciğerinize doluşan hava dışarı çıkmaya fırsat bulamadan olup bitmiştir her şey: Sırtıma jandarmanın sumsuğunu yiyip öte tarafa yüz üstü serilir serilmez aymıştım buna. Mavi gözlü çocuklar dışarıda kalmıştı! Çileyle bezenmiş atlas suratlar, öfkesi burnunda hırtlar ve mis kokulu kadın cinsi de öyle. Coşkulu balık esnafının, yeşillik satanların, akşamcıların, tekçilerin, muhabbet erbablarının, dünyanın bütün kıtalarının, okyanuslarının, ülke ve şehirlerinin, fışkıran pisliği ve taşan umuduyla topyekûn hayatın üzerine, çıkmaz sokakların demir kapısı, ihtiyaç tefecilerin gevrek gülüşleri gibi yavaşça sönerek kapandığında mevzuyu çakmıştım: Dışarıda iyiydim! Şimdi sıra hayattaydı ve burada

tek bir konuda fikriniz alınıyordu: Devam edeyim mi yoksa domalmak mı istersin?

Parmaklığın öbür tarafı, neyle karşı karşıya olduğunu gösteriyordu insana. Dönüp vedalaşacak değilim, arkama bile bakmadan uzaklaştım, edindiğim deneyimin hiç de fena olmadığını düşünüp avunmayı seçtim. Üste para verip içeri giremezsiniz ne de olsa. Kürsülerden dinleyerek öğrenemezsiniz. Bir daha gelmeyi düşünmüyorum. Uyanıyorum ve bir de bakıyorum rüyaymış. On beş metrekarelik havalandırmayı, avuç içi genişliğindeki voleybol sahasını, sabah tekmilini, yeri döven asker botlarının, sürtünen sandalyelerin, gıcırdayan yatakların sesini, gardiyan homurtularını ve paspalcı Merdan'ın telefoncuyla giriştiği yellenme müsabakalarını geride bırakıyorum, unutuyorum!

Seviyorum dediysem, her gördüğüm insan sıfatlıya sarılacak, çocukları falan kucaklayacak değildim. Doğrusu, battaniyelere sarmalanıp, yarı baygın geçirdiğim aylara rağmen kendimi yorgun hissediyordum. İç çamaşırlarımı, sigaramı, cep telefonumu tikiştirdiğim pazar işi adi sırt çantamı güçlkle taşıyarak hemen karşı köşedeki kahveye kapağı attım. Köpek leşi gibi kokuyordum. Yanlış da sayılmazdı hani, karşıdan karşıya geçerken akla hayale sığmaz bir şiddetin mağduru oluveren, şaşkın, ölü bir köpekten farkım yoktu şu an. Leş kokusundan tiksiniyorsanız, arabalarınızla vedalaşın. Umursamadım, buraya tezgâh açan biri kokuyu göze almış demektir. İçerden damıtılmış çiçek özleriyle yıkanıp çıkacak değildim ya. Bir çay söyledim, sigara yaktım. Belli ki ya mahkûm, ya mahkûm yakınlarına hizmet veren, en iyi olasılıkla asker, polis, gardiyan takımının gelip otur-

duğu kahvenin garsonu ifadesiz suratıyla çay bardağını önüme fırlattı. Birinden hizmet almayalı uzun zaman olmuştu. ay bardağına, üzerindeki dudak ve parmak izlerini umursamadan baktım ve soğan acılığındaki ayı zevkle içtim –gözlerimin yaşardığını hissettim. Hizmet sektörünü özlemiştim.

Aklımda ne vardı, hatırlamıyorum bile. Herhalde yalaka müdüre siktiri çekip işi bırakacaktım –müdür yalaka değildi aslında ya da her müdür kadar yalakaydı, uzatmayalım. Zaten cinnet piyango gibidir. Yasayı iğnemiştim, ceza yasasını. Umurumda değildi işin bu kısmı. Yapmam gerekeni, sırf yasaya aykırı diye yapmaktan geri duracak değildim. O anda, yani farkında bile olmadan bir yasa maddesini ayaklar altına almadan az önce tek istediğim kadının ağzını, burnunu dümdüz etmektir. Çok konuşuyordu. Dişleri olmasa her şey halolur diye düşünmüştüm. Dişleri olmadan konuşamazdı, en azından sesi daha yumuşak gelirdi. Can çekişen ihtiyaşlar gibi boğuk boğuk fısıldardı en fazla. Cevap yetiştiremiyordum. Üstelik haklı görünüyordu kadın. Görünmek ne, apaçık haklıydı, ne diyebilirim. Fakat ke-nara çekilip haklılığının tadını çıkarmaya niyeti yoktu. Kahvaltı ediyorduk, ahşap sandalye kuyruk sokumumu tatlı tatlı kaçıyordu ve bana öyle geliyordu ki kadın beni öldürecek, kanımı tuvalete akıtıp, kusurlu bedenimi bir başına hem de tadını çıkara çıkara defnedecekti. Bu yarım porsiyon pakizenin dili, yirmi dokuz harfi bir değirmen gibi ğtyordu. Vurduka hırslanıyor, laflarıyla beni adeta paralıyordu. Kelimelerin üzerimdeki etkisi dehşetti. Harfler kalın bir sis tabakası gibi gğm kapatmıştı. Hem de ne sis, çizerek anlat deseler apartman

şekilsizliğinde bir denizanasını boca ederdim kâğıdın üstüne. Öyle bir sis işte. Tüylü bir ağzı olurdu bu denizanası kılıklı sisin, keskin, sarı dişleri, gözaltı halkaları falan. İşte bu harflerden oluşan illet sis canlısı tepeme tepeme vuruyor, “sen” dedikçe s’nin çengeli bir sazanın canını alır gibi gırtlığımı saplanıyordu. Öyle bunalmıştım ki neredeyse öbür dünyayı boylayacaktım. Tahammül zehrinin etkisi az da olsa geçtiğinde üzerime kusan bu kadını akort etmenin hayalini kurmaya başladım. Kulaklarını çevire çevire, telini gere gere... Kafamın içinde, bir atölyede çalışır gibi uzun uzun bu resmin ayrıntılarını işledim. Bütün resim kadının çıkık alnının tam ortasına geçirdiğim çıkık alnımdan ibaretti. Konu zayıftı ama ışığı, perspektifi falan bir ara fakülte önlerinde kopyalarını sattığım Rönesans resimlerindeki gibi ayarlıyordum. İlahi adaleti bu resimlerden daha iyi anlatmanın yolu bulunamamıştı ne de olsa. Masa saatinin saniyeleri taşıyan dalgası, ayaklarına para kasası bağlanmış gibi ilerliyordu -tok, tok, tok! Alnımın kadının ağzına girişini para kasasının metal zemine çarpışıyla denkleştirmiştim. Saniye tok, diye vurdukça, kafayı çat, diye gömüyordum. Tok, çat, tok, çat! Sanırım bu şekilde iki yüz altmış, iki yüz yetmiş kere büyük çarpışma anını canlandırmıştım. Kadını hayalimde de olsa feci şekilde benzetmiştim. Gerçekteyse saniyeler yeknesak bir şekilde ilerliyordu ve Rembrandt ışığı kayboluyordu. Kadının sanattan anladığını sanmıyordum. Kendini tutma oğlum, dedim nihayet. Vedalaşacakmış gibi iki omuzundan tuttum, var gücümle kafayı indirdim. Tok ve çat. Kadının tipi saniyesinde değişmişti.

Haliyle, bu kadına vurduğum için kendimle gurur

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

duymuyordum. Birine vurmanın anlatılacak tarafı yok bana kalırsa. Tersine, vurma olanağı varken bundan kaçınanın kararı daha büyüktür. Şunun gibi karşısında kaçmayıp duran bir ceylanı ateş edip öldürüyor bir avcı. Ceylanın ve avcının hikâyesine noktayı, icat edenin soyu kurusun, bir saçma, bir mermi koyuyor. Demek te-tiğe basmayan, parmağını kıyımdan sakınan, bununla ceylanı da yaşatmış oluyor. Ceylanın ve öylece durup şahane gözleriyle ağır, ele gelecek kadar sahici hislerle seyrettiği avcısının, daha doğrusu silah bırakan kardeşinin hikâyesi çağrışıma açık, olasılıklarla varsıllaşmış sürüyor, sürebiliyor. Bu tabi, kâğıt üzerinde böyle. Birkaç kez tokat yedim, bir iki kere de öyle böyle değil, bayılana kadar dövüldüm. Kimi arkadaş kavgasıydı, kimi abla şaplağı. Büsbütün bir yabancından yediğim ilk tokatsa, pis elli pis tırnaklı bir zabıtaya aitti. Tezgâhımı tekmelemeye çalıştığında hindi gibi diklenmiştim; on dört yaşımın yaz tatiliydi yanılmıyorsam. Nihayet kadına çaktığım için ifadeye çağrıldığım karakolda, copları, tekmeleri, yumruklarıyla canıma okuyan körpe polis memurlarına gelene dek, yediğim sopalardan hep kafamın içinde intikam alıyordum. Çocukluk tokadı oyun gibidir, arkadaş kavgası da öyle. Çocukken insan kendi kendini bile yumruklayabilir. Ancak yeni yetme polislerin yaptıklarını yanlarına koymayacaktım. Hayal dünyam bu iki memuru cezalandırmak için yeterince geniş değildi. Onların defterini bu dünyada dürecektim, buna yemin etmiştim. Cezaevinde hiçbir şey öğrenmediysem bunu öğrenmiştim, dünyanın leşleri dünyada gömülmeli, hastalıklar öbür dünyaya havale edilmemeliydi.

Garson!

Ayağıma kadar geldi. Bayat çayını tazele bakalım. Polislerle uğraşacağım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yollarını kesip sopayla mı girişirim, tek tek mi düşürürüm, bakacağım. Yetersiz ve yeteneksiz iki hergelenin benim üzerimden kişilik kazanmalarını sindiremem. Adam döven adam olur; kural gibidir. İsim yapmak isteyen kahramanlık yapmaya yollarlar. Fakat ben onların öldürdüğü yedi başlı ejderha olmayacağım. Yakalarına yapışıp yalancı şerefsizler, diyeceğim, ejderha görseniz altınıza sıçarsınız, siz kim kahramanlık kim! Sonra da, Allah ne verdiyse girişip her fiskesinde bir ezilmişin öcünü alıp bir güçsüzün gücüne dönüşen Cüneyt Arkın gibi, bu kırdığınız burnum için, bu sokak çocukları için, bu evsizler için, bu orospular için, bu avareler için, bu öğrenciler için, bu işçiler için diye bağıracağım mundar suratlarına. Polislerin icabına bakacağım. Fakat intikam önceliğim değil yine de. Makul biri intikam için yaşamaz. İçerde vardı böyleleri. Çıkınca karısını lokma lokma doğramaya yemin etmiş bir pastacı vardı. Usta. Harika çikolatalı pastalar yapıyormuş. Bir otelde çalışıyormuş, beş yıldızlı. Karısını, üstünde otel müdürüyle yakaladığında, adamın dili kadının memelerinden, kendi yaptığı kremayı yalıyormuş. Bulursan doğrarsın, demiştim. Bulurmuş, dostunun koynundan başka nerde olabilirmiş ki. Onun da götünü kesecekmiş, müdür denen yavşağın. Sonra da kafasına sıkıp... İntikam meşgaledir oysa, zevktir. Tadını çıkarmak varken kafayı kırıp hayatını perişan etmenin âlemi yok. Kötü alışkanlık gibi her gün bir yudum alacaksın, için için yanıp kavrulan hayatına bir acı sos gibi sakınarak damlatacaksın.

Dışarıda epey zaman geçirmiş olmalıyım ki gidip daha iyi çaylar içmek isteyecek kadar şımarmıştım. Dışarı çıkan insanı, Ay'a ayak basan insana benzetiyorum. Ne dışarısı ne de Ay müthiş bir yerdir ama dışarı çıkan insan içерinin, adımlarını Ay'ın sırtında gezdirense dünyanın rutini ile öyle uyuşmuştur ki ayağını bastığı asfalt ve adımını attığı Ay onu gerilimden öldürür ilk başta. İşte o an komik, dehşetli komik bir yanılsamanın kurbanı olup çıkar. Ay'a ayak basanın, insanlık için büyük bir adım attığını sanması gibi, bezgin, berbat bir garsonun beş para etmez hizmetiyle gözü kamaşmış bir halde, özgürüm, der henüz salıverilmiş adam.

Madem özgürüm, temiz bardakları olan bir yere gidip demini almış bir çay içeyim. Bozuklukları çay tabağının içine bırakıp kalktım. Aklım birkaç hafta önce gördüğüm bir rüyayı yorumlayıp tadımı kaçıran medyum Musul'daydı. Herifin girmesiyle çıkması bir olmuştu ama içerde falına bakılmadık, rüyası okunup, geleceği mundar edilmedik adam bırakmamıştı. Bu Musul, gözü sarı, kaşı eğik, bet biriydi ya, kenafir nasıl ediyorduydu, olmuşu olacağı şıp diye çıkarıveriyordu. Masala muskaya karnım tok olmasına rağmen bir iki numaradan sonra bu iblis beni de hem korkutmuş hem de insanüstü maharetiyle cezbetmişti. Pastacının yediği boynuzu, kremayı kendi yalamış gibi öyle ayrıntılı anlatmıştı ki koğuşa tıklı erkek sürüsünün hayal dünyası en hantal olanı bile memeyi de dili de görür gibi olmuştu. Madra bazın olayı tarifinden tahrik olup aleti karıncalananlar manzaranın hayali yitip gitmeden kendilerini zor atmışlardı helaya. Avukatı allem edip kallem edip tahliyesini alınca, nasılsa çıkıyor ne kaybederim, dedim.

Dinle Musul, kenara çekip böyle demiştim, medet umar gibi değil de ayağını denk almasını söylermiş gibi, koyu, siyah bir denizde görüyorum kendimi her uykuda. Sıkılmıyorum, yüzüyorum. Deniz siyah. Deniz siyah ama açık da. Balıklar bildiğin gibi, yosun filan aynen. Geçiyorum yanlarından. Derken bir ağa dolanıyorum. Dolanır dolanmaz betim benzim atıyor. Debelendikçe emen bir bataklık kursağı gibi, ağ sarıp sarmalıyor bedenimi. Ben yukarı çekildikçe, siyah dibe çöküyor. Daha iyi mi görüyorum, hayır. Hiç göremiyorum. Deniz yüzeyine, küçük, küçücük bir salın tepesine çekiliveriyorum. Gözlerim sımsıkı yumulu, salın üzerinde soluk-suz kalıyorum. Ölmeden uyanıyorum. Musul! Ne var bunda, ben niye görüp duruyorum bu illeti.

Bir sigara verdim hayrıma, bir de kendim yaktım. Ensemdeki sivilce canımı yakıyordu. Bir elim kafamın arkasında kenafire kulak kabartmıştım.

Bunun benimle ne alakası var, dedi Musul kendinden emin bir şekilde doktora görünmen lazım. Sivilcenin yanını yöresini tatlı tatlı kaşıyordum. Sigaranın dumanını medyuma doğru üfledim.

Doktor mu, sebep?

Başına gelen gelmiş senin zaten. Olan olmuş. Başka ızdıraplar çekiyorsun sen. Doktoru var bu işlerin.

Her haltı biliyorsun da buna mı doktor lazım?

Anlamadın sen beni, ille diyorsan... Suda boğulman, siyahta kör olman gerekir. Havada soluman, ışıktaki rahat etmen. Demek su su değil, siyah da siyah. Sen yine bile-nine sor, bana kulak verirsen büyük hareketler yapmak

istiyorsun fakat bu hareketler için yeterince büyük olup olmadığını bilmiyorsun. Korku var sende. Korkakların korkusu değil yanlış anlama. Ölmekten korkmuyorsun salt. Yapacağını yapamadan ölmek korkutuyor seni.

Yüzüme yan yan baktı. Ters bir şey yapmamdan çekinir gibiydi. Anlattıklarının bende bir anlama bürünmediğini görünce, daha ne diyeyim, diye kestirip attı! Ulan pezevenk, resmen geveliyorsun lafı.

İyi git hadi, git. Musul'u yolladım. Sivilceyi siktir ettim, kurcalamaktan usanmıştım. Rüya yorumundan bir halt anlamamıştım. Sonraları da, ağa dolanıp yukarı çekildiğim, tam boğulmak üzereyken uyandığım bu rüya gelip dağıttı sık sık uykumu. Musul'un açıklamaları hiç aklımda yokken bir büyük hedef, anlamlı bir hareket fikrini getirip koymuştu önüme. Yine de bu hareket neydi bilemiyordum. Cezaevinde voleybol oynayıp volta atmaktan daha büyük ne hareket yapılabilirdi ki zaten.

Cebimde çok az para vardı. Taksiye yeter diye düşündüm. El ettim, biri durdu. Sonra şimşek hızıyla bu kararımı değiştirdim. Elimdeki tüm parayı bir kerede harcayacaksam onu taksiye kaptırmak kerizliklerin büyüğü olurdu. Gereksinimlerimi gözden geçirdim. Yıkanmam gerekiyordu, gerçek bir çay içmem gerekiyordu, sevişmem gerekiyordu. Nihayet içerde çay da bulunuyordu, ılık su da. Fakat Nina yasaktı. Elimdeki birkaç kuruşla bir demet çiçek sardırır, tempolu bir yürüyüşle de iki saatte evine ulaşırdım. Çay ve zevk de Nina'nın ikramı olurdu. Aylardır bundan daha iyi bir plan yapmamıştım, demek kafam hâlâ çalışıyordu. Bu kadar öz-

gürlük yeter, dedim kendi kendime, Nina'nın kollarında ölene dek kürek cezası çekmeye hazırdım.

Nina'yı seviyordum, iyi sevişiyordu. İlk seviştiğimizde, o zamanlar adı Zehra'ydı, hıçkırarak ağlamıştı. Ağlayarak sevişmesi tuhaf gelmişti ama üzerinde durmamıştım. Onu anlıyordum, birkaç katilin saldırısına uğramıştı. Öldürölmekten öyle korkmuştu ki, ölmek istiyordu gerçekten de; yaşadığı ürpertinin başka türlü dindirilemeyeceğini sanıyordu. Zavallı kız, dünyadaki bütün acıların dinmesi basit bir pansumana bakıyordu halbuki, ağır mı ağır bir tecrübeyle öğrenmesi gerekmişti bunu. Etleri dayaktan mosmordu. Sokaktan rasgele çıkıveren biri canını kurtarmıştı –kendime kahraman diyecek değilim, tipler benimle uğraşmak istemişlerdi hepsi bu. İçlerinden saçları mekonyum yeşili, cüssesi pehlivan olanı, bu iş burada bitmedi, gene görüşeceğiz manasında sağ elinin işaret parmağını Nina'ya doğru sallamış, bana da şöyle bir bakıp, bir kahramana değil de bir parazite bakar gibi bakıp, arkasını dönmüştü, diğerleri de onu izlemişti.

Böyle durumlara yabancı olanlar, bedel ödemek için kendini ikram ettiğini sanabilir Nina'nın. Ben öyle düşünmüyordum. Sevişmek aspirin gibidir ne de olsa. Üzerindeki baskıyı atmak, normalleşebilmek için se-

vişmesi gerekiyordu. Hayır, diyecek değildim. Sonuçta, sağlığına dikkat etmeliydi.

2013 yılının 23 Nisan'ına Nina'nın terasında girişiyordum. Taksim'de böyle bir terası hiçbir kartpostal şehriyle kıyaslamazdım. Dünya benim için bir anlam taşımıyordu. Dünya tarif edilebilirdi belki ama anlamlandırılmazdı. Ona yakıştırılan bütün anlamlar tarifi unutturuyordu insana ve insan, çarpıveren bir meteor, hırpalayan bir depremle anımsamak zorunda kalıyordu tarifi. Tabii, bitmiş ve herhangi bir ustanın defterine not edilmiş bir tarif değildi bu. Sürekli pişiyordu ve ne kadar kaynarsa kaynasın ya tuzu az geliyordu hâlâ, ya tanesi bol kaçıyordu. Tarifin elden kayması insan evlatlarını, noktayı bir türlü koyamadıkları bu tariften yılıp, felsefeden, hayalden, güzel ve çinili yakıştırmalardan, anlamlardan medet umar hale getiriyordu. Derken okyanuslar ölçüsüz kabarıyor ve uğursuz bir sihir defteri gibi tarif yeniden açılıyor. Dünya mı, Nina'nın terasında Samanyolu'nu seyrediyordum. Burası lütfedip fotoğrafı çekilmeyecek o kadar inle, o kadar patıkayla doluydu ki, yabancılar yürüyemez, turistler can verirdi. Süslerin, ışıklı caddelerin bittiği yerde başlıyordu şehir, kamerayla dolaşanların kameralarını kapattıkları yerde. Dünyayı dolaşmaya filan heves etmiyordum fakat Taksim'de bir balkon için gözden geçirmeyeceğim değer yargım yoktu!

Eski tüfekler zından diyordu, torbacılar disko, tarih bilen siyasiler ısrarla Malta demeyi sürdürüyordu, her ne haltsa işte, tahliye edildiğimin ertesi günü 23 Nisan olması hoşuma gitmişti. Çocuklar eğlenmeyi biliyordu. Akşamüzeri beş gibi terasta meydanı seyrediyor-

dum. Çıplaktım, çadır sandalyenin üzerine oturmuş-
tum. Meydan dört koldan kesişen araç trafiği ile cen-
dere altına alınmış gibiydi. Trafik ağır da olsa akıyordu
-şehir paraya hükmedenlerin kandırmacasından başka
nedir ki? Solda yükselen dev bina şehir manzarasını ka-
pıyordu ama seyirlik o tarafta değildi neyse ki. Çok
sayıda milletin küçük evlatları, bayram kutlaması için
Türkiye'deydi ve kimin düzenlediğini bilmediğim bir
etkinlik sebebiyle Taksim meydanı çocuk doluydu. Gü-
neş kızarma eğilimindeydi. Çocukların üzerine bina-
ların gölgesi düşmüştü bile. Sol tarafta kalan binaların
yüzünü güneş yalıyordu. Havada renkli balonlar uçuşu-
yor, çocuklardan oluşmuş bir bando neşeli şarkılar ça-
lıyordu. Komik kostümlü bu çocukların her biri farklı
bir çalgı almıştı eline. Trombon, orkestra davulu, adını
bilmediğim diğer aletler. Uyumlu sayılırlardı ama bu
kimin umurunda. Bandonun peşi sıra ulusal kıyafetle-
riyle çocuklar yürüyordu. Ağır, yorgun bir hayat tecrü-
besinin izlerini taşıyan kostümler çocukların üzerin-
de öyle iğreti duruyordu ki Nina'ya seslenmiştim, koş
yavrum, gülmekten karnım ağrımıştı, koş, çocukların
haline baksana. Binalardan sarkanların ve çiçek satan
esmer kadınların, daracık büfelere hapsolmuşların, po-
lislerin ve şoförlerin yüzleri hep çocuklara çevrilmişti.
Bir on dokuzuncu yüzyıl ressamına poz veren anatomi
öğrencileri gibi hep aynı yöne, hep iri gözlerle bakıyor,
şaşkın ve hüzünlü gülümsüyorlardı. Yetişkin sürülerine
bir araya gelmek, takılıp sohbet etmek, gülüşüp se-
vişmek gizli bir el tarafından yasaklanmıştı da çocuk-
larda hoş görülen bu beraberliği, altın çağ fotoğraflarını
elden geçirir gibi seyrediyordu ahali. Belki de gerçek bir

devrim için işçileri, köylüleri filan değil, çocukları örgütlemek daha iyi olurdu.

Nina hayatım, bu zengin piçleriyle düşüp kalkmaktan bıkmadın mı hâlâ?

Oturduğum çaput sandalyeden kalkıp, kışımı meydana döndüm. Nisan ayına özgü kararsız bir esintinin, iyi çekilmiş filmlerdeki gibi uçuşturduğu tül perdenin arasından başımı içeri uzattığımda Nina'yı makyaj aynasının önünde gördüm. Çoktan giyinmişti, bakımını tamamlamak üzereydi. Kırmızı elbisesi nefisti. Göğüs dekoltesi göz alıyordu, sabaha kadar sevişen ben değilmişim gibi etkilenmiştim. Kayıtsız bir şekilde, iyi para veriyorlar mı bari, diye üsteledim. Israrla yanıtlamıyordu sorularımı. Sanırım birlikte olduğu adamlar için ters laflar etmem hoşuna gitmiyordu. Yatağa girdiğiniz insan hakkında nesnel olamazsınız. Sevseniz de nefret de etseniz, bir kötü gün dostu parmaklarını şıklatıp, uyan şekerim, her şey bitti diyene dek komutlara göre hareket eden bir kasa salatalıktan farkınız yoktur. Nina da muhtemelen, seviştiği adamları sevmek, en azından hoş bulmak istiyordu. O yüzden piç kuruları hakkında ileri geri konuşmam ağrına gitmişti.

Bir kasa salatalık Nina, kurtul artık.

Aynadan boş gözlerle bana baktı.

Zenginler kızım, yalnızca satın alamadıklarını sever. Parayı severler yani. İyi yaşarlar ama şerefsizler!

Ne yapacaksın?

Küpesinin tekini takarken bana doğru yavaşça dönmüş, kahverengiye çalan kırmızı dudaklarını çalıştır-

mıştı nihayet. Nina'nın benim için aldığı baksırın etiketini koparıp, giyindim. Kıcıma donumu geçirmek bile fazla gelmişti, Nina'nın düzeltmek için uzun uzun uğraştığı yatağın üzerine yeniden serildim. Onu yargıladığım filan yoktu. Yalnız yaşıyor, göstermelik bir işte hayatını kazanıyordu. Bir kaç kalburüstü zenginle gönül eğlendiriyor, zararsız ve zevkli bir şekilde yaşayıp gidiyordu kendi hesabınca. Partiler, pahalı yemekler, şımartan hediyeler filan ikinci sıradaydı yine de. Gerçekten iyi sevişmeyen biriyle, isterse Forbes'un ilk beşinde olsun, asla beraber olmazdı. Zenginleri sevmiyordum, takıldığım kısmı buydu.

İş bakacağım, parasızım, dedim uzandığım yerden tavanı seyrederken. Küpeleri halletmişti. Saçlarına elleriyle küçük küçük dokunup, milimetrik ayarlar yapıyordu. Avuçlarının ortası, parmak uçları saçlarına neredeyse hiç değmiyor, elin lisanından anlar gibi saç telleri usul usul yer değiştiriyordu. Kendini ellerin ve saç tellerinin dans gösterisine kaptırmış bir halde, belki bir şeyler, diyecek oldu.

Parasını kabul edecek değildim. Yatağın içinde sağ yanıma dönmüş, bacaklarımı karnıma toplamıştım. Yastığa gelen kulağım çınılıyordu, diğer kulağımsa meydana çalan bandodaydı. Lafını kesip, paranı istemem, dedim. İstemiyordum. Avanta paradan tiksiniirdim. Çalışmayı kutsadığımdan değil, avanta paranın insanı köpekleştireceğini bildiğimden. Para her durumda asıl patrondur çünkü. Sermaye sahibi de en büyük köledir bana sorulursa. Ev hayali kuran, bir kenara para atan, dışından tırnağından artırıp altın alan, geleceğine yatırım yapan herkes, her kadın ve erkek yarım zamanlı

köledir. Bunların özgürlüğe en yakın kesimi kıt kanaat geçinen işçilerdir yine. Parayla bağları öyle zayıftır ki yarın bir gün maaşları ödenmese hayatlarında çok az şey değişir. Neyse, iyi kötü bir iş bulup üç beş kuruşla kendimi idare ederdim nasılsa. Nina'nın parasına ihtiyacım yoktu.

İş diyecektim, belki bir şeyler ayarlarım.

O olur bak!

Nina'nın güzel olup olmadığına karar veremiyordum. Bedeni tartışmasız biçimde azdırıcıydı da yüzündeki sert çizgiler, köşeli çenesi, pek de küçük olmayan burnu tek tek incelendiğinde, eh, cazip değildi. Parçalara değil de bütüne bakınca olmuş diyordunuz ama. Bir kağıt bebek yoktu karşımızda nihayet, bir Kate Moss değildi ama karakter sahibi bir yüz, gururlu bir vücut daha derin bir yerden yakalıyor, yalnızca kasıkları değil, birilerinin ruh dediği, vurulma enerjinizi, can taşıyan soluğunuzu harekete geçiriyordu. Fotoğraflarına bakıp kendime kadın seçiyor olsam tartışmasız Kate'i alırdım, Kate bu türden bir yarış kimseye kaptırmazdı. Fakat iş birlikte zaman geçirmeye, zihnin sonsuz evreninde tur atmaya filan gelince. İşte orada Nina, Venüs gibi parlıyordu.

Gemilerde çalışmıştın değil mi bir ara?

Şehir hatları vapurunda servis yapıyordum. Gemi adamı sayılmam yani.

Vapurda!

Evet, şehir hatlarında. Sallama çay içebilecek kadar zor durumdakilere çay, neskafe denen saçmalığa para

verecek kadar midesizlere de neskafe satıyordum. Günü kurtarıyordum.

Bence gemi adamı sayılırsın. Vapurda çalıştığına göre gemi işinde tecrübelisin demektir.

Çay satana askıcı denir, gemi adamı değil. Herkes askıcı olur ama tayfa olmak için bile ciddi tecrüben olması gerekir şekerim. Ben askıcılıkta tecrübeliyim anlayacağın.

Sana sorulduğunda gemide çalıştığını söylersen yalan söylemiş olmazsın yine de.

Gerekirse yalan da söylerim. Fakat servis dışında hiçbir iş bilmediğimi ilk günden çıkarlar emin ol.

Bartu'yla tanışmıştın değil mi?

Orospu çocuklarından biriyle tanışmıştık galiba, Bartu muydu o?

Bartu.

Muhabbetten iyice sıkılmıştım, Nina'nın bu düşünceli hallerine dayanamıyordum.

Tersanelerde filan bir şeyler ayarlayabilir belki...

Yanıtlamadım. Tersanede çalışacağımı düşünebildiğine göre, Nina bende intihar eğilimleri sezmiş olmalıydı! Yataktan kalktım. Pantolonumu göremiyordum.

Banyoya bak.

Pantolonumu kirli sepetinin üzerine bırakmıştı. Kirli değildi, çıkmadan iki gün önce bol suyla yıkamıştım. Sepetin üzerinden alıp giyindim. Gömleğimi sırtıma geçirdim.

İşten önce halletmem gereken bir iki şey var, deyip vedalaşmadan çıktım. Aklım fikrim karakolda yüzümü çarşamba pazarına çeviren iki aynasızdaydı.

İtilip kakılmalarımın kaydını tutmuyordum. Mazi ile sevinmek de uzaktı bana üzülmek de. Bugünden umudumu kesmemiştim. Şahane bir kız girebilirdi hayatıma hâlâ, bazı milletlerin kızları göz alıcı oluyordu. Fakat tabii, fark etmezdi, bu konuda tutucu değildim. Ansızın yüklü miktarda paraya konabilirdim sonra, olmayacak şey değil. Annemden, Arabistan'da filan çalışan akrabalarımız olduğuna dair hikâyeler dinlemiştim. Bakarsın bir şeyler çıkardı. Büyük nefretlerim vardı bir de. Lisede Bora -benim zengin dediklerime hâkim sınıf derdi, mezar kazıcılarından söz ederdi. Sonradan bu lafları aşırıldığı kitapları üstünkörü de olsa okudum gerçi -üçüncü sınıfına kadar tahammül edebildiğim hukuk fakültesinin bana kazandırdığı tek şey buydu işte; boş zaman. Yemek yemek dışında üç yılın her saniyesini elime geçen yazılı her sayfayı okumakla harcadım, belki de o kadar okumamalıydım, fakülteden kaçarcasına uzaklaştım! Neyse, o günü görmek isterdim işte. Taksim'deki terasına bez sandalyemi atıp kıyamet gününü seyreder gibi, mezar kazıcı dedikleri o baldırı çıplak takımının bütün bu yalan dolanı parmağına dolayışını seyretmeyi. Evet, tarihin kuru yapraklarına ağlayacak, bayram hatıralarıyla avunacak değildim.

Polislik mesleğinin iki medarı iftiharıyla sıcağı sıcağına yüzleşmem rahat edemeyecektim yine de. Gerçi kim olduklarını bile bilmiyordum. İfadeye çağırıldığım gün, üzerinde üniforması filan olan gençten bir eleman bilgisayarın başına kurulmuş, rutinlerinden birini yerine getirmeye hazırlanıyordu. Amirinin öğrettiği şekliyle, şikâyetçiye tanıyıp tanımadığımı sorduktan sonra ne ile suçlandığımı dört sözcükle özetleyip lafı bana bırakacaktı; kadının ağzını burnunu kırmışsın, bu olay hakkında bildiklerini anlat! Kısa bir süre, gerçekten kısa bir süre, insan olanın anlayacağı kadar kısa, sessiz kalıp kafamı toparlamak istemiştim. O sıra sivil insan kıyafeti giymiş bu iki kahraman ansızın belirdi. Nerden çıktıklarını bile fark etmemiştim. Susma hakkını mı kullanıyor bu şerefsiz, diye bağırmasınlar mı! Orada olmanın verdiği tiksintiyle öyle sakindim ki, hayatta hiç bu kadar sakin olmamıştım. Mavinin bin bir tonunun hâkim olduğu bu ferah karakola ifadeye filan değil de rakı içmeye gelmiş gibiydim, beyaz peynirimi bekliyordum. İfade verdiğim odanın dışından gelmişti ses. Girişteki bankoya yaslanmış iki kafadar belli ki niye orada olduğumu biliyorlardı. Bir anlık sessizliğimi gözetmişlerdi. Kulağıma gelmişti, buralarda en nefret uyandıran hak, susma hakkıydı. İşinin kısa süreceğine, bundan sonrası savcının düşüneceğine değil de kendisinin ciddiye alınmıyor oluşuna odaklanıyorlardı buradakiler. Bir de susma hakkını kullananı kesin suçlu addediyorlardı. Başımı çevirip sinir bozucu sakinliğimle, hem de doğru söylemek gerekirse bu iki biçareyi tam da oldukları gibi küçük görerek tebessüm ettim. Başımı yine tatlı ve munis ifade memuruma çevirirken, yalnızca iç organ-

larımın, tükürük bezlerimin, östaki borumun falan duyacağı kadar cılız bir sesle, göt herifler, dedim. Artık duydular mı, bakışlarımdan mı huylandılar bilemedim, bir anda yanımda bitip enseme yapıştılar. Ne vuruyor ne de tek kelime ediyorlardı. Bütün yaptıkları beni bilmediğim bir yere sürüklemektir. Ayaklarım yerden kesilmişti. Ben yere kapaklanırken, üzerine oturduğum beyaz plastik sandalye nasıl olduysa canı yanmış gibi önce havaya sıçradı sonra kafa üstü yere çakıldı. Hızla odadan çekip, bankonun arkasından geçirdiler, girişe göre solda kalan ışısız koridora göturdüler, penceresiz dar bir odaya fırlatıverdiler. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum; yine de bütün bu itliğin kaç saniye sürdüğünü hesap etmek için diğerine göre açık tenli olanın eli enseme değdiği andan saymaya başladım. Düşman, pis elini gururlu etime bulaştırdığı andan itibaren penceresize girişimiz on bir saniye sürmüştü, kapının içerden kapatılması dahil! Karanlık odada, küfür, hakaret olmamıştı, Allah var. Fakat durumu özetlemek adına şu kadarını söyleyeyim, elemanlar iyi yorulmuştu. Onların yerinde olsam öğleden sonrayı dinlenerek geçirirdim. O halimle bir de darp izi yok şeklinde rapor almışlardı doktordan, sonradan dava dosyasında görünce sevinmiştim. Demek iz kalmamıştı. Haliyle saldırganları unutmamıştım. Aslına bakılırsa yapabileceklerim sınırlıydı. Yine de kendi kendime, yanlış adama çattılar gibi laflar etmekten hoşlanıyordum. Tanrının yerinde olsam benim için böyle sözler hayal ederdim. Sıradan adamın kahramana dönüştüğü filmlere bayılıyordum. Uzatmayalım, Nina'nın yanından ayrıldığımda şu meseleyi bir yoklayayım demiştim ilk iş olarak.

İfade verdiğim karakolun yolunu tuttum. Hiçbir plan yapmaksızın içeri girdim. Tuhaf, değişmemiştii. Girişin sağ tarafındaki oda çoğunlukla ifade almak için kullanılıyordu. Tamamı camdan oluşan, beyaz masalı beyaz sandalyeli saçma bir yerdi. İçerde nuh nebiden kalma iki bilgisayar duruyordu. Oda boştu. Tam karşıda bir banko vardı. Bankonun arkasında emeklilik öncesi son uyumalarındaki yapan bir memur rüya görüyordu. Galiba mevsim değişimlerinden etkilenmiyordu bu uyurpolis, lacivert süveteri geçen seferki gibi sırtındaydı şimdi de. Sol tarafta karakol amirinin odası vardı. O oda da diğeri gibi zeminden duvara camdı. Tek farkı içeriden jaluzi gibi bir şey uydurmuşlardı, dışarıdan bakınca pek bir şey seçilemiyordu. Yine de bir karaltının hareket ettiğini görmüştüm. Emekliliğinin tadını çıkarmaya şimdiden başlamış banko arkası memurunu saymazsanız karakolda in cin top oynuyordu. Demek yılın bu zamanlarında gelmek gerekiyormuş diye düşündüm, insana huzur veriyordu. Bankodakini rahatsız etmemek için ayaklarımın ucuna basarak karakol amirinin odasına doğru ilerledim. Açık kapısından başımı içeri uzattım. Kırk yaşlarında gösteren bir üniformalı ayakta dikilmiş odasına yeni aldığı çay makinesinin kullanma kılavuzunu okuyordu. Bir elinde kılavuz vardı, diğeriyle okudukları doğrultusunda makineyi çalıştırmanın yollarını arıyordu. Karakol mutfağının çayına itibar etmiyordu anlaşılan. Parmaklarımın arasında tuttuğum bozuk elli kuruşlukla odanın camını tıkladım. Kullanma kılavuzuna öyle dalmıştı ki adeta bir evliyaya dönmüştü karakol amiri. Öyle tatlı gözlerle, öyle

boş baktı ki anlatamam. Nedense içi huzurla dolmuş gibiydi. Kılavuz okumanın insanı bu hale getireceğini hiç bilmezdim. Ondaki huşu hali bir anda bana da sirayet etti.

Efendim, dedim kendimden beklenmeyecek ölçülülikle, birine bakmıştım ama!

Sanki evine gelen misafire yer gösteriyordu; gözleriyle masasının karşısındaki baştan ayağa siyah sandalyeyi işaret etti. Ben de ondan geri kalmadım tabii, evin sahibinin pasaklılığını iyice yüzüne vurmak ister gibi sandalyenin üzerindeki bisküvi kırıntılarını elimle şöyle bir çırpıp, nazlı bir misafir edasıyla sandalyeye kuruldum. Sırtı bana dönüktü, elindeki kılavuzu bir kenara bıraktı ama çay makinesiyle ilgilenmeye devam etti. Aleti düzgün kurup kuramadığından emin olamıyordu. Kapakları kaldırıp kaldırıp ya suyu nereye boşaltacağını ya da çayı nereye koyacağını kestirmeye çalışıyordu. Beni de ihmal etmiyordu elbette.

Kime bakmıştın, konu neydi?

Amirim aslında ben daha önce de gelmiştim. Burada sağ olsun bazı arkadaşlar benimle yakından ilgilenmişlerdi.

Evet, sonra.

Sonra işte ben de her türlü işimiz düşüyor, insan gibi teşekkür de edemedim diye düşündüğümünden...

Amirin gözü çay makinesindeydi. Fişi takacak, suyu boşaltacaktı ama içi bir türlü rahat etmiyordu anlaşılan. Makinenin fişini almış tam prize takacakken hızlı bir

hareketle yeniden kullanma kılavuzunu aldı eline. Sayfaları geriye doğru yeniden taradı. Doğru sayfayı bulunca durdu, yoğunlaştı. Bunu yaparken kitapçığı belki de farkında olmadan burnunun dibine kadar yaklaştırmıştı. Bir yandan komutları okuyor bir yandan da hâlâ elinde tuttuğı fişi daha önce elektrikle hiç işi olmamışçasına abartılı bir temkinle prize yaklaştırıyordu.

Şimdi kimse yok, arkadaşlar görevde, sonra gel istersen, dedi bir yandan da. Demek söylediklerimi duymuştu.

Tabi amirim, nasıl emrederseniz, dedim kendimden iğrenerek. Yavaşça ayağa kalktım. Bir gözüm amirin çay makinesiyle olan imtihanında cam kapıya bir iki adım attım. Tam çıkarken, o ara akıl etmişim gibi, amirim sizi de çok meşgul ettim ama, dedim, arkadaşların isimleri hep çıkmış aklımdan, kafa işte. Bu Ufuk komiser miydi açık tenli komserimin adı, gözleri böyle yeşil gibi mavi gibi hani.

Meseleyi çözmüş gibi görünüyordu karakol amiri. Beş litrelik damacanayı almış, suyu boşaltıyordu çay makinesine. Fişi de takmıştı. Yerine otururken ilk kez yüzüme baktı.

Çay birazdan olur, dedi.

İçmiyim amirim zaten çıkıyordum. Bir tek komiserlerimin adını unutmuşum onu soruyordum ama galiba...

Yeşil gibi mavi gibi mi dedin. Yeşil gibi mavi gibi. Burada kim var ki çakır gözlü, Allah Allah. Başını cam kapıdan dışarı, bankoya doğru uzattı. Mahmut, Mahm...

diye seslenecek oldu bankoda kestirene. Uyuduğunu ilk seferde görmemişti, görse üstelemezdi terbiyesiz gibi. O yüzden ikinci mahmutun son harfleri amirin ağzında tuzlu fıstık gibi tatlı tatlı ezildi. Zevkle yutkunup hangi duyguya karşılık geldiğini anlayamadığım bir of çekti. Sonra da usturuplu bir şekilde beni başından savdı, valla öyle bir arkadaş bilmiyorum, açık tenli, gözler renkli, bilmiyorum. Yanlışın olmasın.

Belki de öyle, gözleri güzeldi ama komiserimin, renkliydi kesin.

Neyse neyse sonra gel. Hadi.

Amir baş döndürücü bir hızla evliyalıkla vedalaşmıştı. Ne olduğunu bile anlayamadan kendimi karakoldan kovulmuş buldum. Sonuçta onları bu şekilde bulamayacağım belliydi. Belli olmayan ne şekilde bulacağımdı. Saçma yöntemler sonuca götürür, buna hep inanmışımdır. Lafı uzatmadım, karakoldan sessizce uzadım.

Karakoldan ayrıldıktan sonra ne yapacağımı bilemedim. Saat kaç olmuştu, dört falan. Dışarda takılacak param yoktu, türkü bar iyi giderdi aslında. Sağda solda biraz dolaştım. Kadınlar ne güzeldi. Erkekler de iyiydi gerçi, son yıllarda kadınlarla erkekler birbirine benzemeye başlamıştı. Herkesin güzel olması şahane bir şeydi sonuçta. Herkes güzelse kafalar da güzel olurdu. Yürümekten yorulmuştum. Eve dönmeye karar verdim, Nina'nın evine.

Nina evde yoktu, çıkarken elime anahtar tutuşturmuş olması işe yaradı. Girip kendimi kanepeye attım. Nina böyle yapacağımı tahmin etmiş olmalıydı. Beş parasız bir avare yorgun argın eve girince ilk iş banyoya

gidip temizlenmez, kendini en yakın kanepeye bırakır, diye düşünmüştü kesin. Kanepenin başucuna bir not yazıp bırakmıştı bu nedenle. Akşam dokuz gibi başlayacak bir partiye çağırıyordu beni, takıldığı o yavşaklardan birinin villasına. Cep telefonunun numarasını da eklemiş, kendisini aramamı söylemişti. Son cümle ise şöyleydi: Tuvaletin çekmecesine bak. Tuvaletin çekmesinde antika bir cep telefonu vardı. Şu Nina kıyak kızdı, bana bir telefon bile ayarlamıştı.

Villanın bahçesine basbayağı demir bir kapıdan geçerek giriyordunuz. Bahçe kapısının bile kamerayla izlendiği bir eve daha önce girmemiştim. Benim için hava hoştu, içerdekiler düşünsün, dedim kendi kendime, ben dışarda iyiydim, hapishanelerden tiksiniyordum. Kapı otomatik olarak açılıyordu. Bu kadar havadan sonra kapıda biri karşılayacak sanıyordunuz. Karşılaya karşılaya haplanmış zibidilerin kafa siken cıstakları karşılamıştı beni villanın havuzlu tarafına geçtiğimde. Çoğunu bir daha görmeyeceğim kalabalık bir grup eğleniyordu. Hepsi birbirini tanıyor gibiydi. Zaten hepsi birbirinin aynıydı, giyim kuşamları, duruşları. Bu elemanlar içki kadehini nasıl tutacaklarını bile aynı yerden öğrenmiş olmalılardı. Havuzu, geniş bahçesi, çok sayıda odasıyla böylesi bir evde bulunmamıştım daha önce. Filmlerde görmüştüm sadece. Tıpkı o filmlerdeki gibi havuza kıyafetleriyle filan atlayan sıkı vücutlu kızlar vardı aralarında. Bekliyordum işler oraya varacaktı muhakkak. Birazdan tepsilerinde zehirli içkilerle uşaklar belirecekti bir yandan. Bu zehir umuyordum ki kadehi dudaklarına değdiren bu tuzu kuru çocukların sinir sistemini felce uğratacaktı. O zaman tüm bu parti insanların ağzı yüzü, her bir tarafı cinsel uzuvlara kesecekti sade,

ok, yay ve hedef tahtasına. İçkideki zehir yapacaktı bunu. Gözler o saatten sonra başka yere bakamaz başka şey göremez olacaktı. Yine de tabii sevişmek arzusu en masum yanıydı bu işin; tek masum yanıydı. Öyle ki zehir bu havuz başı süslerinin bütün etiketlerini silecek, geriye yalnız parmak izleri kalacaktı. Daha çok gülüp daha çok tıkınıp daha çok oynayacaklardı o zaman. Burada biraz daha kalırsam baştan çıkacaktım. Kızlar şahaneydi fakat beni baştan çıkaracak olan buraya tıkmış hoyratça eğlenen bu piçlerin görgüsüzlüğü olacaktı, emindim bundan. Kendimi az buçuk tanıyorsam içlerinden en yapılısına yanaşır sebepsiz yere kafayı gömerdim. Ne zaman buradaki gibi, bir araya toplanmış zengin bir güruh görsem yürümeli işte şimdi derdim hep. İşte şimdi yürümeli günde on sekiz saat köleliğe boyun eğenler, gelecek hayalinden, geçmiş bilgisinden mahrum bırakılmışlar, memurluk edenler, ev kadınları, kreşlere atılmış çocuklar, askerde şafak sayanlar, iş kurma hayaliyle çürüyüp tükenenler, yuva kurmaktan başka rüya görmesi yasaklananlar, aylaklar, okumuşlar... Hepsi, hep beraber işte şimdi yürüyüp basmalı bu harami mağarasını, havuza kanlarını boşaltıp kellelerini yerinden etmeli! Kızaran havuzu düşünüp gülümserken yakaladım kendimi. Bütün hayallerimin katliamla bitiyor olmasını bir uzmana danışmam gerekiyordu artık. Alanında uzman bir ruh bilimciye görünsem iyi olurdu. Neyse şeytana uyacak fırsat bulamadan arkalarından bir yerden Nina göründü. Zaten ne derler, yolunu kaybedersen yıldızlara bak. Nina'yı takip ettim, evi iyi tanıyordu, belli ki bu ilk gelişi değildi.

Elinde yarılanmış bir kadehle geldi yanıma sevgi-

lim. Herkesin sevgilisi. Kadehi elinden aldım, tam da onun içtiği taraftan kafama diktim. Tek laf etmeden koluma girip peşine taktı beni. Öyle böyle değil düpedüz sürükleyerek villanın içine, niyeyse kimselerin itibar etmediği şahane salona götürdü. İyi de oldu, durduk yere başımı belaya sokacaktım. Birkaç dakika sonra ufak yüzlü sırtkan puştlardan biri geldi yanımıza. Nina'yı neredeyse temas etmeden öptü. Bu heriflerin iyi olduğu konu buydu işte. Sen daha ne olduğunu bile anlamadan arkana geçip puanları toplarlar. Çok nazik adam canım, dersin, kışının halini görmeden. Öyle öptü Nina'yı işte. Ben krem rengi büyük kanepenin orta yerine şahsi eşyammış gibi kurulmuştum bile. Bunu Al Pacino'dan öğrenmişim, kanepelerin en büyüğünü, zor sığıyormuşsun gibi yer bırakmamacasına zapt etmek. Tek sorun şuydu, güçlüysen daha da güçlü gösteriyordu bu seni, eziksen büsbütün kaybolup gidiyordun kanepenin uçsuz bucaksız düzlüklerinde. Ben ikisi de değildim. Öylece oturdum. Nina ve sırtkan başlangıçta ayaktaydı. Nina gidip barın oraya tünedi. Sırtkansa ayakta Nina'yla sessiz sessiz bir şeyler konuştuktan sonra gelip yanıma oturdu. Sol elini sağ bacağımın üzerine şımarık ibneler gibi şöyle bir vurup çekti. Zamanın geçmek bilmediği anlardan biriydi, yemin ederim. Yeniden polis tekmesi yemeyi düşündüm, kaç ayla yırtarım diye hesapladım, şaka değil. Bu sırtkan herife kafayı gömmenin karşılığı ne olur diye ciddi ciddi kaydı gitti aklım, dakikanın altmışta biri kadar, belki biraz daha uzun. Daha önce yapmıştım ne de olsa. Hem herhangi birine de değil, neyse.

Öyle uzun uzadıya anlatacak bir durum yoktu esa-

sında. Eğer Tolstoy değilseniz, bir villanın salonunu anlatmakla zaman kaybetmemeniz gerekir. Nihayet, yanına oturup en gıcık şekliyle el temasına maruz kaldığım kişi de o Rus prenslerine pek benzemiyordu. Bakımlı, az ama sağlıklı yemiş, günlük sporunu dövsen aksatmayan parlak bir herifti hepsi hepsi. Bu kadar zahmete niye katlanıyor, neyin peşinde diye düşünmeden edemezsiniz. Yakışıklı filan değildi ama böyle herifler nasıl isterlerse öyle görünmeyi başarıyorlardı bir şekilde.

Tanışmıştık aslında, belki hatırlamazsın, Bartu ben. E, dışarda olmak güzel mi?

Tanışmıştık dediği, birbirimizin suratına bön bön bakmıştık bir keresinde. Şimdi böyle arkadaşımım gibi konuşunca hemen anladım, bir şey isteyecekti. Yanıtlamadım. Dışarda olmak güzel miymiş, yavşağa bak sen.

Ninočka senden söz edip duruyor, onun kahramanıymışsın.

Nina'ya baktım. Nina'ya Ninočka demeyi daha önce ben niye akıl edemedim diye düşündüm. Böyle şeyler önemliydi sonuçta. İşler farklı olabilirdi belki o zaman. Durduk yerde içime oturdu Ninočka. Çok basitti oysa, Nina'yı Ninočka'ya çevirmek şıp diye gelirdi insanın aklına. Ha siktir, dedim, kendime olan inançsızlığımı kamçılıyordu bu varyemez herif. Zaten hiçbir zaman yaratıcı bir adam olmamıştım. Ha siktir.

Ninočka'nın kahramanı benim de kahramanımdır. Neler yapıyorsun peki, yeni çıktın değil mi, yanlış bilmiyorum?

Yeni yeni. Hatta çıkmış bile sayılmam tam olarak, o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kadar yeni.

Ben de iki geceyi nezarete geçirmiştim bir keresinde, oradan biliyorum. Bambaşka bir dünya orası. İnsan yaşamayı unutuyor gerçekten.

Sinir yapacak bir şey yoktu. Nezarete kalmakla hü-kümlülüğü kıyaslıyordu, bozulmuyordum. Ayağa kalktı, bardan yeni bir içki aldı. İki iri buz üzerine boca edilen altın sarısı alkol. İkrâm etse alırdım, elimdekinden memnun değildim. Nina, Ninoçka girdi lafa tam zamanında,

İş bakıyor aslında, sen de bir şeyler var demiştin...

İş çok, orası kolay.

Gözüm Bartu'nun üzerindeydi. Buraya, falancaya git selamımı söyle, başla, demek için çağırmadığı bel-liydi beni. Hatta normal şartlarda değil günah yuvasına davet etmek, telefon bile açmazdı böyle boktan bir ayak işi için. Sesini bile esirgerdi, eminim bundan, ya Nina'ya söylerdi söyleyeceğini ya da sekreteri, asistanı gibi birine aratırdı. İçimden bir ses işe ihtiyacı olanın ben değil de Bartu olduğunu söylüyordu. Burada güçlü olan bendim. Hislerim beni yanıltmadı, haramzade direkt lafa girdi,

Üst kata çıkalım mı, çalışma odamda daha rahat konuşuruz.

Nina, Bartu'ya baktı şöyle bir. Neler döndüğünü anlamamıştı; saf güvercinim benim. Bartu'da sürprizler bitmiyordu, Nina'ya dönüp,

Kısa bir görüşme çileğim, birazdan sana katılırız, dedi.

Hiç tereddütsüz merdivene yöneldi. Kaşlarını hava-ya kaldırdım peşi sıra yürürken. İş falan önemli değildi, Bartu'nun Nina'ya hitap şekli beni delirtiyordu hepsi bu. Nina'ya sadece Nina demeyi beceremiyordu, sanırım kıskanıyordum herifi; çileğim falan, bunlar güzel şeylerdi.

Lafın gelişi değilmiş, üst katta sahiden bir çalışma odası vardı. Bir duvarı baştan aşağı kaplayan ahşap bir kitaplık, pencerenin önünde şekilli ahşap bir masa, üstünde bir dizüstü, sıcak bir aydınlatma. Oda tamamdı. Bir koltuğu işaret etti, gidip oturdum. Kitaplıktan ciltli bir kitap çıkardı, masanın üzerine koydu. Konuşmuyordu, gözleri tedirgindi. Hareketleri yavaştı. Yaptıklarını ezberden yapar gibiydi. Masaya oturup kitabın kapağını kaldırdığında beni fark etti yeniden. Gülümsedi,

Sana bir şeyler okuyayım mı, diye sordu. Kafa iyi galiba diye düşündüm. Olur, anlamında başımı yana salladım. Sonra yeniden aşağı salondaki piç görüntüsüne döndü. Gereksiz gereksiz güldü. Bir yandan da kitabın içinden, sayfaların olması gereken yerden ot çıkarıp sarmaya başladı.

Kitap okuyacak birine benziyor muyum? Hiç işim olmaz. Okunmasına karşı değilim. Fakat her hâlükârda yapacak daha iyi bir iş vardır diye düşünürüm.

Sigarayı uzattı. Aldım, ne bok yersen ye, dedim içimden, okuyup okumadığın kimin umurunda. Sigara iyi geldi, kafamın açıldığını hissediyordum.

Bana sorarsan, dedim dumanı bırakırken, of, böyle hakiki ot çekmeyeli yıllar olmuştu, yani ben devlet olsam kitap okumayanı cezalandıracak kanunlar koyar-

dim. Ayda iki bin sayfa okudun okudun, değilse kapat gitsin içeriye.

O zaman ben içerden hiç çıkamazdım. Gene güldü. Ne diye gülüp duruyordu ki? Ah Nina, ulan Nina!

Bir adam var. Genç birisi, yirmi yedi yirmi sekiz. Görünce notunu kendin verirsin zaten, diye tısladı. Vira-
raji keskin almıştı, ben kitap meselesinde biraz daha
eşeleniriz diye düşünmüştüm halbuki. Neyse, önüme
bir fotoğraf attı. Masadan kayıp düştü fotoğraf. Eğilip
aldım. Yirmi yedi yirmi sekiz gösteren genç bir adamın
fotoğrafıydı. Masaya bıraktım.

İş bu.

Bunu mu göreceğim, adı ne?

Adı önemli değil, Mesut diyelim. Mesut'un en kıy-
metli varlığı ise bir bavul. En azından yakın zamana ka-
dar öyleydi.

Kalkıp çıkayım istedim şu maymunun çalışma oda-
sından. Aşağı inip kendime iri buzları olan şahane içki-
den bir kadeh doldurup fondip yapayım, Nina'yı falan
da görmeden çıkıp gideyim. Fakat yapamadım, duman
beni teslim almıştı. Koltuk çok rahattı, kaba etlerim
bulutların üzerinde gibiydi. Işık loş, atmosfer ikna edi-
ciydi. Ruhsuz, mimiksiz baktım sadece herifin yüzüne.
Kafamın içinden nelerin geçtiğini anlaması olanaksız-
dı. O da konuşmadı bir süre, benim doğru adam olup
olmadığımdan şüphe ediyordu belli ki. Gizli, duyulursa
sıkıntı verecek bir iş isteyecekti, ağzımın sıkılığından,
sadakatimden emin olamıyordu ama. Açık açık sordu
sonra,

Bak, buraya sana bir iş vermek için çağırmadım seni. Senden bir iş istemek için çağırdım. Tabii karşılığı büyük olacak. Ben kazanacağım ama sen de kazanacaksın. Hem de öyle az buz değil, haberin olsun. Fakat her şeyden önemlisi, çok dikkatli olman. Nina dahil hiç kimseye tek kelime etmemen gerekiyor.

Gayrimeşruya giriş, bölüm bir! Bartu benden suç işlememi isteyecekti. Mevzuyu açık etmeden önce de beni sağlama almaya çalışıyordu.

Adam öldürmem, dedim soğuk bir şekilde.

Daha neler, ağır ol. Adam öldürmek ne demek? Gülü, sırtıp durmasından gına gelmişti. Adam öldürmek yok, demek ya kurye, ya hırsız arıyor.

İş yalnızca benimle ilgili değil, Nina'yı da ilgilendiriyor.

Ne olmuş Nina'ya?

Önce anlaşalım, sessiz sedasız halledeceksin ve ne öncesinde ne sonrasında tek kelime edeceksin. Sana güvenmem lazım, sonrası kolay.

Nina'nın başını belaya filan sokmadın değil mi?

Şimdilik bir durum yok. Fakat ihtimaller...

İşi alırım ya da almam, konu kapanır, kimse de bir şey bilmez. Önce öt bakalım.

Bartu'nun yüzüne bakıyordum. Ciddiydim. Nina hiçbir şeyim değildi gerçi, yine de buraya çağırılma sebebim belli ki Nina için her şeyi yapacağıma duyulan inançtı. Eh, her şeyi değilse de... Ne olursa olsun, beklentiler insanı havaya sokuyordu. Duman süperdi, kaş-

larımı birleştirip gözlerimi kısıyordum ama herifçioğ-
lunu doğru dürüst seçemiyordum bile. Yine de bakışla-
rımın sert ve kararlı görünmesine çabalıyordum. Neler
olup bittiğini anlatmasını bekliyordum. Yavaş yavaş sö-
küldü, yılışık bir sesle yediğı haltları sıraladı.

Bu fotoğrafta gördüğün adamın elinde Nina ve be-
nim video kayıtlarımız var, diye başladı sözlerine.

Ne videosu?

Yatak odası, anlarsın.

Anlarım tabii. Nina'yla gününü gün etmişti şerefsiz.
İnsan gibi sevişmesini bilen tiplerden değildi belli ki,
törlü çeşitli olaya girmişlerdi Nina'yla. İşten anlayan bir
eleman da bir şekilde şebekeyi kurup bütün atraksiyo-
nu çekmişti. Sonrası bildik hikâye, şantajla emebildiğı
kadar para emmişti zengin bebesinden.

Şantaj.

Evet, iki kez yirmi beş bin ödedim.

Sonra?

Bir şekilde izini sürmeyi başardık. İnternet gazeteci-
liğı falan yapan bir muhabir çıktı. Paranın bir kısmıyla
beraber elindeki CD'yi, kameralarını, bilgisayarını fa-
lan hep aldık.

İş bitmiş yani!

Öyle sanıyorduk. Yediğı sopaya rağmen videonun
bir kopyasını kendine saklamış, zamanı gelince elinde
bulunsun diye.

O zaman şimdi yeniden...

O değil, bu seferki başka. Görüntülerle ilgili yeniden

telefon alınca çocuklar vakit kaybetmeden konutunda ziyaret ettiler bu muhabir bozuntusunu. Fakat bunun olaydan haberinin olmadığı birkaç tokattan sonra anlaşılmış.

Video görüntülerini satmış ya da çaldırmış, başka açıklaması yok öyleyse...

Kumar hastasıymış bizim muhabir.

Kafam gitmişti. Altımda dolma teker bir bisiklet, seksen saniyede dünya turu yapıyordum. Sebepsiz yere sıırttım. Durumumu anlatacak kelimelerden mahrumdum, bu türden kelimeleri bulup çıkaran yazarlar duymuştum, neyse ne. Bartu şerefsizinin düştüğü çatal hoşuma gitmişti. Sevdiğim kadın gıdıklıyormuş gibi zevkle güldüm.

Keriz hesabı...

Neyse işte. Maaşı yetişmemiş kredi çekmiş, eşe dostta borçlanmış, şantaj montaj işlerine kalkışmış, kesmemiş. Yabani ot misali, borç almış yürümüş. Mekâncı daha fazla beklememiş, eve üç dört zebani gelip adamı sakatladıktan sonra, eşya namına ne buldularsa götürmüşler.

Hah, kör tuttuğunu sikermiş. Benim anlayacağım...

Senin anlayacağın, bizim filim profesyonellerin eline geçmiş durumda. Ev baskınıyla filan çözülecek bir iş olmaktan çıktı.

Polis ne güne duruyor?

Polis mi? Bartu'yu güldürmüştüm. Adalet mekanizmasına itimat etmediği her hareketinden anlaşılıyordu.

Polisle çalışmıyorum. Akılsız bir hırsız yolunu şaşı-
rıp sarayıma girdi diyelim ya da serserinin'biri gelip lı-
kır lıkır benzin içen Mustang'ime döküntü bir Peugeot
ile sürtündü, belki, dikkat belki diyorum, gönülsüz de
olsa 155'i arardım. 155'di değil mi -öyle olması lazım.
Fakat burada işler farklı dostum, bu olayda polise de-
ğil, içerden yeni çıkmış meteliksiz bir herife ihtiyacım
var. Babamı tanısan bana hak verirdin. Bu video olayı
bir duyulursa rezalet meselesi bir yana, o hayattayken
bir daha para yüzü göremem. İki kolunu seyirciyi se-
lamlayan tiyatro oyuncularını gibi iki yana kaldırıp dört
duvar arasına tikiştirdiği ihtişamı göstererek sözlerini
tamamladı,

Para derken ne kastettiğimi anlamışsındır.

Beni tarif ediyordu, içerden yeni çıkmış meteliksiz
bendim. Alçak herif öyle açık sözlüydü ki artık siniri-
me dokunmuyordu. Para meselesinde de sonuna kadar
haklıydı. İçinde debelenip durduğu bu şatafat çalışıla-
rak falan kazanılamazdı. Hatta büyük ikramiye çıksa
gene de olmazdı, o işin de bir sınırı vardı sonuçta!

Masanın üzerinde antika havası verilmiş bir ahşap
kutu duruyordu. Üstünde oymalar falan vardı, fiyakalı
bir şeydi. Kâğıt havlu rulosu büyüklüğünde, oval tuhaf
bir kutu. Kapağını kaldırıp içinden, oraya sırf bu iş için
özel olarak konulduğunu anladığım bir deste para aldı.
Kamera teknisyeninin fotoğrafını fırlattığı gibi parayı
da fırlattı önüme doğru. Aynı şekilde para da kayıp yere
düştü. Dedim ya, kafam bayağı iyiydi, parayı yerden al-
makta adamakıllı zorlandım. Bir ara parayı almaktansa
oturduğum koltuktan yavaşça süzülüp paranın yanına

kıvrılısam daha iyi olur diye düşündüm. Sağlam bir desteydi. Yanında sıcak bir uyku çekebilirdim.

Sonra? Sonra olaylar, kötü adamı bol bir avantüre yakışacak bir hızla gelişti. Parayı aldım. İş kabul ettim.

Çıkışsızdım, paraya ihtiyacım vardı.

Kafamın muşambaya dönmesine bir anlam veremiyordum, o kadar çok içmemiştim. Alkolü fazla kaçırınca çenesi düşen zavallılardandım ben de. Neşem yerine gelir, birken beş oluverirdim. Bu sefer beş değil, yirmi beş olmuştum, duruma bakılırsa. Milletin paralarını, memeden emer gibi somuran, somurdukça vebaya tutulmuş koyunlar gibi şişen zengin bebelerinden birine ayakçılık yapmayı kabul etmiştim. Bu artık yalnızca sarhoşlukla açıklanacak bir hal değildi. Meteliksiz, meziyetsiz, zor durumda bir herif olmama bağlayarak kendimi kurtamazdım. Verdiğim karar benim de o alçaklar kadar puşt bir tip olduğumu gösteriyordu. Yazık, ne hale gelmiştim böyle. Hapishane adamı bozar dediklerinde ne kastettiklerini artık daha iyi anlıyordum.

Bartu'dan parayı aldım, işi anladım. Ne şekilde hatırlamıyorum ama parti falan düzenlediği o pırıltılı kerhaneyi terk ettim. Gözümü açtığımda Nina'nın evindeydim. Basık tavan üzerime düşecek gibiydi. Başım ağrıyor, gözlerim çevremdeki hiçbir nesneyi seçemiyordu. Galiba alt katta televizyon açıktı. Korsan kitap satan iki hıyarın depo olarak kullandığı daireden yükselen ses sanırım devlet başkanımıza aitti. Kendimde

olup olmadığımı sınamak için devlet başkanımızın adını anımsamaya çalıştım. Sahi yönetim biçimimiz neydi bizim? Ülkeyi kim yönetiyordu? Seçim yapıyor muyduk yoksa babadan oğula mı geçiyordu iktidar koltuğu? İyi kötü gazete okuyan biri için bu soruları yanıtlamak işten bile değildi. Hatırlayamadıkça gülmek geliyordu içimden. Sese kulak verdim. Güçlü biri olmalıydı. Kendinden emin laflar ediyordu. Seçimle geldiyse bile, başka bir seçimle gitmesine izin vermemeliydik. Adam konuşmayı biliyordu. Başka hiçbir şey bilmeseyse bile bir politikacı konuşmayı bilmek zorundadır. Yataкта doğruldum. Nina çoktan gitmiş olmalıydı. Belki de hiç gelmemiştir, hatırlamıyordum. Yüzüme bir avuç su çarptım, su hayat değilse ben de hiçbir şey bilmiyorum. Anında kendime geldim.

Doğru anlamış mıyım bakalım! Bavul taşıyan bir gazeteci bozuntusu Bartu'yla Nina'nın yatak odası görüntülerini ele geçirip şantaj yapıyor. Bu şekilde biraz para topladıktan sonra görüntüler saçma bir gelişmeyle orta halli bir kumarhanecinin eline geçiyor. Kumarhaneci, ona şimdilik Bay K diyelim, görüntüleri henüz kullanmış değil. Fakat belli mi olur, Bartu piçi ikbaliyle oynanmasından it gibi korkuyor, ne pahasına olursa olsun görüntülerin kayıtlı olduğu hard disk istiyor. Görev şu, hard disk al, Bartu'ya ver, bundan sonraki birkaç yıl için para gibi bir sorunun olmasın. Bay K ne kaybettiğini bile bilmeyecek, diğer taraftan Bartu ve Nina gönül rahatlığıyla sevişmeye devam edebilecek, bense işime bakacağım. Niye olmasın, dünya o kadar iğrenç bir yer ki, ortada hijyen budalası ev kadınları gibi dolaşacak değildim.

Bay K'nın mekânına gidip bakayım dedim. İlegal işler gözden uzakta, gizli kapaklı olmalı diye düşündüğümünden, şehrin orta yerinde, feci şekilde şık bir kumarhaneye karşılaşıncı şaşırdım. Bilsem daha iyi giyinip gelirdim. Hoş giyinecek başka kıyafetim de yoktu ya. Mecidiyeköy'de on katlı bir binanın en üstteki üç katı kumarhane olarak iş görüyordu. Kapısının üzerinde kumarhane yazmıyordu tabii. Asansör yedinci kattan yukarı çıkmıyordu, sekizinci kat merdivenleriye demir parmaklıklı bir kapıyla kapatılmış vaziyetteydi. Kapının önüne odaklanmış bir kamera siz daha zile basmadan eşkâlinizi güvenliğe ulaştırıyor, zile bastıktan sonra da birkaç dakika beklemeniz gerekiyordu. Üzerinde sex shop yazan bir yere girmek için bu kadar güvenlik saçma gelebilir elbette. Yine de anlaşılmaz tedbirler de değildi. Ben şahsen bir sex shop'a mı yoksa bir kumarhaneye mi göğsümü gere gere girerdim bilmiyorum. Sanırım kumarhaneyi tercih ederdim. Neyse konu ben değilim. Kumarhaneye sex shop maskesi geçirmek iyi fikirdi. Esasında ilk kata girdiğinizde durum gerçekten de buydu -içerisi her türden eğlenceye uygun malzemelerle doluydu. Kumarda kaybedenler çıkışta şanslarını bir de burada denemeli, diye düşündüm. Beyaz suratlı, kıvrıcık saçlı delikanlı neyin peşinde olduğumu anlamak istercesine yüzüme bakıyordu. Gözleri iri ama sağlıksızdı, beyaz olması gereken kısımlar saman kâğıdı gibi sararmıştı. Gür ve kıvrık kirpiklerinin gözkapaklarıyla kesiştiği yerler unutulmuş bir acının altını çizmek istercesine kırmızıydılar. Ya da kirpik dibi iltihabı olmuştu, nerden bileyim. Masanın üzerinde duran kitabın yazarı yanlış görmediysem Raymond Radique'y-

di, bilen bilir. Okumaktan gözü çıkmış bu sevimli çocuğa yukarı çıkmak istediğimi söyledim. Aynı anda bu lafın seksle ilişkilendirilebileceğini fark ettim. Yukarı çıkmayı kim istemez ki! Fakat ne kadar düşünsem de seksle ilişkilendirilmeyecek bir cümle gelmedi aklıma. Kafası çalışan bir tip olduğu her halinden anlaşılıyordu. Gitti, seksenlerin sonlarında devlet dairelerinde gördüğüm, bir daha da rastlamadığım büyük, siyah, çevirmeli bir telefonun ahizesini kaldırdı ve karşı tarafa bir iki kelime etti. En az üç kiloluk dambıl ebadındaki ahizeyi yerine koyarken, masanın üzerinde duran plastik bir kadın organına sol elinin işaret parmağını soktu. Parmak girdiği yerden daha çıkmadan köşede, renkli penislerin harika bir şekilde gizlediği bir kapı, ÇIK diye açılıverdi. Renkli penislerin kamuflaj için ne kadar doğru bir tercih olduğunu şöyle izah edeyim: kadınsanız gözünüz başka bir şey görmez, erkekseniz o tarafa bakmazsınız bile. Kapı açılmadığı sürece orada bir kapının gizlendiğini kolay kolay kimse anlayamaz.

Düşman bakışların altından ağır adımlarla kapıyı geçtim. Niyetim ortamı kolaçan etmektir. İçeride az sayıda insan vardı. Rulet masası filmlerdeki gibiydi. Daha önce hiç yolum düşmediğinden adını bilmediğim şu sempatik makinelerden birinin önünde durdum. Kolu çevir, şekilleri bul, parayı kucakla. Kumar bu yüzden şahane bir şeydi işte, bir kolu aşağı çekiyorsun, üç tane muzı yan yana getiriyorsun ve altı aylık kirani çıkarıyorsun. Para kazanmanın bundan daha zevkli yolunu bilenler beri gelsin. Bir içki aldım, yabancı bir şarkı çalıyordu, barda biraz oyalandım. İlk kez geldiğimi söyledim bardaki güzel kıza. Bol şans diledi. Ne önerirsin

diye sordum. Ruleti önerirmiş. Ne anlarım ben ruletten. Bir arkadaşımın referansıylay geldim buraya, dedim kıza. Bay K'nın arkadaşı olan bir arkadaşımın referansıylay, geliyor mu Bay K buraya, diye ağzını aradım. K, yani Bay K, burada, dedi, yukarıda. Bay K'ya K demek, onunla yatağa girmiyorsan disiplin suçudur yavrum. Kızda iş vardı, dedektif değildim ama o kadar mal da sayılmazdım hani. Ben gidip biraz muz toplayacağım dedim. İçkimi tazeledi, gülümsedi. Bazı kızlara asık surat daha çok yakışıyor halbuki, neyse, tutup, sen gülme, diyemezsin ki birine de durup dururken.

Muzlar yan yana gelmiyordu. Bartu'dan aldığım paranın tamamını buraya gömmek mümkündü. Bir iki denemeden sonra vazgeçtim. Derken yukarıdan bir grup çıkageldi. Rulet masasının başında gergin bir yarım saat geçirdiler. Bay K ortalarda görünmüyordu. Tuvalet doğru yollandım. Dışarıdan üç oda bir salon meskenler gibi duruyordu ama içeride dolaşmaya başladığınızda orantısız dizi platoları gibi genişledikçe genişliyordu. Koridor niyeyselacivert bir aydınlatmayla kasvete boğulmuştu. Tuvalet ayrı bir havadaydı. Duvarlarda tablolar filan vardı. Pisuarın üst tarafında yeşil bir şemsiye tutan güzelce bir hanımın doğanın ortasında öylece dikildiği bir resim asılıydı. İşerken tabloyu enine boyuna inceleme fırsatı buldum. Kadının ayakları görünmüyordu, unutulduğunu sanmıyorum ama niye görünmüyordu? Neyse ne, ayaklar olmuş ya da olmamış, harika bir resimdi işte, insanı gevşetiyordu. Aynı resmi müzede filan görsem bu kadar rahat davranamazdım. Sanatın bizi rahatlatması gerekmiyor elbette ama yalan yok, kumarhanedeki bu düzenlemeden memnun kalmıştım.

Tuvalet sergisinden çıkıncayeniden bara doğru yöneldim. Güzel kıza başka biri musallat olmuştu. Farklı olarak kız bu seferkine gayet iyi ve samimi davranıyordu. Biraz yaklaşıncı bunun Bay K olduğunu anladım. Bara varmadan yolumu değiştirip rulet masasının yakınında durdum. Kızla Bay K'nın konuşmalarını duyabiliyordum. Kulaklarıma inanamadım. Adam ve kız liseli ergen çocuklar gibi cilveleşiyorlardı. Tüh size, dedim içimden, onları boş verip bütün dikkatimi rulet masasındaki trajediye çevirdim.

Gizli, referanslarla adım atılabilen özel bir ortamda olmaktan oldum olası korkardım. Oralarda, o insanların arasında olmayı istemezdim de. Hastalanmayı dilemek gibi bir şeydi bu bana kalırsa. Hastalanmak istemezdim. Kumarhane böyle bir yerdi. İçeri girmek kolay değildi ama bir kez girdiniz mi de sizi görmüyorlardı artık. Herkes kendine odaklanmıştı. Kazananlar terbiyesiz, berbat bir sevince gark oluyordu; kazanamayanlarsa dik duruyorlardı, tam olarak niye kaybettiklerinin ayırdında değillerdi, neyi yanlış yapmışlardı? Bu adamlar ve bu kadınlar zerre umurumda değildi esasında. Onların can çekişmelerini seyrederken gözlerim fır dönüyor, Bay K'nın ofisinin nerede olabileceğini tespit etmeye çalışıyordum. Kız ve Bay K meşgulken ofisi ziyaret edip, bütün işi burada çözebilirdim. Şahane olurdu, ilk seferde olayı bağlamış olurdum. Kulağım ergen kız cahil oğlan ikilisinde, bakışlarım rulet masasına çevrili halde içerinin yerleşimini gözden geçiriyordum. Dört işlem, bölme çıkarma derken, üst kata çıkmam gerektiğine karar verdim. İçerinin kamera ile izleniyor olması olasılık dahilindeydi. Göze almaya değerdı. Hard

disk ofisteyse başka çarem de yoktu aslına bakılırsa. Kamera sistemini devre dışı bırakacak kadar organize bir adam değildim. Kendi evimde takılıyormuşçasına rahat hareketlerle merdivene yöneldim. Üst kata çıktım. Büyükçe bir salon da burada vardı. Fakat buradaki ortam görülmeye değerci, giriş katındaki havalı kumarhane görüntüsünden eser yoktu. Yuvarlak masalarda yanık oynayan insanlar görmek kendimi evimde gibi hissetmeme sebep oldu. Tek fark buradakilerin kendilerini bir bok sanmalarıydı. Tabi bir de ortada dönen para hatırı sayılır miktardaydı.

Şöyle bir turladıktan sonra bu katta da işe yarar bir şey olmayacağını anladım. Kendimden emin adımlarla bir üst kata yöneldim. Kapalı kapılardan başka bir şey yoktu. Bu kapılardan birinin arkasında Bay K'nın ofisi olduğuna emindim. Kapıları önce usulca tıklatıp ardından açmaya yeltendim. Odalardan birinde dört kişi bir masanın etrafında müthiş gergin bir oyuna durmuşlardı. Kenardaki üçlü kanepede iki kadın oturuyordu. Fakat kadınlar öyle böyle değildi. Böyle iki kadınla bir odaya kilitlesem bende gerginlikten eser kalmazdı. Sonradan ihtiyacım olur düşüncesiyle kadınların görüntüsünü zihnime kazıyarak kapıyı sakince kapadım. Diğer iki kapı kilitliydi. Son kapıyı önce çalıp sonra açtıgımdaysa aradığımı bulduğumu anladım. Bay K kendine sade bir ofis yapmıştı. Oda neredeyse bomboştu. Bir masa, bir eski kasa bilgisayar, döküntü bir kitaplıktan başka kayda değer bir eşya yoktu. Olası bir baskında filan gözü arkada kalmadan kaçıp gidebilirdi. Adamın gerçek ofisinin burası olmadığına kalıbımı basardım. Yine de hızlıca bir göz attım. Masanın iki

çekmecesini vardı. Birinin içinde tel zimba, renkli ataçlar ve bir köfte zincirine ait üç tane kolonyalı mendil vardı. Mendillerden birini alıp çekmeceyi kapadım. Altta ki çekmece boştu. Kitaplıktaki siyah klasöre bakayım dedim fakat elime aldığım gibi klasörü yere fırlattım. İçinde herhangi bir evrak yoktu ama ne zamandır yerinden oynatılmadıysa içi sinek ölüleriyle semirmiş iğrenç böceklerle mesken olmuştu. Yerden alıp yeniden kitaplığa koymaya cesaret edemedim, böcek vatanını düştüğü yerde bırakıp, odadan çıktım. Girişte gözlerim Bay K'yı aradı ama nafile. Kim bilir hangi odaya kapanmıştı. Kızla göz göze geldik. Boş verdim, ondan alabileceğim bir bilgi yoktu. Kapıyı açmasını işaret ettim. Girdiğim kapıdan gerisin geri çıktım. Çıkarken kafam içinde soluk ışıkların belli belirsiz yanıp söndüğü hardal sarısı irice bir penise çarptı. Hata bendeydi, sarışından özür diledim, kıvrıcık çocuğa göz kırpıp yedinci katı ardımda bıraktım.

Mevsimin en renkli zamanlarındaydık. Parklarda ağaçlar coşmuştu, çiçekler sırtıyordu, güneş tam kıvamındaydı. Yaz güneşinin bunaltan muhabbetinden uzak, iyiliğinden asla şüphe etmeyeceğiniz şahane bir arkadaş gibi, ışıkları omuzlarınıza sarılıyordu bahar güneşinin. Nina'yla geçirdiğimiz bol pozisyonlu birkaç saat haricinde mezardan çıktığımdan beri bu kadar mesut hissetmemiştim. Bahar böyle bir şeydi işte, sizi İstanbul'da bile mutlu edebilirdi.

Bay K'nın mekânından ayrıldıktan sonra ikinci güneşle içim öyle bir ısınmıştı ki rehavete düşmekten korktum. Aklımın çelinmesine izin vermeden şu lanet

video kayıtlarını bulup, bu pis işten sıyrılmak istiyordum. İşyerinde bir halt bulamayınca adamın evini kolaçan etmekten başka çare kalmamıştı ama aksi gibi Bay K denen bu asalak herif herkes gibi bir evde yaşamıyordu. Taksim'in alnında, önünden geçmek için bile rüşvet vermeniz gereken ultra lüks bir otelde kalıyordu. Ultra lüksün tam olarak ne anlama geldiğini bile bilmezken nasıl edip de oraya girecek, resepsiyonu atlatacak, adamın kaldığı odayı bulacak, içeri girip odanın altını üstüne getirecektim. Olanaksızdı. Otelin arkasını dolaştım. Bu bile sekiz dakikamı aldı. Sekiz dakika, kimine göre bir ömür! Mal ve personel girişlerini gözlemeye başladım. Sonuçta Alcatraz'dan bile kaçmayı başaran insanlar olmuştu, bir otele mi giremeyecektim. Ne haltsa işte, yarım saat kadar, işsiz bir avare gibi bulduğu bir duvara yaslanmış sigara tüttüren hıyar pozlarında manzarayı seyrettim. İşe yarar tek yol, personelmiş gibi içeri girmeyi denemektir. Doğruyu söylemek gerekirse bu otelin çalışanları bile benim yanımda hanedan mensubu gibi kalıyorlardı. Bir plan yapmak için kafamı zorladım. Faydasız. Planı filan boş verdim, elimdeki sigarayı yere atıp ayağımla ezdim. Boğazımı temizleyip personel girişine doğru yöneldim. Nereye birader, falan derlerse verecek yanıtlım yoktu. Yolumu şaşırmış gibi özür dileyecektim, hepsi bu. Bir elim cebimde, diğerinde cep telefonum yürümeye başladım. Kimseyle göz göze gelmemek için cep telefonumu kurcalıyormuş gibi yapıyordum. Ne yalan söyleyeyim boşuna abartmışım. Başını çevirip bakan bile olmadı. Geniş bir holden otelin bağırsaklarına girmiştim bile. Eh, kolay olmuştu. Aynı soğukkanlılıkla içeriyi kolaçan etmeye başladım. Oda

kapıları açılıp kapanıyor, herkes sağa sola iş yetiştirmeye çalışıyordu. Mutfağını, çamaşırhanesini, her türlü pisliğini görebilirdiniz bu çakma saray bozuntusunun. Çamaşırhaneye girdiğimde kadın çalışanların gözü bana çevrildi. Enselendim diye düşündüm. Oysa ne ilgisi var, kadınların dünyadan haberi yoktu. Deterjan kokusunu ciğerlerine çekmekten hepsi helva kıvamında bakışlara sahipti. Çizgi filmlerde aptallaşan kedinin kendine gelirken yaptığı gibi kafamı hızlıca titretip zihnimimi toparladım. Şef buraya bakmamı söyledi, üniforma lazımdı da, dedim. Kim ne derse desin yalan söylemek çok zevkliydi. Kadınlar ne istediğimi anlamadılar. Muhtemelen bugüne dek kimse onlardan üniforma istememişti. Yine de madem şef öyle demişti, bir bildiği olmalı diye düşündüler. Yani sanırım. Onlardan bir hareket göremeyince içeriye hızlıca göz gezdirdim. İç tarafta ayrı bir oda görünüyordu. Teklifsiz daldım odaya. Ütülenip katlanmış çarşaflar, yastık kılıfları, havlu takımları falan vardı. Fakat beni bir otel çalışanı gibi gösterecek bir kıyafet görünmüyordu. Yeniden kadınların olduğu çamaşırhane tarafına geçtim. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kadınların yanına gittim. Onlara durumu açıkça anlatıp yardım isteyecektim. Fakat buna gerek kalmadı. Ortaya yığıldıkları devasa kirli çamaşırların içinde personel kıyafetleri de vardı. İçlerinden en az kirli olanlarından ölçülerime en uygun olanlarını seçip aldım. Kadınlar beni seyrediyorlardı. Kıyafet seçerken esprili birkaç söz söyledim. Fakat dedim ya değil espiye tepki vermek, beni gördüklerinden bile şüpheliydim. Kıyafetleri aldığım gibi yan taraftaki temiz çamaşır odasında üzerime geçirdim. Bir el arabasına havluları

düzgün bir şekilde yerleştirdim. amaşırhaneden ıktım. İşler yolunda gidiyordu, amaşırhanedeki kadınlara gıpta etmiştim. řu işlerden kurtulduğumda bir kutu deterjan alıp eve kapansam iyi olur diye dūřındım.

Temiz havlu ve çarşaf arabasını itekleyerek otelin içinde bir tur attım. Havalı, ciddi insanlar otel koridorlarında hızlı adımlarla yürüyor, kimseyi rahatsız etmemeye dikkat ediyorlardı. Konuşanlar o kadar sessiz, mırıl mırıl konuşuyorlardı ki huylanırdınız. Bu kadar sessiz konuşulabilmesi, gürültüden daha rahatsız ediciydi benim için. Aralarından geçiyor, otelin her katını, kolezyumu gezer gibi meraklı gözlerle inceliyordum. Kadınlar çok bakımlıydı. Türkçe konuşanlar takım elbise giymişlerdi, etek, ceket filan. Türkçe konuşmayanlar takım giyinmeye dikkat etmemişlerdi. Daha uyumsuz ama daha renkli giyinmişlerdi. Erkekler çok kasıntı, kadınlar pek sıkıcıydılar. İnsanlar beni görmüyorlardı, yanımdan duvara asılı kopya bir resimmişim gibi, hızla geçip gidiyorlardı. Benim asıl çekindiğim otel çalışanlarının gözüne batmaktı. O yüzden panoramik otel turuna bir nokta koyup Bay K'nın odasına bir an önce adım atmalıydım. Personelin birini gözüme kestirdim. Herkesten yardım isteyemezdim. Personel de kendi arasında işini çok sevenler, hiç sevmeyenler; idealleri olanlar, çekip gitmek isteyenler; uyumlular, asiler diye ayrılıyordu muhakkak. Benim işime en çok hangisi yarardı emin değildim. İşini seven biri yardımcı olmak isteyebilirdi, diğer taraftan böyle bir tip, sen de kimsin, ilk kez görüyorum, yeni mi başladın, gibi muhabbetlere de girebilirdi. Diğer tüm değerlendirmeleri bir yana bırakıp kafası en karışık görünenle konuşmaya karar

verdim. Eleman on sekiz yaşını henüz doldurmuş gibi görünüyordu, belki daha büyüktür ama kudretten genç bir tipe sahipti. Saçları dağınık, göz altı torbaları belirgindi. İyi uyuyamadığı belliydi. Belki hasta belki de müptelaydı, her halükarda mevcut haliyle bağlantıları kurmak, sorular sorup yanıtları değerlendirmek konusunda iyi bir iş çıkarma olasılığı zayıftı. Koridorun penceresine yakın bir yerde durmuş, duvardaki görgüsüz aynasında yakasını düzeltiyordu. Gerçekteyse yakası çoktan düzelmiş olmasına rağmen süreci uzattıkça uzatıyor, pencereden gelen havayı derin derin soluyarak, kendine gelmeye çalışıyordu. Yanına yanaşırken ben de seri şekilde nefes alıp vermeye çalıştım. Kalbimin daha hızlı çarpması için ne gerekiyorsa yaptım. Paniklemiş, acil yanıtlara ihtiyacı olan biri gibi görünmek istiyordum. Öyle ki oyalayıcı hiçbir soru sormadan yolu göstereyin, mümkünse benimle gelip kapıyı açsın.

Bay K'nın odasına gidip çamaşırları düzeltmem istendi ama yeni başladım, kayboldum galiba, dedim saçları dağınık, zihni karışık işçiye. Bir an telaşlandı. İlk başta kendisiyle ilgili bir sorun olduğunu düşündü, sonra kendine geldi. Yanıt bile vermeden öne düştü yolu göstermek için. Tahmin ettiğim gibi, ağzını açmaya mecali yoktu çocuğun, konuşacak olsa söyleyeceği kelimeleri bile zapt edemeyeceğinden korkuyordu. Kafa milyon kere milyonda anlaşılan. Tam isabet diye düşündüm, odayı bulursa iyidir.

Bay K'nın odasının önüne geldiğimizde kapı açıktı ve içeride bir temizlikçi vardı. Yolu gösteren eleman odayı işaret edip aynı umarsız adımlarla uzaklaştı. Kuvvetli bir elektrikli süpürgeyle kanepenin üzerin-

deki tozları çekiyordu bir kadın. Başka da kimse yoktu. Kadın fark etmeden odanın hemen girişindeki gömme dolabın içine büyük acılar çekerek sıkıştım ve kadının kapıyı üzerime kapatıp gitmesini beklemeye koyuldum. Dolaba nasıl sığdığımı bilmiyorum. Bir çivi alnımı çizdikten sonra ben can havliyle pozisyonumu değiştirirken aynı çivi yanağıma girdi ve orada sabitlendi. Bir daha kafamı kıpırdatmadım, tek umudum çivinin paslı olmamasıydı, bu kadar hırt herifin arasında hayatta kalıp tetanostan nalları dikmek istemezdim. Dolabın içinde belki bir on beş dakika daha oracığa rastgele bırakılıvermiş çaresiz bir kukla gibi bekledim. Bu on beş dakika kuklaları daha iyi anlamama neden oldu. Kuklaların bir çeşit köle olduklarını düşündüm. Komik gelebilir ama değil, sonuçta kukla dediğimiz şeye canlı gibi algıladığımız için tepki vermiyor muyuz? Eh, o zaman kaldırılıp bir kenara asılmalarına göz yummak canilikten başka ne ki! On beş dakika böyle geçti, kuklaları düşünerek. Temizlikçi kadının kapıyı kapatıp gittiğinden emin olduktan sonra, ne olur ne olmaz diyerek birkaç dakika daha bekledim dolapta. Sonra mümkün olan en sakın hareketlerle dolabın kapısını itekledim ve sırasıyla sol elimi, sol bacağımı dışarı salladım. Yanağıma tecavüz eden çividen kurtuldum ve bütün gövdemi dışarı attım. Çivi paslı değildi.

Odayı büyük bir hızla elden geçirdim. Adam burada yaşıyordu tamam ama içerde hiç hayat belirtisi yoktu. Başlangıçta bu otel odasını ev yerine kullandığını sanmıştım. Yanılmışım. Adam otel odasını otel odası gibi kullanıyordu. Günün kimi saatlerinde gelip uyuyor, duş alıyor, kahvaltı yapıp çıkıyordu. İçeride kim

olduğuna, neyle uğraştığına dair tek bir ipucu yoktu. Aynanın önünde bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Önce açmaya bile gerek duymadım, kayda değer bir şey olsa böyle uluorta sergilemez herhalde diye düşündüm. Sonra ne dürttüyse artık, biraz kurcalasam ne kaybederim, dedim. Fakat otelin o feci sessizliğini odalardan birinde açık olan televizyondan gelen ses öyle ölçsüz bozuyordu ki, her şeyi geride bırakıp kaçma isteği uyandırıyordu insanda. Hürriyete kavuştuğum günden beri her ekranda aynı adam büyük bir hiddetle kâh yakınıp duruyor, kâh hızını alamayıp tehdit hakaret, birilerine had bildiriyordu. Nasıl bir etkiyse artık, insanda vida çevirecek derman, kalem oynatacak akıl bırakmıyordu. Dayanamıyordum artık, kulaklarıma tuvalet kâğıdı tıkayıp öyle devam etme kararı aldım işime. Tuvalet kâğıdı daha önce de hayatımı kurtarmıştı ama ilk kez kulaklarım için kullanıyordum.

Dizüstünün altını üstüne getirdim. Adam bilgisayarı ya hiç kullanmamıştı ya da yeni almıştı, hiçbir şey bulamadım. İnternete bağlandım. Face'e girdim, eh, Bay K'nın sayfası karşımdaydı. Ne kadar temkinli olursa olsun, sayfadan güvenli çıkış yapmamıştı işte. Tüm kötü adamlar açık verir dostum, yakalanmak için yanıp tutuşurlar çünkü içten içe. Hesap Bay K adına değildi. Sahte bir hesap olduğu belliydi. Bay K bu hesabı belli ki kumarhanenin fingirdek ve çirkin gülüşlü barmaidiyile cilveleşmek için almıştı. Yazışmalarını filan hızlıca okudum. İki ucubenin, porno yıldızlarını meslekten soğutacak muhabbetlerinden başka şey bulamadım. Peki, ne öğrendim: hard diski istiyorsam, ziyaret edeceğim son adres bu kumarhaneci şebeğın metresinin evi ola-

caktı. Kıyafetlerimi değiştirdim, odadan ıktım. Kulaklarıma tıktığım tuvalet kâğıtlarını otelden ayrılana dek çıkarmadım. İçimden bir ses ülkeyi terk etmeyeceksen tuvalet kâğıtlarına alışsan iyi olur diyordu.

Kumarhane gülünün evine yollanmadan önce velinimetimi görsem iyi olacaktı. Aldığım avans bitmemiştii ama Bartu'nun bilmesi gerekmiyordu. İş öyle ya da böyle biteceğine göre arada ne koparsam kardı.

Önceden aramak gibi bir adetim olmadığından gün ortasında apansız kapısına dayandım havuzlu villanın. Adamın bildiğim başka adresi yoktu. Bahçe duvarından söz etmiş miydim? Bahçe duvarı iyiydi. Kaba hesap, sadece bahçe duvarına harcanan parayla iki aile ev sahibi olurdu. Orada epeyce bekledim, uzaktan kapıyı açacak herif dahil herkes uyuyordu herhalde. Neyse kapı açıldı. Kılıksız bir herif kim olduğumu sordu. Bartu'yu söyledim, arkadaşım olur filan dedim. Uzatmadı, bahçeye geçtim. Çardak gibi bir şeyin orada beklememi söyledi. Sigara yaktım, beklerim tabii ne var bunda!

Bartu'yu beklerken villanın rengine kafayı taktım. Daha önce eflatun boyalı ev görmemiştim. Galiba benim görgüm bayağı kıttı. Fena da durmuyormuş. Sarıya filan alışınca, ev badanası hep sarı olur sanıyor insan. Doğada evler hep sarı sanki.

Zenginlerin hayatına tanık olmaya başlayalı beri gördüğüm her şey ilkti benim için. Çardağa konulan şu

oturma grubu mesela, yahu bahçedeki çiçekleri bile daha önce görmemiş gibiyim, pes! Ulan hakikaten görmemiştim, yurt dışından filan getirtmiş olabilir hergele.

Bir sigara daha yaktım, geleceği yoktu, adamın evini gözlemekten sıkılmıştım. Sağa sola adımlıyor, yapılacak işleri kafamda bir sıraya koymaya çalışıyordum. Burada Bartu'dan avansı alır, akşama Nina'yı ziyaret ederim diyordum. Ertesi gün çat kapı Bay K'nın metresi, küçük bar güzeli! Evde hard diski bulursam âlâ, bulamazsam? Bulamazsam ne yapacağımı ondan sonra düşünürdüm. Olasılıkları düşünüp kendimi mutlu ettiğim olurdu ama kötü olasılıkları düşünüp uykularımı kaçırmamaya özen gösterirdim. Yürüye yürüye havuzlu tarafa geçtim. Havuzun başında gençten bir adam bir şeyler yapıyordu. Havuz suyu ile ilgili bazı ayarlar yapıyordu galiba. Yanına gittim, Bartu'yu sordum. Bartu Bey içeride, bekliyor muydu sizi, dedi. İsterse bekleme-sin, bilgi verdiler kendisine dedim. Bu genç adamı nereden tanıyordum acaba? Yüzü fazlasıyla tanıdık gelmişti. O beni tanımadığına göre tanışmamıştık ama ben onu nerede görmüştüm, bilemedim. Beni tanıyor musun, diye sordum. Tanımadığını söyledi. Ben de öyle düşün-müştüm, dedim yanından uzaklaşırken.

Çardağa geri döndüm. Sigaranın izmaritini bahçe-ye döşediği kıymetli taşların arasına fırlattım. O sırada Bartu göründü. Bartu'ya bakarken rulo yapılmış liralara görüyordum. Ufku geniş bir adam olsam avro görür-düm muhakkak. Fakat lirayla da karnım gayet doyuyor-du. Sağına soluna bakınarak, tedirgin, paniklemiş bir vaziyette geldi yanıma. Daha selam vermeden koluma sert bir şekilde yapışıp gündüz vakti, aramadan sorma-

dan ne işin var burada, diye çıkıştı. Kolumu kavrayan elini aynı sertlikte ittim, yakamı düzelttim, ağır ol kan-ka, emir erin yok karşında, diye yanıtladım. Parasına ihtiyacım olabilirdi ama hizmetim daha değerliydi, bunu anlamıştım. Yeniden koluma yapıştı. Fakat bu sefer çok daha nazikti. Kaygılı havası dağılmamıştı. Tuhaf, ya burada görünmemden rahatsızdı ya da burada görebileceklerimden.

Bana bak, beni görmek gerektiğinde araman için sana bir numara vermiştim. Buraya gelmem gerektiğini altını çizme çizme söylemiştim. Oyun mu oynuyorsun sen burada?

Hayda, ne numarası? Numara filan hatırlamıyordum. Gerçi o gece burada yaptığımız konuşmanın onda dokuzunu hatırlamıyordum. Demek o ara villaya gelmem konusunda uyarılmıştım. Üzerine bir de telefon numarası almıştım ha?

Panik yapma. Söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyorum, karşında çocuk yok. Verdiğin numara sorunlu, çalışıyor ama yanıt yok, ona göre. Mecbur kaldım gelmeye senin anlayacağın. Temkinli geldim, merak etme.

Ne var, çabuk söyle.

Para lazım, iş uzadı, ayrıca senin anlattığından çok daha tehlikeli bir hâl aldı.

Ne parası, almıştın zaten, idare edeceksin.

Anlamadın ga...

İşine gelirse, başka para koparamazsın, yapamıyorsan bırak...

Çıkışa doğru ufak ufak iteklemeye başladı beni. Vay

puşt, kararlı çıktı. Pabuç bırakmadım, sigara çıkarıp yaktım, çıkış kapısına doğru bir iki adım attım, başımı az çevirip, hard diski buldum, ödeme yapacak paran olduğunda görüşelim, dedim. İki büyük iki adım atıp pençesini omzuma geçirdi. Elinden omzuma, omzumdan kalbimin en çalışkan elemanlarına doğru tanımsız bir sıcaklık yayıldı. Bu sıcaklığı iyi tanıyordum, insan soyunun üretebildiğı tek gerçek ısı kaynağından geliyordu. Kendi kendime darphane sıcaklığı adını takmıştım buna. Bartu'dan fıskıran bu alevi seviyordum. Çabucak çekti elini, para destesini getirmek için eve doğru yönelip ipler hâlâ kendi ellerindeymiş gibi kararlı bir yüzle, kapıda bekle, kimseye görünme, dedi. Bu yurganlığından hiçbir şey yitirmemişti. Birazdan seri adımlarla geri döndü, elime yirmi adet iki yüz liralık banknot tutuşturdu. Yirmi çarpı iki yüz eşittir dört bin. Hayat hep böyle olsa diye düşündüm, bir cümlele elime paralar sayılsa. Parayı aldım, tek kelime etmedim. O da ağzını açmadı. Gerilerden havuz başındaki genç adam görüldü. Şöyle bir baktım yeniden, belki çıkarırım diye. Acaba ünlü müydü? Yok canım, genç adam ünlü değildi!

Herkes yapıyor gerçi, nefes alıp veriyordum. Fakat her seferinde ciğerlerimde bir ince gıdıklanma, havayı hissetmeme neden oluyordu. Bu gıdıklanmayla hem gülüyor hem acı çekiyordum. Kiminin yattığının küsuratı bile sayılamayacak kadar az yatmıştım içeride ama üşütmeme yetmişti bu kadarı anlaşılan. Ciğerlerimin ilelebet iyileşmeyeceklerini düşündüm. Hiç görmediğim halde ciğerlerimi çok seviyordum. Onların hasta

olması, iyileşememeleri olasılığı beni kahrediyordu. Hastalanmak bende dermansızlık, halsizlik filan değil de ruhsal bir yıkıma yol açıyordu. Hastalanır hastalanmaz terkedilmiş liseli çocuklar gibi hissediyordum, sanırsınız bütün dünya çekirdek çitleyerek ortada bırakılan tüm zamanların bu en salak insanını seyrediyordu. Utancımдан, çaresizliğimden yataklara kapanıyor, Sibel Can şarkılarına meylediyordum. Abartmıyorum, hastalandığımda, daha önce hiç iyi olmamışım, sağlıklı bir hayatı hiç tatmamışım gibi kararıp kalıyordum. Bir ara iyi bir doktora görünüp kendimi baştan aşağı gözden geçirtmem şart olmuştu.

Nina'nın basık tavanlı bir artı sıfır çatı katında gözümü açtığımda sabah ezanı yeni okunuyordu. Balkona çıkıp doksan derecelik bir açıyla Taksim Meydanı'nı taradım, ortada cami filan görünmüyordu. Ezanın kaynağını bulmaya çalıştım ama nafile. Fazla uzatmadım, ciğerlerimdeki acımtırak kıpırtı gözümü açar açmaz tadımı kaçırmıştı. Gittim ısıtıcıya su doldurdum. Üç tatlı kaşığı neskafeyi kedi desenli kupanın içine boca ettim. Kaynar suyu boşalttım, şekersiz filan bir yudum aldım. Sert, şekersiz ve kaynar kahve kışıma batan bir çuvaldız etkisi yaptı. Gözlerim yerinden çıkacak sandım. Aynı açıyla meydanı şimdi tarasam çok uzakta bile olsa camiyi kesin görürdüm. Fakat artık sesin kaynağı umurunda değildi. Bu kez yüz seksen derecelik bir açıyla Nina'nın kışını görmeyi denedim. Tuhaf, o da burada değildi. Nerede bu kız? Sanırım gece de yoktu, içkiye bir süre ara versem iyi olacak diye düşündüm.

Basık tavanın altında ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyiydi. Kendimi dışarı attım. Yarı yarıya aydın-

lanmış bir İstanbul sabahından daha herkese günaydın. Sümsük bir kedi yılmışmaya çalıştı, ayağımın ucuyla itekledim. Görmüş geçirmiş bir kediye benziyordu, korkup kaçmak bir yana, bezdirici bir ısrarla sırtışmayı sürdürdü. Kedileri gözlerimle severim, daha ileri gitmek istemem. Uzaklaş oğlum, dedim usulca, kendine üniversite öğrencisi bir genç kız bul. Sonra bu fikir hoşuma gitti, kızı bulunca bana da haber ver, diye ekledim. Kedi seven üniversiteli kızları ben de severdim. Öksüre öksüre güldüm.

Yapacak çok iş vardı. Yine de önceliğim ciğerlerimden gelen soğuk hava dalgasını savuşturmaktaydı. Yakında bir eczane buldum, henüz açılmamıştı. Karşısındaki lokantaya girdim. Çorba getir, dedim gözleri şiş garsona. Yalnızca kelle paça varmış. Hâlâ sarhoş sayılırdım, olsun dedim.

Kelle paça bitti, çay bitti, ikinci ve üçüncü çaylar da bitti. Hayat böyle bir şey işte, çorba, çay ve eczane, sıralama hemen hiç değişmez. Eczacı geldi, bir beş dakika içeriyi havalandırmasını bekledim. Hesabı ödeyip lokantadan çıktım. Eczacıya derdimi iki cümle ve beş kelimeyle anlattım. NEFES ALDIKÇA CİĞERLERİM GIDIKLANIYOR. MUSTARİBİM. Eczacının esneye esneye ve neredeyse hiç konuşmadan önüme koyduğu antibiyotiği ve multivitamini aldım, hemen oracıkta her ikisinden de birer tane attım ağzıma. Teşekkür edip bedelini ödedim. Eczacılar kıyak insanlar. Artık adliye gidebilirdim.

Arşivden dava dosyamı çıkarmasını istediğim mübaşir hareketli bir tipe benziyordu. Gözleri fır dönüyor,

elleri kontrolsüz deviniyordu. Zeki biridir muhtemelen. Yürüsün gitsin, akli kurnazlıktan başkasına kesmeyen adamın yemişim zekâsını. Avukattan avanta tırtıklayacak, vatandaşa otorite taslayacak, hâkime ezik, karısına despot olacak. Çocuğuna işini kitabına uydurmayı öğütleyecek. Asalak, hem kendi beynini, hem hükmettiklerinin beynini yiyip tüketen, yalnızca mideye, yalnızca bağırsağa çalışan berbat, boktan bir zekâ. Siktir git başımdan mübaşir, bunu içimden söylüyorum. Onun duyduğıysa şu şekilde, patron bizim dosyayı çıkarmadın mı, geçen gün not bırakmıştım? Bahşişini almadan gene iyi, yedi günde çıkarmış dosyamı. Kaybol!

O iki polis bozuntusunu dayak yediğim karakolda aramanın fantezi olduğunu ben de biliyordum. Yine de niyetim biraz da tereddütlerimi kırmak, kararlılığımı pekiştirmekti. Mekâna gitmek, intikam duygumu az da olsa canlı tutmak istemiştim. Değilse o iki hergelenin adına duruşma tutanaklarından ulaşabileceğimi adım gibi biliyordum. Ha, dayak yemeyi hazımedemediğim filan yoktu. Yanlış anlaşılmak istemem. Dayak yenir. Sonuçta kim dayak yememiştir ki. Burada önemli olan hissettiklerimdi. Dünyada kendime biçtiğim rol öyle hafif, öyle önemsizdi ki, ara sokaklarda bile dolaşıyordum ben. Kimselerin olmadığı odalarda yaşıyordum, bu odaların birinden çıkıp diğerine giriyordum. Zaman zaman dışarı çıktığımdaysa adımımı attığım yer ya bir koridor oluyordu ya da bir çıkmaz sokak. Kimseye bir zararım yoktu, kendim dahil kimseye bir yararım da dokunmamıştı. Bir kahraman olmayı seçmemiştim, eh, bu bir seçim meselesi sonuçta. Şu halde, yani değil bir kahraman, herhangi biri olmayı bile seç-

memiş birini bu kadar hırpalamak doğru değildi. Hem hırpalanan kadar hırpalayan da önemliydi benim için. Hayır, üniformaları bile üzerlerine bol gelen, hiçbir filmin figüranı, hiçbir romanın dolgu malzemesi olamayacak bu adamlardan dayak yemek, verdikleri fiziksel acının ötesinde, yaşayabileceğim en büyük aşağılanmaydı benim için. Onları bulmak istiyordum. Oturup konuşacak, nedenlerini sorgulayacak, hücrelerine sinmiş şiddeti anlamaya çalışacak değildim. Konuşsam, sorgulasam, anlasam bile sonuçta yapmak istediğim şey belliydi, onları öldüresiye dövmek istiyordum. Kendi kendime tarif ettiğimde bile ağzımı kıvamlı yoğun bir tükürüğün kapladığı, uzun ağır bir dayak şansı. Tek düşünebildiğim buydu. Bu hem onları aşağılamanın hem de tıpkı bir şeytan çıkarma ayini gibi, onları ele geçirmiş, artık neredeyse onlara dönüşmüş şiddeti vücutlarından ve kafalarından söküp atmanın tek olası yolu gibi görünüyordu bana.

Duruşmada savunma yapmamış, gönülsüz de olsa darp ettiğim kadını haksız, hareketimi mazur gösterecek tek söz etmemiştim. Yargılama süresince ısrarla karakolda yediğim dayağı anlatıp durmuştum. Amacım karakolu işkencehaneye çevirmiş o köpek boklarını hâkim huzuruna çıkartmak, isimlerini cisimlerini duruşma tutanağına geçirtmekti. Her celse sükûnetle ama yılınadan dile getirdiğim dayak olayını hâkim nihayet ciddiye almış, o gün karakolda görevli tüm polisleri ifadeye çağırmıştı. İfadeye gelen polisler içinde o iki yarım akıllı alınlarına fosforlu kalemle işaret çakılmışçasına sırtıyordu. Hâkim huzurunda dayağı inkâr ettiler. Zaten ne olacaktı. İtiraz etmedim, beni dövenlerin

burada olmadığını söyledim. Sonrasında da bu konuda tek kelime etmedim. Bir celse sonra da dava karara bağlandı zaten. Ben bu türden suçların, devletin bilmezden geldiği, aptala yattığı suçların cezasının şahsen verilmesi gerektiğini düşünüyordum. Devlet kâğıt üstünde işkenceyi yasaklayarak üzerine düşeni yapmıştı ve ondan daha fazlasını beklemek, devleti çocuk yerine koymak olurdu. Devlet işkencesiz var olamazdı. Bu yüzden işkencenin cezasını kendi olanaklarınızla vermeniz gerekiyordu. Duruşma tutanağından muhteşem ikilinin isimlerini aldım. Dava dosyasını mübaşire teslim ettim, memurların durmaksızın hüküm yazdığı bu acayip karaltıdan tedirgin adımlarla uzaklaştım.

Polislerin isimlerini cebime koymuştum, harçlığını almış bayram çocukları gibi şendim. Karakola gidecek, isimlerini okuyacaktım sanki, ismi okunanlar benimle gelsin, diğerleri çalışmaya devam etsin! Hah hah. Böyle olmayacaktı, nasıl olacaktı peki? İşte orasını bilmiyordum, isimlerine sahip olmakla bile öyle büyük tatmin yaşıyordum ki, daha şimdiden ikisinin de yüzü gözü morarmıştı. İşkence duygusuz şiddettir. Benimkine işkence diyecek olanın alnını karışlarım. Ant olsun ki her anından zevk alacaktım. İsimlerini ele geçirmiştim, onların işi bitmişti. Bir süre gömlek cebimde bekleyebilirlerdi, düşüncesinden bile tahrik olduğum dayak partisinin kafamda bir süre daha şekillenmesi gerekiyordu. Bir yandan da işverenim Bartu beyefendinin sevişme kasetini ait olduğu yere geri götürmeliydim –kaseti Bartu'ya vermeden önce bir parti izlerim diye düşünüyordum. Zenginlerin nasıl seviştiğini merak ediyordum, kim etmez ki!

Kaset -görüntülerin olduğu hard disk, varsayımlarımda yanılmıyorsa kumarhaneci Bay K'nın metresindeydi. Kadın kumarhaneye gelenlere yol falan gösteriyor, K'nın gün içerisindeki ihtiyaçlarını karşılıyor, karşılığında da bir lüks sitede sultanlar gibi yaşıyordu. Sultan gibi yaşayan sultan gibi ölür, öğrenir yakında. Neyse ne! K'nın otel odasındaki bilgisayarından kadının evini öğrenmiştim. Bakmam gereken yerin orası olduğunu biliyordum. Fazla düşünmeden yola koyuldum.

Kadının yaşadığı sitenin karşısına dikildiğimde kendi kendime şöyle dedim: Bu hikâyede şimdiye kadar kendimi evimde hissettiğim tek yer hapishaneydi. Nina'nın meydandaki çatı katı dahil, Bartu şerefsizinin havuzlu villası, resepsiyon görevlilerinin bile paşa to-runlarından seçildiği oteller, kumarhaneler, Çin seddi gibi duvarlarla korumaya alınmış siteler. Bunlar bildiğimiz anlamda insanlar için değildi. Buralar ölçsüz, insafsız bir zenginliğin istilasına altın yerlerdi. Diğer taraftan bu fazla paradan pörsümüştü cemiyet yaşantısını merak etmiyor da değildim. İyisi mi insanlık, yani yok-sullar, en azından bir gün, birer gün bu türden zenginliğin ne menem bir iş olduğunu deneyimlemeli, ardından,

yani en küçüğünden en büyüğüne akli kesen tüm insan soyu, bu zıvanadan çıkmış soysuzluğun tadına şöyle bir baktıktan hemen sonra nükleer bombalar bir işe yarayıp zenginlik denen tüm bu bina ve metal uygarlığını cehennemin dibine göndermeliydi. Nükleer bombalar gerçekten de bir işe yarayabilirdi.

Site girişindeki görevliye yaklaştım ve ağzımı bile açmadan -zenginlerin güvenliğinden sorumlu bu ruhsuz delikanlıya tek kelime bile etmeden, Bartu'dan aldığım iki yüzlük banknotların on adedini uzattım. Önce, bu ne, falan diyecek oldu. Gözünün içine bakıyordum, sessiz filmlerde hep böyle olmuyor muydu? Parayı uzatıp mevzuyu kendi kendine kavramasını bekliyordum. Yirmilerinin ilk yarısını henüz tamamlamış, tahminen işletme mezunu mutsuz seküritye bir aylık maaşından yedi yüzlük kadar kalın desteyi kendisine niye uzattığımı yalnızca on saniye kadar sorguladı. Zenginler parayı sikerler dostum, yoksullarsa sarılıp yatarlar ona. Eski parayla iki milyarı sessizce aldı, bir saniyeliğine arkasını döndü, ne yaptığını göremedim. Yeniden bana döndüğünde para yoktu. Bu çocuk bir sihirbaz olmalıydı. Metresin adını söyledim, ağzını bile açmadı, bir kâğıda kapı numarasını yazdı ve beni içeri aldı. İçeri girerken hedefe ilerlemenin mutluluğu yüreğimi kaplamıştı, yine de bu saf çocuğa muhtemelen hayatının ilk günahını işleme fırsatını veren de bendim. Ben böyle biri değilim, ulan Nina, ne yaptın bana böyle!

Olasılıkları düşünmeden kapısının önüne dikildim, zilini çaldım. Evde yoksa bahçe tarafına dolanacak, pencereden, değilse bacadan girmenin bir yolunu arıyacaktım. Evdeyse bir yalan uyduracaktım. Bütün pla-

nım bu kadardı. Hiç bekletmeden kapıyı açtı. O kapıyı açıp da karşıma dikilince ilk kez düşündüm, ulan kadın beni kumarhanede görmüştü, hatırlayacak. Konuşmadan yüzüne baktım bir süre. Evet, dedi. Hayır, dedim içimden, beni tanımamıştı. Evet derken çok hoş görünüyordu. Ben zili çalmadan hemen önce artık her ne ile uğraşıyorduyse son derece motive, pek bir neşeliydi. Uğraşmakta olduğu şeyle zihnini öyle bir doldurmuştu ki orada beni daha önce gördüğüne dair hatıralara kesinlikle yer yoktu. Oyuncu olmalıymışım, başımı çevirdim arkama baktım, döndüm zildeki ismi okudum, bir yanlışlığa meydan vermekten aşırı korkuyormuş gibi, Bay K'nın gönderdiğini ama acaba yanlış mı geldiğimi, kendilerine haber verilip verilmediğini... Kesik, başı sonu belirsiz cümlelerimle kadının az kullanılmış beynini çıfıt çarşısına çevirdim. Duraladı, haberi olmadığını söyledi. Beni içeri almak istemiyordu. Gidip sonra gelebileceğimi söyledim güven vermek için. Bir saniye, dedi, kapıyı aralık bırakıp içeri yöneldi. Birkaç saniye sonra elinde telefonla geldi. Bay K cevap vermiyordu. Gönülsüz bir şekilde beni içeri davet etti. Ancak o zaman, konu neydi, diye sormak geldi aklına. Bilgisayarınızda bir sorun varmış, bir bakmamı istediler. A, evet, dedi, öyle ya. Tamam o zaman, bilgisayar şu tarafta. Bir yandan telefonla Bay K'ya ulaşmaya devam ediyor bir yandan da bilgisayarı ellerime teslim ediyordu. Kuzu-yu kurda teslim etmekten farkı yoktu bunun. Her geçen saniye işimi daha çok benimsiyordum. Salon penceresinin önüne iki şahane berjer karşılıklı yerleştirilmişti. Burada oturup, Bağdat Caddesinde bir kafede oturmuş gibi sohbet edebilirdin arkadaşınla. Boşuna yaşıyoruz

yemin ederim, dedim içimden. Berjere oturdum, berjer şahaneydi. Pencereden bir örnek kesilmiş otları, zengin bahçesinde olduğunun farkındaymışçasına havalı, yukardan bakan, bakımlı bahçe çiçeklerini –mazlum kır çiçeklerine kurban olun siz- etkileyici bir uyumla çalışan fısıkiyeleri seyredebiliyordunuz. Dikkatli bakınca az ilerdeki havuzu görebilirdiniz. Bir şey diyeyim mi, ya da neyse! Üzerime üzerime gelen bu zenginlikten işimi yapamaz haldeydim. Aslında doğru olan, yani hak ettiğim, gidip fakir bir mahallede düşük bir işte zaman öldürmektir. Fakirlerle oturup kalkmalı, fakirliğin tadını çıkarmalıydım. Bu gösterip gösterip vermeyen yavaşak sınıfa daha fazla maruz kalırsam korkarım aklımı oynatacaktım. Neyse, siyah kışımı berjere teslim ettim. Öbür dünya diye bir yer varsa, büyük konuşmak istemem ama öbür dünyada bize bir berjerin sağladığından daha büyük bir konfor sağlanabilir mi emin değilim. Herkes en yakınındaki berjere otursun, hemen, hemen! Dünya barışı ancak bu şekilde sağlanır. İddia ediyorum. Yeryüzündeki her insan evladına verebileceğimiz şöyle mükellef bir berjerimiz olduğu gün, işte ancak o gün ümüğüne çöktüğümüz bu mazlum gezegen rahat bir soluk alır, atmosfer şöyle bir esneyip, gerinip yerine yerleşir. Soğuk bir şeyler içer miyim, diye sordu Bay K'nın cariyesi. Zahmet olmazsa, diye yanıtladım, içim yanıyor.

Kucağıma aldığım dizüstünü açtım. Anlarmış gibi kurcalamaya başladım. Bu saçmalıkla olabildiğince az zaman öldürüp, bir bahaneyle hard diski aramaya koyulmalıydım. Sistem araçlarından diskteki boşlukları birleştirdim, virüs taraması filan yaptım. Göze batma-

mam gerekiyordu, meşgul görünmeliydim. Soğuk bir şeyim geldi. Şekerli ferah bir şey. Ne olduğunu anlayamadım ama sevdim. Çalışmayan bazı hard disklerden söz etti Bay K, kurtarabilir miyim diye sordu. Getirmeniz mümkün mü? Dudağını büktü. Hard disklerden haberi yoktu sanırım. Bir odaya gitti. Arama tarama işine girmişti, seslerden öyle anlaşıyordu. Biraz sonra bir ayakkabı kutusu ile çıkageldi. Kutuda dört adet hard disk vardı. Bunlar mı acaba, diye kendi kendine söylendi. Bir bakalım dedim, avuçlarında tuttuğu hazineyi nazikçe aldım. Bir tane daha içebilir miyim? Soğuk şey ciğerlerime iyi gelmişti, alternatif tıbbı inanırdım, içinde her ne varsa ciğerlerim halaya durmuştu adeta. Hemen, olmaz mı? Telefonu çaldı o sıra, Bay K ise sıçtık, dedim içimden. Annesiydi. O mutfaktayken hızla hard diskleri gözden geçirmeye karar verdim. Ne olursa olsun zaman aleyhime işliyordu. Ansızın Bay K gelebilir ya da telefon edebilirdi. Bu olasılığın şimdiye dek gerçekleşmemiş olmasını şanstın başka hiçbir şeyle açıklayamazdık. İlk hard diski takıp içeriğine göz atmaya başladım. Tek bir klasör içeriyordu bu ilk disk. Belgeler adı verilmişti klasöre. Tıkladığımda içinin yirmi bir tane klasör içerdiğini gördüm. Bu klasörlerin her birine mahkeme ve dosya numarası verilmişti. İstanbul 6. Asliye Ticaret Mahkemesi 2011/441 gibi. Gerçekten dava dosyası mı diye bir kaçını açtım ve aynı hızla kapadım. Hepsi de duruşma tutanaklarıyla, dava dilekçeleriyle filan doluydu. Beni ilgilendirmiyordu.

Diğer diski taktım. O sırada elinde soğuk şey bardağımla geldi. Bir yandan da annesiyle telefon muhabbetine devam ediyordu. Annesinin sesi de duyuluyordu fa-

kat ne dediğini anlamak olanaksızdı. Çıkacağım birazdan anne hazırlanmam lazım, dedi annesine. Kadıncağız ne anlatıyorduydu artık lafı ağzına tıktı bizimki. Çat diye de kapattı ardından. E, aradığınızı bulabildiniz mi, sorun neymiş? Sorun yok tatlım, demek geldi içimden, sen böyle kırta kırta salındığın sürece sorun mu kalır insanda yavrum. Fakat yemedi, bir sorun yok şimdilik, bakıyorum, dedim. Yeniden Bay K'yı aradı. Kumarhanecinin telefonu hâlâ kapalıydı. Adamım benim!

İkinci diski açar açmaz hazine sandığını bulduğumu anladım. Yine tek bir klasör vardı, özel dosyalar, koyulmuştu adı. Özel dosyaları açtım, kırk yedi tane video bana bakıyordu. Açıp seyretmeme bile gerek yoktu. İsimleri şöyleydi: Ilgaz Su'nun veliahdı, Devlet Bakanları yatak, Grand İstanbul Otel escort çekimi... Böyle gidiyordu. Sanırım konu seksle ilgiliydi. Bartu piçiyle Nina karısının amatör gizli çekim videoları da burada bir yerde olmalıydı. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Genelde bunun için özel olarak çabalamam gerekmez. Soğukkanlıyımdır. Kendimle ilgili sevmediğim konuların başında bu gelir: insan gibi heyecanlanmayı beceremem. Fakat şimdi durum endişe verici bir hal almıştı. Bu bacaksız Bartu, mahremim filan gibi laflarla beni resmen büyük bir görüntüleme, arşivleme şebekesinin kucağına bırakmıştı. Ulan hıyar, diski sana içinde ne olduğuna bakmadan mı getireceğim sandın! Büyük olasılıkla... Gelmişini geçmişini, büyük olasılıkla Bartu denen piç, artık ne boyutta bir işse, bu video olayından haberdardı ve nasıl nemalanacağını hesaplayıp duruyordu. Bir şekilde ben keriz de eline düşmüştüm. Bu iş tahminimden büyüktü dostum. Hiç kimse

bilgisinden, tecrübesinden daha fazlasını tahmin edemez. Ben ne anlarım uluslararası tezgâhlardan! Diyelim ki bu video işinin arkasında, ne bileyim, CIA filan var. Nasıl, neden, akıl bile yürütemiyorum. CIA ne bir kere? CIA ne? Tek bildiğim şu, o kuran ve bozandır. O kurulmamış ve yaratılmamıştır. Öncesiz ve sonrasızdır. Ondan başka haydut yoktur. E? Nedir ki bu? Bu kimi heyecanlandırır ki? Sahte pasaport yapan üç paralık hokkabazları bilirim ben kötü diye, dilendirmek için çocuk sakatlayanlara derim hırsız diye, bankadaki işçi maaşını hortumlayana. Şimdi iş, CIA'lık, MİT'lik filan bir işse, nasıl korkmam gerektiğini bile kestiremiyordum. Kim çıkacaktı karşıma, muhatabım kim olacaktı? Sikerim böyle işi, şuradan bir çıkayım Bartu'yla Nina'nın filmini asıl ben çekecektim.

Diğer diskleri de tedbiren hızla elden geçirdim. Son diski taktığımda kadının telefonu çaldı yine. Kulak kesildim. Arayan Bay K'ydı. Şans da bir yere kadar. Diski çıkardım, toparlanmaya başladım. Devlet büyüklerinin, iş adamlarının filan performans kayıtlarının yüklü olduğu diski kış cebime tıktım. Kadının sesi geliyordu. Bay K'ya benden söz ediyordu. Kadının sesi giderek te-
dirgin bir hâl almaya başlamıştı. En azından ben öyle hissettim. Fakat kesin olan bir şey vardı ki kadının sesi artık daha az duyuluyordu. Sanırım konuşmaları duymamam için uzak bir odaya gitmişti. Bir yandan da elbette kısık sesle konuşmaya özen gösteriyordu. Hazır kadın ortadan kaybolmuşken evden çıkmaya yeltendim. Derken kadın kapandığı odadan geliverdi. Telefonu kapatmıştı. Yüzüne zoraki bir gülücük kondurmuştu. Korktuğu her halinden belli oluyordu. Artık kadı-

nın emin olduğu tek bir Şey vardı, Bay K'nın anlattığı kadarıyla ben feci tehlikeli bir hayduttum. Hey yavrum, siz haydut görmemişsiniz. Kadın Bay K'nın birkaç işe daha bakmamı söylediğini aktardı. Böylece zaman kazanacaklar. Derken Bay K gelip enleme çökecekti. Hay hay dedim, neymiş? Kadın birkaç saniyeliğine bocaladı. Bana, Bay K çıkıp gelene dek bir iş uydurması gerekiyordu. Eli ayağı birbirine dolaştı. Zavallı kadın, haline acıdım. Neredeyse, zahmet etme yenge, ben bir kenarda Bay K abiyi beklerim, diyecektim. Ağzını bile açmadan acı çekmesini seyrettim. Ansızın, mutfak, dedi. Mutfağı gelebilir misiniz, katı meyve sebze sıkacağıının motorunda herhalde bir sorun var, koku geliyordu bu sabah. Gelmem mi. Mutfağı geçtim. Kadın katı meyve sebze sıkacağını önüme koydu. Ayakta dikiliyordum. Kadının telefonu yine çaldı. Arayan belli ki Bay K'ydı. En köşedeki odaya kadar gidip telefonu öyle açtı. Elime aldığı katı meyve sebze sıkacağıının sürahiyle kadının kapandığı odaya kadar ben de gittim sessiz adımlarla. Kapının arkasından kulak kesildim. Kadının sesi titriyordu, adama acele etmesi için yalvarıyordu. Bu kadar korkutucu olduğumu sanmıyordum. Giriş kapısına doğru hızlı ama ses çıkarmamaya özen göstererek, pıt pıt yürüdüm. Sürahi hâlâ elimdeydi. Usulca kapıyı açtım, kadın telefonla konuşmayı sürdürüyordu. Tam çıkmak üzereyken gözüm portmantodaki aynaya takıldı. Kendime şöyle bir baktım, bu kadın benim neyimden korkmuştu? Sinirlendim, çelik kapıyı sertçe çektim. Bahçeyi koşarak geçtim. Elimdeki sürahiyi o sıra fark ettim, yanından koşarak geçtiğim güllerin yanına yavaşça bıraktım. Sitenin çıkışına doğru koşar adım

ilerledim. Kadının arkasından dış kapıyı açıp kapadığını hissetmiştim. Şimdi de muhtemelen siteye girerken günaha soktuğum kapı güvenliğini arayıp beni durdurmasını istiyordu. Yanılmamışım, çıkışa yaklaşırken güvenlik telefonu kapatıp dışarı çıktı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Aramızda birkaç adım ya var ya yoktu. Ne yapacağını kestiremiyordum. Hantal ama yapılıydı. Bu vücutla spor yapsa rekorlara imza atardı ama bir çeşit memuriyetle fiziğini on iki metrekarelik bir kulübeye gömmüş, üzerine her gün bir avuç toprak atıyordu. Elle-ri ayı pençesi kadardı, sadece sol elini kullansa bile beni etkisiz hale getirebilirdi. İki adım sonra burunlarımız birbirine değecekti. Ciddiyetimi koruyor, nasıl girdiysem aynı temizlikle oradan çıkınaya hazırlanıyordum. O kadar sakın, öyle ölçüsüz bir özgüven yerleşmişti ki suratıma, iri güvenlik bir an ne yapacağını şaşırdı. Yine de sanırım, lanet sükûnetim, yüzüme astığım pişkin ciddiyetim falan değil, girerken pençelerinin orta yerine âlemlere müjde babasız bir çocuk gibi bırakıverdiğim şıkır şıkır liralara iş gördü. Türk lirasının itibarını koruduğunu görmek beni gururlandırdı, yalan yok. Çocuk paranın etkisinden belli ki çıkamamıştı. Ödeyeceği kredi kartı taksitini düşünürken, işinin gerektirdiği asgari dikkat dudaklarının kenarından tatlı bir salya gibi akıp gitmişti. Burunlarımız birbirine kavuşmadan birkaç saniye önce, koşuve abi, dedi. Ege'den çıkan sayısız yığitten biri diye düşünüyordum tabanları yağlar-ken. Ardımdan yalandan bir iki bağırdı, altı yedi metre ya koştu ya koşmadı, durdu. Yine koşarak kulübesine döndü. Sonrasını bilmiyorum, günahı boynuna.

Birkaç gün kafayı çektim. Mayıs ayı geçmek bilmiyordu. Sıcak bir yandan, yağmur diğer yandan. Yorulmuştum, ne biçim yorulmuştum hem. Çok sayıda hükümlü ile aynı havayı soluduğum günler burnumda tütüyordu. Oradaki altın kuşağı özlemiştim. Sürprizi bol bir sürü hırt herif vardı orada. Sanatçı kumaşından kesilmişlerdi. Benim sanattan anladığım buydu en azından, şaşırtıcı hırtlıklar! Cezaevinden korkacak bir şey yok, tabii her şeyi oluruna bıraktıysanız. Sıkı sıkıya kurallarla çevrelerler sizi, kurallara uymamanın olanaksız olduğu yerdir cezaevi. Orası kural denen şeyin fazlaca gelişmiş bir ithal muz gibi kavranabildiği yegâne yerdir. Elinde tutarsın ama soyup ağzına sokamazsın. Diğer taraftan, yani özel hayat anlamında, dışardaki hiçbir şeyi sokmanın gereken yerdir de. Başta da değer yargıların. Değişime açık olmalısın, yeni kurallara uymalısın.

Hard diski almıştım ama olup biten her şeyi anında karılarına yetiştiren uyuz kocalardan olmadığım için diski hemen Bartu'ya götürmek istememiştim. Huylanmıştım da açıkçası, diskte Bartu'nun görüntüleri var mıydı yok muydu bilmiyordum. Fakat varsa da yoksa da esas meselenin diskin içerdiği diğer görüntüler ol-

duğu belliydi. Bu herif neyin peşindeydi? Arkasında, yanında kimler vardı? Kafayı çekerken bunları düşünüyordum. Bir arkadaşımın Moda'da açtığı kafedeydim. İçki ruhsatı alamamıştı ama el altından eşe dosta içki servisi de yapıyordu. Barda tünemiş çay ve kahve kokularını soluya soluya buz-limon-votkamı yudumlu-yordum. Biranın hatırı kalmasın ama buz-limon-votka yirminci yüzyılın en önemli buluşu olmalıydı. Daha eski de olabilir. Zamanı aşan bir kafası vardı gerçekten de. Her yudumda tırnakları son derece bakımlı, ince, narin ve beyaz bir kadın eli vücudumu yavaş hareketlerle bir kâğıdı buruşturur gibi buruşturuyordu adeta. Sonra da buruşmuş o şahane vücudu tam ortopedik yatağının üzerine yayıp, bir sonraki yuduma kadar usul hareketlerle düzeltiyordu. Kadının eli iyi iş görüyordu. Bu etkiyi yaratabilecek başka bir içki tanımıyordum. Beynimin büsbütün kararıp kapanmamış birkaç kıvrımında kaset meselesini evirip çeviriyor, izleyeceğim yolu belirlemeye çalışıyordum. Kasetten korkmuştum. Yapılması gereken şey Bartu'yu çağırmak, sökül paraları, kaset elimde demek. Koparabildiğim kadar koparıp ilk uçakla soluğu Fethiye'de bir orman kulübesinde almaktı. Gözden uzakta olmanın en zevkli yolu: Fethiye! Erken rezervasyon imkânlarından faydalanın. Erken sayılırdı, sezon henüz başlamamıştı. Sıfırı bol, yağlı bir deste kapıp, dışarda olmanın gerçek anlamına orada erebilirdim. Ha, Bartu beni kullanmış, asıl amaç başkaymış, bunu umursayacak durumda değildim. Umursamıyordum da. Fakat iş bu kadar kolay mıydı bakalım. Benden saklananlar bu kadar mıydı gerçekten? Adam görüldüğünden daha tehlikeli biri olabilirdi. İşte o za-

man kaseti vermekle kurtulabilecek miydim, şüpheliydim. Ne bok işe karıştık böyle ya, dedim ağzımın içinde buz parçasını çevirip, boş votka kadehini çaktırmadan Samim Abi'ye işaret ederken. Gözüm barın yan tarafında, ahşap masanın çevresinde oturmuş iki oğlan ve bir kızdaydı. Kız, arada bir ayağa kalkıp oğlanlara yeni yeni öğrendiği uzak doğu dövüş tekniklerinden birkaç numara gösteriyordu. Yumruk karşılama, eğilme, kalkma, bunun gibi şeyler. Oğlanlar kızla burada tanışmışlardı, biraz ilgiyle çokça soru işaretiyle kıza odaklanmışlardı. Dümdüz, uzun, ince bir kızdı. Saçları kısacık kesilmişti ve açık kahveydiler. Derken oğlanlardan birini ayağa kaldırdı ve kendisine, göğüs kafesinin tam orta yerine şöyle sağlam bir yumruk atmasını istedi. Zavallı çocuk, bu karate kızla sevişemeyeceğini çoktan anlamıştı ama iş git gide tuhaflaşıyordu. Dönüp şaşkınlık içinde olup biteni seyreden diğer oğlana baktı. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Bir iki saat scrable oynayıp eve dönmeyi, odasına kapanıp birkaç saat de fifa patlatıp uyunmayı planlıyordu halbuki. Kızın ne istediğini tam idrak edememiş, şakacıktan yumruk atar gibi uzatmıştı kolunu kıza doğru. Hayır, kız ısrarla gerçekten vurmasını istiyordu. Samim Abi votkamı getirdi o sıra. Ya müthiş eğleniyordum, kafenin ortasında bir kız, masasında oturan bir süt kuzusundan kendisine yumruk atmasını istiyordu. Belki yirmi, belki otuzuncu yudumumu alıyordum kutsal suyumdan. Yine de birkaç dakikadır seyircisi olduğum manzaranın etkisiyle o herkesten ve her şeyden güzel, o kutsal ve tekrar edilemez ilk yudumu almışçasına haşin bir zevkle yudumladım votkamı. Samim Abim benim!

Kızın süper mimikleri vardı. Suratına baktığımda toy günlerinde bir Rocky Balboa görüyordum, hayatının maçına müze merdivenlerini ikişer ikişer tırmanarak hazırlanan baldırı çıplak boksörü. O derece ciddiydi karşısındaki oğlandan gelecek yumruğu beklerken. Bu ciddiyet lök vücutlu oğlanı korkutuyordu. Oğlan atacağı yumruğun kızı inciteceğinden değil, bütün gücüyle savurmasına rağmen kızın yumruğu boşa çıkıp kendisini rezil edeceğinden emindi artık. Alnından boncuk boncuk terler yuvarlanmaya başlamıştı bile. Kıza bir kez daha ya ne gerek var gibi bir şeyler geveledi. Kız kollarını siyah kuşak bir karateci gibi rakibine uzatmış, iki elinin parmaklarıyla gel gel yapıyordu. Her kula nasip olmaz, Tanrım sen bana ne güzel bir manzara bahşeyledin bu gece, dedim mırıltıyla. Barın arkasında ayakta dikilmekten ayakları marine edilmiş kuzu pirzola gibi kendini bırakmış, kahve kokusundan imanı gevremiş ergen zibidi bir şey istediğimi sandı, ilgilenmedim. Gerçekten de şu sahneyi yazacak kalem henüz yontulmamıştı. Kıza bayılmıştım, müthiş bir ısrar ve ürkütücü bir motivasyonla oğlanı bitirmeye hazırlanıyordu. Kız bence lezbiyendi, umarım öyledir. Daha önce hiç lezbiyen görmemiştim. Bunun bir ilk olmasını isterdim. Bundan özel bir haz almıyordum elbette ama fazla malumat göz çıkarmaz sonuçta. Kız bir kez daha iki eliyle gel gel yaptı zavallıya. Saf oğlan gözünü karartıp, en ufak bir kas belirtisi bulunmayan sağ kolunu gerçekten de yere sermek istercesine kıza doğru kuvvetlice savurdu. Beklenen oldu, kız sol koluyla bir sineği bile rahatsız etmeyecek yumruğu savuşturup sağ elinin içiyle oğlanın göğsüne doğru hızlı ve şiddetli bir

hâmlle yaptı. Hareketlerine hâkimiyeti harikuladeydi. Çok sert olduğu buradan bile anlaşılan sağelin hamlesi oğlanın göğsünün tam önünde hayranlık uyandıracak bir zamanlamayla durdu. İnsanları az da olsa tanıyor- sam oğlanın bu akşamdan sonra ömrünün sonuna dek ritim bozukluğuna bağlı kalp ilaçları kullanacağını rahatlıkla söyleyebilirim. Ne işin var oğlum bu saatte barda kafede, akıllı telefonuna sarılıp uyumak varken. Sonrasıyla çok ilgilenmedim, kız bir süre daha savun- ma sporlarının inceliklerini anlatıp durdu. Bir bahane uydurup oğlanlar kalktıktan sonra da kız yalnız başına bir süre daha oturdu masada. Çevresiyle hiç ilgilenmi- yordu. Ardından o da çıktı. Sanırım onları seyrederken ne yapmam gerektiğine karar vermiştim.

Berbat bir baş ağrısıyla uyandığımda saat sabahın beşiydi. Nina mışıl mışıl uyuyordu. Votka geceleri ne kadar güzelse votka sabahları da o kadar kötüydü. Buna uyku filan denemezdi. Votkaya aşırı yüklendiğimiz gecelerde bu işler için görevlendirilmiş üç harflilerden biri ümüğümüze çöküp bizi bayıltıyordu muhtemelen. Alkolün etkisi kırıldığındaysa bir diğeri ağzımızdan hava üfleyip hayata döndürüyordu bizi. İşte o berbat hissin sebebi buydu, ölümden uyanan biri nasıl hissederse öyle hissediyorduk. Bu tezimi tartışmaya hazırdım. Nina'nın delirten vücuduna baktım mahmur gözlerle. Bu halde bile nasıl oluyor da bir kadını arzulayabiliyordum acaba? Bir seks ustasıyla aynı yatağı paylaşıp cinsel açlık çekmem nasıl açıklanabilirdi? Eh, tek derdim bu olsun. Yataktan sağa sola çarparak güçlkle kalktım. Tezgâhın üzerindeki sürahiyi tepeme diktim. İki litre kadar su içtim. İyi geldi, başımın ağrısı yavaş yavaş dinmeye başladı. Birkaç dakika içinde öyle hafiflemiştim ki anlatamam. Sanırım bu kez de baş ağrısını süpürüp, kaslarıma ve göz kapaklarıma uyku üfleyen bir başka üç harfli iş başındaydı. Nina bacaklarını V şeklinde açmıştı uyurken. Alfabenin en aşk dolu harfi V'dir. Yeniden yatağa girdim ve bu kez başımı Nina'nın bacak arasına

V'nin orta yerine gömdüm, dört saat sonra uyandığımda Nina yoktu, V yoktu.

Bartu'yu aradım. Telefonu kulağıma yapıştırıp uzun uzun çaldırdım. Ne var, diyerek açtı telefonu. Ne var? Ancak ayılar telefonu böyle açar. Konuşmaksızın kapattım. Bok var eşşeoğlueşşek. Hemen geri aradı, açmadım. Birkaç dakika sonra yine aradı. Bu defa açtım ama hiç ses vermedim, öyle bekledim. Telefon kulağımda olmadığı için ne dediğini duymuyordum. Ağzıma yaklaştırıp, kaset bende, ikinci vakti Eminönü'ne gel, dedim. Yeni Cami'nin merdivenlerinin orda bir yerde olurum. Cevabını beklemeden telefonu kapadım yine. Evde durmak akıllıca değildi. Toparlanıp çıktım.

Cezaevinde tam bir güven ilişkisi hâkimdi. Herkes sözünün eriydi, yalan değil. Dışardaysa artık seviştiğim kadına bile güvenmiyordum. Kasetten çıkan görüntülerden sonra bir oyun döndüğü fikri beni teslim almıştı. Bartu'ya cennette bile sırtımı dönmezdim. Bartu iyi olan hiçbir işe elini sürmezdi. Hiçbir işi iyi şekilde yapamazdı. Kaseti uzatsam, alıp gitmezdi mesela, kasedi tutan elimi bileğimden kesip öyle alırdı. Bartu gibi adamlar kötü insanlar arasında bile kaypaklıklarıyla sıyrılırlardı. Hiç gereği yokken adam satardı. Kötülük onun gibi adamlar için hayat tarzı gibi bir şeydi. Sözgelimi bana zarar vermek çıkarına olmasa bile ilk fırsatta ayağımı kaydırırdı. Böylesi tiplerle iş tutmak öyle büyük bir yanılttı ki, canınızla öderdiniz. Yerin yurdun belliyken sabit kalmak akıl kârı değildi. Evi bu yüzden hızlı bir şekilde terk ettim.

Buluşmak için daha epey bir zaman vardı. Yürüye

yürüye Karaköy'e indim. Acayip kuru fasulye yapan bir lokantaya girdim. Ekmek banarak bir tabak yedim. Köprüyü geçtim Eminönü'nde biraz oyalandım. Milli piyango kuyruğuna girdim. Bir terslik vardı. Kuyrukta beklerken sağıma soluma bakınıyordum sürekli. Bir zamanlarki şaşkın ifadelerinden kurtulmuş Arap turistler, en az bir Güney Koreli turist kadar hazırlıklı ve profesyonel bir şekilde çevrelerini fotoğraflıyorlardı. Küçük çocuklar dileniyor, batılı turist kızlar sütun bacaklarını sergiliyorlardı. Aslında burası Eminönü'ydü işte, buydu. Cami de buradaydı, meydan da. Birazdan ezan okunur, sütun bacakların hatırası akıllardan ve gözlerden yitmeden, dilenci çocuklara attığımız aşağılayan bakışlar unutulup gitmeden ibadete koşardık. Yargılayacak değilim, yanlış olan sütun bacakların hayali değil, dilenci çocukların yıldırان ısrarına sinirlenmek de. Caminin baskısını hafife alacak da değilim. İstanbul, Eminönü. Buranın romanını yazacak olan genç yazarlara isim önerisi: Tuhafiye. Fakat bu alışıldık tuhaflik içinde yanlış bir şeyler vardı dedim ya. Saçları kısa kesilmiş, kirli sakallı, kasketli bir tip, Mısır Çarşısı'nın girişinde dikilmiş çaktırmadan beni kesiyordu. Evham değildi; farkında değilmiş gibi birkaç dakika kontrol ettim. Herifçioğlu ciddi ciddi beni kesiyor, hareketlerimi kolluyordu. Sol tarafta, çiçekçilerin oradaysa kısa boylu, zayıf, genç yaşına rağmen ciddi derecede kel bir eleman çiçekçi kadınla pazarlık yapıyor, arada dönüp bana bir kesik fırlatıp sonra yine çiçekçiye dönüyordu. Birden bu herifi kuru fasulyecide de gördüğümü anımsadım. Benden birkaç dakika sonra gelip bir iki masa öteme oturmuş, kuru pilav söylemişti. Bu it resmen be-

ni Karaköy' den beri izliyordu, daha öncesini bilmiyordum. Bartu'nun adamlar  dır herhalde, diye d    nd m. Bozuntuya vermedim. Biletimi almak için sabırla sıramı bekledim. Oldum olası şans oyunları içinde favorim milli piyangodur. Hepimizi milli yapan odur sonuçta. Dikkat ettim kuyrukta zengin kimse yoktu. Ev kad  nları, emekli beybabalar, cesede dönmüş inşaat işçileri ve başkaca umutsuz vakalar. Sanırım aralarında nispeten az  ile çekmiş tek tip bendim. Bu nasıl bir dünyaydı ki ben bile milyonlarca insanın yanında tuzu kuru asalak bir piç gibi kalıyordum. Hayatımın uzunca bir kısmı, tam olarak söylemem gerekirse günde yaklaşık doksan dakikam, üzerine u ursuz bir atmaca gibi t nedi imiz dünya gezegenini ne yapıp edip infilak ettirmenin bir yolunu hayal etmekle geçti. Berbat insan soyunun kökünü kazıyaca ım diye, o güzelim ceylanları, nar ağaçlarını, karanfil  i e ini, tertemiz o toprak kokusunu ve serin yaz sabahlarını da yok etmiş olacaktım böylece biliyorum. Fakat bir kez istisnaları saymaya ba ladığınızda i   ı ırından çıkıyordu. Öyle bir noktaya geliyordu ki, dedikodu kumkuması kapı kom unuz Cevriye Hanımteyzenin ne günahı var canım diye düşünürken buluyordunuz kendinizi, her sabah metroda kar ıla tığınız kumral güzeli  niversite   rencisi yüz altmış sekiz santimlik ela gözlü kızı ne olursa olsun ayrı tutmak için formüller d   n yordunuz. Nihayet  ember öyle daralıyor öyle daralıyordu ki geriye intihar edip, dünyayı üzerinde sinekler u u an bir sırtlan le i gibi ardınızda bırakmaktan başka  are kalmıyordu. Her türlü pisli i sindirmeye alı mı  i kembem onu da hazmediyordu sonuçta, biraz daha kalayım hele deyip sürünmeye de-

vam ediyordum. Sürünüyordum. Milli piyango kuyruğunda ne işim vardı değilse. İki bilet aldım. Biri otuz üçle bitiyordu, diğeri elli beşle. Önceden aklımda yoktu otuz üçle elli beş. Karıştırırken denk geldi. İçimden bir ses bu sefer olacak diyordu, elli beşle bitenden umutluydum. Yarın çekiliyordu, yirmi dokuzunda, evet işte yarın! Katlayıp cüzdanıma yerleştirdim biletleri. Sıska kel kafalı ve kasketli tipsiz yan gözle beni süzmeye devam ediyorlardı. Saat dörde yirmi vardı. Birazdan Bartu da burada olurdu. Fakat bu teşkilatın ortasına kendimi bırakmak istemiyordum. Caddeye doğru seri adımlarla ilerledim. Niyetim tramvay hattından karşıya geçip, rıhtım kalabalığında gözden yitmek, ardından caminin çevresini tüm ayrıntılarıyla görebileceğim bir mevkiye yerleşmekti. İki tip de benim hareketimle kıpırdandılar. Fakat çok yavaş hareket ediyorlardı. Belli ki meydana uzaklaşacağıma ihtimal vermemişlerdi. Ne de olsa buluşma noktası burasıydı. Bu işime geldi, tramvay hattına yüklenen büyük kalabalığın arasına karıştım, kaşla göz arasında kendimi kaybettirdim. Rıhtım boyunca çarçabuk ilerledim, ilerden yaya geçidinden Sirkeci tarafına geçtim. Kararımı vermiştim. Beni caminin merdivenlerinde bekleyeceklerdi, o halde merdivenleri görebileceğim en ideal noktaya yerleşmeliydim. Sirkeci durağının yanından daha önce nasıl olup da fark etmediğim dehşet bir taş binanın tam önünden geçerek caminin arka tarafına ulaştım. Taş bina sanırım dünyanın en güzel binasıydı. Değilse bile fark etmezdi, en güzel bina kıstaslarının değişmesi gerekirdi. Tepesinde bir kubbe vardı gerçi, yine de Alman işi olduğu her halinden anlaşılıyordu. Heybetini, Amerikalı muadilleri

gibi yüksekliğinden değil, durduğu yerde dünyanın sonunu görene dek durmaya devam edecekmişçesine fevkalade bir kuvvetle durmasından alıyordu. Bu binanın kapısından içeri girip de zihninde dizeler, denklemler, büyük meydan okumalarla çıkmayacak kimse olamazdı. Ben önünden geçerken giriş kapısının tam önünde, bir gözü korsan bandıyla kapalı güleç bir adam, artık hangi seradan getirdiyse mevsimin ilk kirazını yirmi iki liradan satıyordu. Yazık, diye içimden söylendiğimi anımsıyorum çan havliyle koştururken, yazık, yirmi iki liraya meyve satılır mı?

Başım öne eğik hızlı adımlarla, geniş omuzlu turistlerin sırtlarına saklana saklana ilerliyordum. Cami merdivenlerini çifter çifter çıktım. Ayakkabılarımı çıkarıp kendimi içeri attım. Hemen girişin yanına yere oturdum, girip çıkanların ayaklarına dolanmadan, merdivenlerde olup biteni görebileceğim bir pozisyon aldım. O kadar çok insan içeri giriyor ve yine aynı çoklukta insan dışarı çıkmak için komik ve canhıraş bir mücadele veriyordu, dışarıdan fark edilmem hemen hemen imkânsızdı.

Oturduğum yerden merdivenleri ve görüş alanımda kaldığı kadarıyla meydanı tarıyordum. Kel ve kasketli görünürde yoktu. Yanılmış mıydım acaba. Sanmıyorum. Herhalde civara dağılmışlardır, beni arıyorlardır. Ben olsam kendimi camide aramazdım. Sırıttım. Camide sırtılmaz. Başkaları da olabilirdi. Kim olduklarını bilmeme olanak yoktu elbette ama bir fikrim de yok değildi. İnsan sevişen bir canlı sonuçta. Hal böyle olunca arşiv meraklılarının işi çok kolaylaşıyor. Birinin yatak filmini mi çekmek istiyorsunuz? Yeterince beklerse-

niz mutlaka çekersiniz. Herkesin yolu yataktan geçer ne de olsa. Fakat haklı olarak gizli bir eylemdir ve öyle kalmalıdır. Burada önemli olan nokta, inkâr değil, eylemi özelleştirmedir. Avucumuzda iç organlarımızla nasıl dolaşmıyorsak, durup dururken insanların koltuğunda da sevişmiyoruz. Bazı filmlerde oluyor, batı filmlerinde, neden böyle bilemiyorum. Mesele beni aşacak boyutlardaydı, derindi. Bunun farkındaydım. Benim için önemli olan kısmı; elimdeki hard disk birçok tanınmış insanın yatak performanslarıyla doluydu ve bu beni önemli biri yapıyordu. Haliyle caminin önü, çarşı pazar meraklısı çok sayıda ak saçlı ve buruşmuş turistle, işportacılarla, sivil polisle, öğrencilerle ve ucuza kalitesiz kuruyemiş, patates dolgulu dandik eski kaşar, bir liraya satılan teneke bıçak takımları almak için Eminönü'ne gelmiş İstanbul'un yoksullarıyla doluydu. Türkiye'de İstanbul'un yoksullarından daha yoksulu bulunamazdı bana kalırsa. Buranın yoksulluğu bile manşetlikti, burası insanı çoğu kez ve en okkalısından rezil eden bir yerdi. İstanbul'un kimseyi vezir ettiği görülmemiştir, zaten o nasıl şey öyle! Bu kalabalığın içinde benimle özel olarak ilgilenen birilerini, hem de hiç tanımadan, sırf bakış, duruş ve hallerinden tespit etmek güç işti. Derken kot pantolonlu biri caminin merdivenlerini tırmanmaya başladı. Üzerinde Rolling Stones tişörtü vardı. Şu siyah, üzerinde önüne ne çıkarsa yalayıp yutmaya hazır kırmızı bir dil olan tişörtlerden. Herifi hemen tanıdım. Bu Bartu'nun havuzlu villasında bahçede çalışırken gördüğüm tipti. O zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi bu çocuğu ünlü birine benzettiğimi anımsadım. Ünlü filan değildi tabii. Bir yerde, bir vesileyle karşılaşmış

olmalıydım, hepsi bu. O zaman içinden çıkamadığım bu muamma aydınlatılmak için bu kutsal mekânı bekliyormuş demek ki. Ansızın bir yüce, yüksek kuvvetin kafamı yarıp kafatasımın içine, beynimin تنها sokaklarına, boş meydanlarına bırakıverdiği istisnai bir bilgi gibi ışıldadı saf oğlanın kimliği. Bu çocuğu ilk gördüğüm anı anımsadım. Zihnimden nasıl olup da öylece çıkıp gittiğini de ancak o zaman anladım. Bartu bana, çalışma odasında bol alkol ve bol sarma sigara eşliğinde iş teklifini yaparken, göz boyayıcı para destesinden evvel bu oğlanın gevrek gevrek gülerekten poz verdiği bir fotoğrafını fırlatmıştı. Tabii o vakit anlattığı hikâyede bu masumiyet abidesi delikanlı tüm bu arşivleme, şantaj hikâyelerini başlatan ve baş sorumlusu olan kişiydi. Bartu bu elemanın elde bavul sağa sola yasa dışı yollarla elde ettiği fotoğraf, video falan taşıyıp avantajına bakan hırslı bir muhabir olduğunu söylemişti. Belli ki oğlanın, Bartu'nun kendisi hakkında anlattığı hikâyeden haberi bile yoktu. Villada getir götür işi yapan, tamirat, bakım ıvır zıvır işlere koşturan zavallının biriydi anlaşılan. Şimdi de işte öncü kuvvet olarak cami merdivenlerini tırmanıyor, beni bulmaya çalışıyordu. Bir an bulacak diye korkmadım değil. Oturduğum yerden kıpırdamaksızın oğlanın merdivenleri tırmanmasını seyrettim. Büyük kırmızı dil giderek yaklaşıyordu. Cami kapısının girişinde, mücadeleci kalabalığın önünde dikilip içeriye şöyle bir göz attı. Bir adım daha atsa kıçı göz hizama gelecekti. Atmadı. Döndü, biraz kenara çekilip içeri girmeye ant içmiş inançlı kitleye yol verdi. Yerini terk etmeksizin bir saat boyunca, tam bir görev adamı gibi orada dikildi ve neredeyse benimle aynı açı-

dan merdivenleri ve meydana izlemeyi sürdürdü.

Demek Bartu'ya, puştoglu puşt Bartu'ya, şantaj filan yapan da yoktu. Benim zayıf noktayı bulmuştu ne de olsa, Nina için her şeyi yapacağımı biliyordu. Tabii paranın da etkisi olmuştu ama onu bir anlığına unutabiliriz. Niyeti baştan beri hard disk ele geçirmekti. Ne işine yarayacaktı disk? Orası benim bileceğim iş değildi pek. Görüntüleri şantaj için kullanacaktı ya da satacaktı bilemem. Bildiğim, bu görüntülerde ciddi bir istikbal gördüğüydü. Bu durumda tabii beni epey ucuza kapatmış oluyordu. Duruma uyanacağımı düşünmemişti muhtemelen. Sikerler, elimin altındaki bu serveti önüme attığı kemik torbasıyla değişecek kadar aptal değildim. Cüzdanıma büyük bir itina ile yerleştirdiğim piyango biletlerini saymazsak pantolonumun kış cebinden kendini her geçen saniye daha çok hissettiren disk beni zengin edecek yegâne şeydi. Kişisel madenimdi o benim, seks madeni. Sonunda, gerçi tamamıyla iradem dışı şekilde kazınayı doğru yere vurmuştum, sevişen bu çirkin adamlar durup dururken velinimetim olmuştu. Oğlum Bartu, canım Bartu, cicim Bartu. Nah alırsın sen bu disk benden piç Bartu.

Derken ortalık kalabalıklaştı. Eminönü'nün her zamanki kalabalığından söz etmiyorum. Kim görse anlar. Meydana tezgâh açmış gözü açık esnaf mesela hemen fark etmiştir tuhaflığı. Sivil polisler, zabıta filan çıkmıştır mevzu. Dilenciler ansızın yok oldular, dilencilerin Allah belasını versin, tam lazım olduğunda iyi dileklerini ve dualarını da alıp sıvışır. Yeni tipler kendilerini belli ediyorlardı. Gergindiler, sağa sola araştıran gözlerle bakıyorlardı, yerlerinden pek kıpırdamıyorlar,

dar bir çemberin içinde donenip duruyorlardı. Kimse onlara yerinizi terk etmeyin dememişti byk olasılıkla. Fakat oraya gergin, açıklanamaz, bilenlerin yanlarından kaçarak uzaklaşacağı bir iş için geldiysen eğer böyle olur işte. Yanından yrenden geçip uzaklaşan insanlara hem içlerinden birini tutup ayırmak için delici gözlerle bakarsın hem de onların bakışlarına yakalanmamak için kıyı bucak kendini gizlemeye çalışsın. Oysa senin kim olduğunu ipleyen yoktur, takındığın tavırlar asıl, seni ortaya şalınmış bir vahşi hayvan gibi görünür kılar. Meydana bu vahşilerden işte, benim tespit edebildiğim sekiz tane bırakılmıştı. Kı cebimden diski aldım. Onu elimde hissetmek istemiştim. Diske baktım ve kısık sesle, beni arıyor sekiz vahşi, dedim. Herkesin inancı kendine dostum, fakat ben şu anda bu olağanüstü ibadethaneye ruhunu rahatlatmak için gelmiş insanların belki hiçbiriyle aynı fikre sahip değildim, belki burada şu anda diski tutan elimi bileğimden narkozsuz koparacak birileri de olabilir. Olabilir. Fakat şunu söyleyeyim, an itibariyle en çok inandığım şey bu hard diskti benim. Bana sorarsanız dünyanın, geçmişin ve geleceğin sırları bu diskin içindeydi. Bu disk insanlığın, en azından benim, en önemli varlığımdı. Beni hayatta tuttuğu kesindi ve her şey yolunda giderse bundan sonraki beni de o yaratacaktı. Her şey yolunda gitmezse, evet, işte ondan sonraki beni de o yaratacaktı. pp alnıma götürdüm ve byk bir dikkatle yerine, kı cebime yerleştirdim.

Dışarda her türden haydut resmigeçit yapıyordu ama aralarında Bartu yoktu. Tamam, Bartu adamını yollamıştı. Peki diğerleri kimdi? Onu da yakında anlardık.

Asıl ben camiden nasıl çıkacaktım, onu düşünüyordum. Meydanda bir ileri bir geri dolaşıp duran bu tipler, diski almak için, dahası kendilerine verilmiş herhangi bir talimatı yerine getirmek için çıkan tüm canlıların canına gözlerini kırpmadan kastedebilirlerdi. Bu herifler burayı terk etmedikleri sürece dışarı çıkamazdım. Fakat hiçbirisi camiden yana bakmıyordu. Merdivenleri, tramvay tarafını, çarşı tarafını filan kolluyorlardı genellikle. Bir yandan eşkâle uygun herifi, yani beni bulmak için ahaliyi taciz edencesine izliyorlar bir yandan da birbirlerini kontrol altında tutmaya çalışıyorlardı. Bu ilginçti işte. O zaman anladım; bu sekiz vahşi aynı ekibin elemanı değillerdi. Daha dikkatle izlemeye başladım. Tramvay çıkışını tutmuş olan genç, şahane saçları ve sırt çantası ile oralara ait gibi durmuyordu. Polis olduğunu tahmin ediyordum. Vatan caddesine bir kez yolum düşmüştü, o zamandan biliyorum; istihbaratta ve terörle mücadelede çok yakışıklı gençler çalışıyordu. Kırk kişiye sorsak hiçbirisi polis demezdi bu akça pakça oğlana. Bense şüphe etmiyordum. Sırt çantası eğreti, saçları yakışıksız. Simitçi kılığına değil de genç kılığına girmiş bir sivildi işte. Demek istihbarat işi takip ediyordu. Güzel, sandığımdan daha bok bir işti bu. Bu genç elemanın zaman zaman kesiştiği, kafası gözüyle anlaştığı bir başka tip de yine ona yakın ama yüzü caminin merdivenlerine dönük, Bruce Lee gibi bir oğlandı. İnce, kemikli, gözler çekik. Nereliydi acaba? Böyle Çinli gibi bir arkadaşım vardı eski mahallede, Yozgatlıydı o. Bilmiyorum artık. Diğer altı kişiden üçü, birbirlerine yakın durmuş, piyangocunun oralardan sürekli hareket halinde dört bir yanı kolaçan ediyorlardı. Tipleri

bozuktuk. Aynı dolmuşa binmek istemeyeceğiniz berbat adamlardı. Eğri oturup doğru konuşalım, buradan bilerinin yanında ayrılacaksam, genç görünömlü sivil polisleri tercih ederdim. Bu tipi kayık adamlara bakar-ken bile kilo kaybettiğimi hissediyordum. Bu adamların yapacaklarından korkuyor değildim. Ne yaparlarsa yapsınlar, umurumda olmazdı. Beni kendimden geçiren dış görünüşleriydi. Onlarla herhangi bir nedenle ve herhangi bir biçimde muhatap olmamak için ömrümün birkaç yılını hücre hapsinde geçirmeyi kabul edebilirdim. Kimin için çalışıyorlardı anlayamadım. Fakat devlet için çalışmadıklarını varsayabilirdim. Belli ki mafya gibi bir şeydiler. Kumarhaneci Bay K ya da ultra zengin bir işadamı falan tutmuş olabilirdi onları. Diğer üç kişiyi hiçbir şekilde anlamlandıramadım. Birbirleriyle irtibatlı görünüyorlardı ama ne için ve kimin adına buradaydılar, bunu anlamak zordu. Bir kere çok düz tipleri vardı. Yani bu adamların dışarıda ne işleri var diye düşünüyordum. Camiye girmek için ne bekliyorlardı. Bu süt gibi üç tipin olmaları gereken yer camiydi. Bugüne kadar hayatlarının büyük kısmını ibadet ederek geçirmiş gibi görünüyorlardı. Diskle, diskin muhteviyatıyla bağlarını kuramadığım tek grup onlardı. İtiraf edeyim, bu grup aslında hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığına dair fikrimi güçlendirdiği kadar beni ürkütmüştü de. Yani bu tabloyla ancak korku filmlerinde karşılaşırdınız. Bu sekiz vahşinin yolunun kesiştiği kişi olmak feci bir histi. Çuvalla para kazanma ihtimali, bir daha hiç votka içememe ihtimaliyle yarışlıyordu. Yürek dayanmaz, dedim içimden, kumpas ki hem de nasıl! Bulaştığım pisliğin boyutlarını algılamaya çalışırken

ansızın, varlığını bile unuttuğum cep telefonum, acı acı değilse de acıtarak çaldı. Titreşimdeydi ve çaldıkça sağ cebimin kuytularından bir yolunu bulup aktığı kasıklarımın elektrik verilmiş gibi canımı yakıyordu. Yavaşça doğrulup telefonu cebimden çıkardım. Arayan Nina'ydı. Açamazdım. Böyle bir ortamda konuşamazdım. Kafam allak bullaktı. Bartu'nun adamını ve diğer sekiz vahşiyi bir an bile gözden kaçırmamalıydım. Dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Sonuna kadar çaldırıp kapattı. Gözüm meydandaydı. Sekizini de görebiliyordum. Polisin nerden haberi olmuştu, telefonum dinleniyor muydu acaba? Telefonumdan bir yutkunma sesi geldi. Nina mesaj yollamıştı. Açtım, okudum, Nina beni merak etmişti. Bir de hard disk. Telefonu yeniden kasıklarımın yanına yolladım. Vahşilere bakıyordum ama artık kendimden bile şüphe etmeye başlamıştım. Nina diskin bende olduğunu nereden öğrenmişti? Bartu söylemiş olamazdı. Çünkü diskten Nina'nın haberinin olmamasını özellikle istemişti benden Bartu. Peki, öyleyse kim yetiştirmişti bunu Nina'ya ve daha önemlisi Nina diski neden bu kadar merak etmişti?

Hava sıcak, insan çok. Kıç cebimde muhafaza ettiğim disk için gözlerini bile kırpmadan kolumu bacağımı testereyle biçecek insanlar tarafından etrafım sarılmış durumda. Gözlerimi yumdum. Hapse girmeden evvel yüzünü gözünü dağıttığım kadını düşündüm; ablamı! Oysa ben onu...

Bacaklarımı karnıma kavuşturup gözlerimi yummuşken, aklıma ablamın düşmesini, şartlar değişirse eğer bir psikiyatrla konuşmak isterim. Öyle ya meseleler zihnimize, balona üfleniveren pis nefeslerimiz gibi

ansızın, destursuz doluverirler. Şiştikçe şişer, şiştikçe şişer yüreğimiz. İnsanın gizleri hep başkasınadır. Haliyle mutlak sır yoktur. Kendinden neyi saklayabilir ki insan. Her çocuk oynadığı balonun patlayacağı anın erketesindedir. Tıpkı bunun gibi, her yetişkin erkeğin ve her yetişkin kadının da belirsizliklerle, lekelerle, sırlarla kararmış etine, işinin ehli birileri zamanı geldiğinde neşteri atmalıdır. Bildiğim hiçbir kızgınlığım olmayan bir kadındı ablam. Olmuşsa anında unutulmuş öfkeler, birikmemiş, yüzeysel tartışmalar hepi topu. Ne olmuştu peki, nasıl bir manyak beynime, zavallı kadının burnuna geçirdiğim alnıma hükmetmişti bir anlığına? Ben o manyağı tanıyor muydum, ne zamandır benimleydi, daha önce benzer bir fiilde bulunmuş muydu, ne sıklıkla dışarı çıkıyor, boş zamanlarında ne yapıyordu? Ablamdaydım, haftanın dört günü hep olduğu üzere. Kahvaltı yapıyorduk, o kendi işine gidecekti ben kendi işime. Hayatını zenginlere kıyafet dikerek kazanıyordu. Bense son iki yıldır, ne olduğunun önemi yok, boktan bir işte zaman öldürüyordum. Toplam beş kişiydik ve birimiz müdürdü. Herhalde mezara konulana kadar, bir ihtimal mezardan sonrasında da anlayamayacağım saçmalıkların başında geliyordu bu durum. Aynı işi yapan beş kişiden birinin diğerlerinin müdürü falan olması. Her gün başka bir mevzudan takışıyorduk. Geç geldin, nerde kaldın, bunun burası niye eksik, üstün başın niye böyle? Uzayıp giden sinir savaşları. İçimdeki manyağı –müdür denen sütübozuğu düşündüğümde içimdeki manyağı– çok yakışıklı buluyordum gerçi, duruşundaki bakışındaki havaya bayılıyordum, müdür yavşağıyla karşı karşıya her geldiğinde tüm güzel kadınlarla sevi-

şebilirmiş gibi görünüyordu gözüme bu manyak, işte artık zapt edemeyeceğimden korkuyordum onu, manyağı. Hem müdür bozuntusuna bir tane çakıp rahatlatma eşiğini de çoktan geride bırakmıştım. Evet, ilk temasta şöyle iyi bir gevşerdim ama gevşemeye bağlı aşırı özgüvenin beni yani manyağı, sevgili müdür bozuntusunun cesedinin üzerinde bir keyif sigarası yakana kadar götüreceğinden neredeyse emindim. Bunu şimdi lik istemiyordum. Bir insan öldürmek için erkendi. Her şeyi ve herkesi öldürebilirsiniz, mesele zamanlamadır. Ben buna hazır değildim hepsi bu. O sabah kahvaltıda ablama işten ayrılacağımı söyledim. Hem de o gün, sabah ilk iş olarak. Sonra, dedi ablam. Cevap vermedim. Sonra ne olacak?

Bartu'nun adamında bir hareketlenme oldu o sıra. Yeni Cami'nin açık kahve kapısının sağ kanadına yaslandığı kürek kemiklerini kıpırdattı. Kapılar çirkindi. Bartu'nun yirmi yedisinde gösteren saf fedaisi belli ki beni beklerken fazlasıyla sıkılmıştı. Birkaç adım sağına sonra birkaç adım da soluna yürüdü. Umarım o akılsız başını içeri sarkıtmaz diye geçirdim içimden. Geçirmez olaydım, kapıyı adımladı, beyaz saçlı, beyaz gömlekli Alman kadının peşi sıra caminin avlusuna giriverdi. Elleri arkasındaydı. Bu yürüyüşe cezaevi avlusundan aşınaydım. Bu vaziyette yürüyenin akıllı kesinlikle orada değildir. Aslında bu vaziyette yürümeye başladıysan kendin de artık yürüdüğün yerde sayılmazsın. Hâsılı, düşüncelerin ve dertlerin koşturduğu bir hipodrom gibidir kafanın içi o sıra. Bedenini özgürleştirip zihnini zincirlere vurduğun özel anlardandır. Öyle işte, avluya doğru birkaç adım ilerledi. Kendimi sol tarafa, beyaz

pantolon siyah penye Adidas ayakkabı kombinasyonunun arkasına attım. Bir örnek giyinmiş bir kadın grubu, güneş gözlüklerini saçlarının üzerine kaldırmış, gözleri akıllı telefonlarında, kenardaki beyaz taşlara tünemiş soluklanıyorlardı. Kalabalık bir naylon poşet korumasının arkasında kaybolmuş vaziyetteydiler. İçinde dev bir kozalağın ölümle yüzleştiği büyük, biçimsiz bir saksı manzarayı tamamlıyordu. Manzaranın arkasında, yere çömelmiş, dünya malına sırtını dönmüş, kederli, dört-dörtlük bir mümin kamuflajımla görünmez haldeydim. Saf oğlanın beni görmesi olanaksızdı. Bartu'nun adamı boş gözlerle kadın grubuna, tipsiz saksıya ve içindeki kozalağa, ardından tam karşı taraftaki şadırvana alıcı gözlerle bir baktı. Abdest alan birkaç kişi vardı. Sağına doğru şöyle bir döndü. Sağ tarafta bir sahne kurulmuştu. Ses düzeni, amfiler filan vardı. Ben de yeni fark ediyordum. Ne oluyor lan burada? Camide bu konser düzeneğinin ne işi var? Neyse ya! Eleman daha fazla uzatmadan, elleri arkada kenetlenmiş şekilde çıktı avludan. Amaçsız adımlarla cami merdivenlerini indi. Dünyanın ve samanyolunun en eski meydanlarından birinde değil de alelade bir köy kahvesinin hemen önündeymişçesine vücudunu geriye doğru biraz esnetti. Gelip geçen köy ahalisine boş gözlerle şöyle bir baktı. Az öncekinden her anlamda daha büyük bir amaçsızlıkla merdivenleri geri tırmanıp, Yeni Cami'nin zevksiz açık kahve kapısının sağ kanadına kürek kemiklerini yerleştirdi. Karşısına geçip sigarama ateş istesem mevzuya yine de ayılmazmış gibi geliyordu bana. Bu çocuğun acilen senelik izne ayrılması gerekiyordu.

Kozalak mıdır, kaktüs müdür tam anlayamadığım

tutsağın içler acısı saksısına sırtımı dayayıp kafamı toparlamaya karar verdim. Meydanı göremeyecektim göreceğim kadar görmüştüm diğer taraftan. Artık bir strateji belirlemenin zamanı gelmişti. Fakat ablamın silueti gözümün önündeydi. Hapis yatmakla kurtulamayacağım bir bedeli vardı bu işin muhakkak. Bazı dertlerden affedilseniz bile kurtulamıyorsunuz. Cezasını çekseniz bile. Bir kez vuku bulmakla, dünyaya bir şekilde gelmiş olmakla öldüm Allah yanınızda durup duruyor, yakanızı bir sıkıp bir gevşetiyor. Anlık kararlarının bedelini insanoğlu kadar ağır ödeyen başka canlı yoktur herhalde. Ne büyük haksızlık. Bu, ablamın çıkık alnına kendi çıkık alnımı geçirmek yani, yememem gereken boklardandı. Yediği her bok için vicdanına fazla mesai yaptıranlarla karıştırılmasın, hayır dostum, dünkü çocuk değilim. Fakat bu başka. O gün, işi bırakacağımı söylediğim o sıradan perşembe sabahı, ablam her ilgili abla gibi, sonra ne olacağını sordu. Pek sevdiğim fındık ezmesini ekmeğime sürerken, yeni yeni atlattığım gribin ses tellerime kattığı şahane hırıltıyı da arkama alarak, sonrası itlik, serserilik, dedim. Tabii sırtarak. Ablam arada bir sinirlenen, çoğunlukla olumlu biridir. Sinirliyse bir sebebi vardır. Ayağa kalktı, mutfağa gidip ocaktaki çaydanlıktan kendine çay doldurdu. Geri döndü. Seri şekilde solumaya başlamıştı. İtlik, ser-serilik. Ne güzel! Çayını masaya bıraktı ama oturmadı. Kademe kademe kendini kaybettiği anlaşılıyordu. Televizyonun kumandasını aldı. Televizyonu kapattı sonra yeniden açtı. Devlet kanallarını, özel kanalları, haberleri, yarışmaları, yabancı kanallardaki polisiye dizileri ve yerli kanallardaki tekrar dizilerini, sağlık, dedikodu ve

yemek programlarını geçti, itlik, serserilik diye tekrar etti yine şiddetle pekiştirilmiş bir sinir bozukluğuyla. Kumandayı yere fırlattı son olarak. Televizyon mad-di zorluklarla cebelleşen muhalif bir kanalda kalmıştı. Kanal belli ki insan gibi reklam alamıyordu. Ablam kumandayı yere fırlattığı sırada, büyük bir hızla toplanıp açılan bir bahçe hortumunun insanı her türlü sulama teknolojisinden soğutacak derecede bıkıtırıcı reklamı dönmeye başladı. İt herif, ne faydanı gördük be bugüne kadar? Serserilikten başka ne meziyetini gördük? Bittim ulan, sen bir yandan, babam bir yandan. Allah kahretsin ya, ya annem ölmüş de kurtulmuş elinizden vakitlice. İt, serseri. Yemin ederim daha şimdiden fındık ezmesi boğazıma dizilmişti bile. Mesajı almıştım. İşten ayrılmama karşıydı. Tamam, ayrılmam o zaman. Arkadaşım, kardeşim. Ablam. İtlik serserilik hep lafın gelişi ulan. Büyütme. Ya ben çalışsam da aynı bok, çalışmasam da. Ben mutsuzum oğlum, çalışmam seni mutlu edecekse buna bile fitim, dedim içimden, çalışırım. İçimden tartışıyordum. O sırada ablam döktürüyordu çünkü, lafını kesmek olmazdı. Sonra arada ağlayıp arada histerik kahkaha nöbetleri geçirerek, kaderine, şansına lanetler okuyup, mutfak, salon, masa, çekyat, pencere önünde dolaşıp, kâh televizyona yaslanıp kâh kollarını göğsünde kavuşturarak bana, kendine ve dört yıl öncesine kadar kocam dediği adama ilenerek kaydedilmediği için bugün hâlâ hayıflandığım dört başı mamur bir sinir krizine tutuldu. Nihayet kenarda, çekyatın üzerinde duran seksen sayfalık gazeteyi ısıarak lokma lokma koparıp üzerime yürüdü ve göğsüme göğsüme şaplaklar indirmeye başladı. Sakindim ve sakin

kalmaya niyetliydim. Beni kaygılandıran tek şey ablamdaki bu agresif kişiliğin kalıcı bir hal alması olasılığıydı. Aklını oynatmış olması ihtimalini de göz ardı etmiyordum tabi. Öyle bile olsa fırtınanın dinmesini beklemeye kararlıydim. O ana dek tüm şiddetini kafasının içinde göstermiş, bütün intikamlarını kafatasının dört duvarına sığdırmış bir zavallıydim ne de olsa. Niyetlerin, planların cezalandırıldığı bir sistem olsa cesedimi tekrar tekrar asarlardı. Fakat gerçeklikte beni her türlü suçtan uzak tutan şey, hayal dünyamı bütünüyle haydutlara tahsis etmemdi. Ablam da olsa, bu kadar çemkirmeyi hak etmiyordum. Gerçekte yapmazdım ama hayal etmek serbestti ve ben ablam geride bıraktığı kırk iki yılın leş muhasebesini üzerime üzerime kusarken onun şahsında tüm sorunlu agresif psikopatlar için ağır darp biçimleri kurguluyordum. Kısacası kafam rahattı. Derken ablam, kemikli göğsüme çaktığı şaplakları tınlamadığımı fark etti ve sinsi bir kedi refleksiyle masanın üzerindeki fındık ezmesi kavanozuna gömülü bıçağa uzandı. Sol eliyle kavradığı bıçağı hızla havaya kaldırdı. Kadın, ablam, belli ki işten çıkmamı istemiyordu. Önce bıçağı tutan eline doğru hamle yaptım. Profesyonel bir katil gibi, bıçağı kaşla göz arasında diğer eline geçirdi. Bana başka seçenek bırakmamıştı. Bıçak kalbimin birkaç santim yanına indi inecek, beni aylar sürecektedavilerin ardından bir yarım insan olarak, otuz üç yıl daha ama hep marazlar içinde bıraktı bırakacak, yaşattı yaşatacak! Bir saniyeden kısa, bir saliseden de kısa, kesin olarak ölçülemeyecek kadar küçük, sönük, değersiz bir an içerisinde ablamın en dikkat çekici yerine, yuvarlak, dışarı doğru heyecanla fırlamış çıkık alnına baktım.

Bu alın benim ve bizim kimliğimiz gibi bir şeydi. Bıçak kahredici yolculuğuna başlamadan önce harekete geçmeliydim. Kafamı, adeta uçarak ablamın alnına, belli ki biriken hıncımın da etkisiyle, anlamsız, korkunç bir şiddetle geçirdim. Tuhaftı, ablama hiç bu kadar yakın olmamıştım. Alınlarımız kavuştuğunda çıkan sesi bugün bile hiçbir şeye benzetemiyorum. Herhangi bir şeyin, mesela bir tabağın kırılması gibi değildi. Bir kırık vakası değildi bu. Ya da öyleydi evet. Fakat adli tabibin üstünkörü yazdığı rapordaki ifadeyle frontal kemiğin kırılması değildi salt. Bir çocuğun kırılmasıydı aynı zamanda. Sarı badanalı bir memur lojmanının. Sekiz haneli, bahçelerinde dut ağaçları yetişmiş bir mahallenin, uzaktan uzağa uğuldayan yük vagonlarının, gide rek caddeleri, bulvarlarıyla, okulları, parkları, is kokulu sabahlarıyla bir şehrin kırılmasıydı. Gökyüzünden herkesin işitebileceği yürek burkan bir ÇIT sesi çınlamıştı adeta. Meseleyi benim gibi algılamayan komşular, ablamın kulak hırpalayan çığlıklarının da etkisiyle vakit kaybetmeksizin telefona sarılmış, yüz elli beşin ucunda uğursuz havadislerin pususuna yatmış bir kamu görevlisini acil, hemen, yetişin, çok fena fevranlarıyla güvenliksiz apartmanımıza davet etmişti bile. Üniformalılar vakit geçirmeden damlayıp gelmiş, evin salonunda alnı içe göçük, can çekişen bir kadın bulmuşlardı, viraneye dönmüş bir çocukluk hatırası değil. Ablam kafayı yedikten sonra sakinleşmiş, kendi çılgınlıklarını bütünüyle unutmuş, aklımı oynattığımdan, canına kastettiğimden bahisle yarım ağız da olsa şikâyetçi olmuştu. Yakınmacı. Savcılık iddianamesinde ablamdan böyle söz ediyorlardı. İddianamede doğru ve güzel olan

tek şey Türkçeydi. Arada roman filan okuyan bir savcının elinden çıkmış olmalıydı. O günden aklımda kalan son şey televizyonda üçüncü tekrarı dönmeye başlayan, karın bölgesini sıkılaştırmaya yarayan mucizevi aletin akla zarar bir heyecanla tanıtıldığı, bezdirici reklam filmiydi. Cezaevine gideceğime neredeyse seviniyordum!

Orada, o beş yüzyıllık tapınakta bir kenara oturmuş ağlamaya çalışıyordum. Ağlasam kimse yadırgamazdı. Tapınağın insanı tam da en değerli yerinden, özgür zihninden kavrayıp ahşap bir kül tablasına çevirdiği gerçeğinden habersizdi buradakilerin çoğu. Kül tablası gibi dolaşmaktan mesutlardı. Onların gözünde, ağlasam, içimi kaplayan ezici maneviyatın derin etkisi altında sayılacaktım. Tanrıyı hissetmenin, oraya, onun sonsuz maviliğine bir karınca adımından milyon kere daha küçük bir mesafe yaklaşmanın mükâfatı buydu işte, o eşsiz parıltı gözümü kör ediyor, yüreğimi dağlıyordu belli ki. Ağlamam bundandı. Fakat ağlamadım. En son ne zaman ağladığımı bile hatırlamıyordum. Yalandan nemlenmiş gözlerime sağ elimin kuru derisini bastırdım. Göz kapaklarımın altında biriken nemi sildim.

Dışarı çıktıktan sonra ablamı görmemiştim. Belki de yanına gitmeli, konuşmadan, tek kelime etmeden kavga ettiğimiz eve girmeli, geçip bir kenarda sessizce oturmalıydım. Çay iyi giderdi, ablamın çayını özlemiştim. Çayını özlediğiniz bir insanı gerçekten sevmişsiniz demektir. Suyu uzunca bir süre kaynatır, çayın demini almasını sabırla ve en ufak bir müdahalede bulunmadan beklerdi ablam. Bir keresinde ince çay bardağına çayını

koyarken gözlerini yumduğunu fark etmiştim. Bardağa dolan çayın sesini dinliyordu. Çay olmuşsa, o ses hari-
ka bir sestir gerçekten de. Özlemiştim. Ense köküne
inen bir tokatla kendime geldim. Bir çocuk, yanımdan
geçerken ensemde bir tane patlatmıştı. Koşarak uzakla-
şırken pis pis gülüyordu. Arkadaşları da cabası. Fazla
mı dalmıştım? Ayağa kalktım, pek de işitilmeyecek bir
sesle çocukların arkasından küfrettim. Şerefsiz herifler,
bir de çocuk olacaklar, bu mübarek mekânda... Neyse
toparlandım. Tokat iyi gelmişti. İlahi bir uyarıydı bel-
ki de belli mi olur. Hemen kapıya yöneldim. Bartu'nun
bezgin elemanı kaybolmuştu. Mümin görünüşlü tipler-
den de iz yoktu. Polis kılıklılar ve şakiler yerlerini koru-
yorlardı. Elimi kış cebime attım, hard disk yerindeydi.
Camiye doğru ilerledim, içeri girdim. Bir süre mimari-
yi inceledim. Yere, dizlerinin üzerine tünemiş çok sayı-
da insan vardı. Kimisi becerememiş, bağdaş kurmuştu.
Küçük hırsızlıkların püf noktası tereddütsüz ve kendi-
nizden emin olmanızdır. Girersin, kendine ait olan bir
şeyi alıp çıkarsın. Çıkarken kapıdaki elemanla selam-
laşırınsın bir de. Bunun planlanacak, strateji geliştirecek
tarafı yok. Yaklaşık on adım mesafede, bağdaş kurmuş
asker traşlı bir elemanın yanı başında bir takke duru-
yordu. Başım önde, dua bilirmiş gibi mırıldanarak bu
arkadaşın yanına yaklaştım, eğilip takkeyi aldım, sırtı-
nı sıvazladım aynı mırıltılarla. Başını çevirip bakmadı
bile. Takkeyi kafama geçirdim, cellatlarımın beklediği
tarafı değil de Sirkeci yönüne bakan nispeten تنها
kapıdan dışarı çıktım. Karşıda kasket satan küçük bir
dükkân vardı. İçeri girip, kapının önünden sağımı solu-
mu kestim. Kimseyi göremedim. Bu sefer seri adımlar-

la caddeye doğru ilerledim. Taksiye atladım. Ne tarafa?
Öndeki arabayı takip et, dedim, şu anda daha iyi bir planım yok.

Yürüyüş yüksek sanattır. Bunu kimseye anlatamıyorum. Köşedeki bakkala kadar yürüyüp, alelacele geri dönülmesini saymıyorum. Sağa sola iş icabı koşuşturmayı, gönülsüz mesaileri, çaresizlikten çoğalan adımları da. Ağır külçeler bağlanmış ayaklarının bezgin her adımında sığınağını özleyenleri es geçiyorum. Onlar otursunlar ve yürüyenlerin hikâyelerini dinlesinler. Serüven hikâyelerini yalnız yürüyenler anlatır, her soluklarını hissetmişlerdir çünkü. Yürüyüş ayakların ritmik sergüzeşti değildir yalnızca. Kırdan ya da şehirde bir yolu adımlamakla kalmazsınız, o yolu olası tüm açılardan çevrelemiş tarihi de geçiverirsiniz, tabii edebiyatı da! Şimdi daralıp genişleyen Moda sokaklarını sallana sallana ardımda bırakırken kafam da işliyor bir yandan. İnsan hangi işini tek bir organla görebilir ki? Salatalık soyarken bile insan bütün vücudu, elleri, ayakları, iç organları, gözleri ve sinir uçlarıyla topyekûn işin üzerindedir. Hiç kuşku yok ki medeniyet odasına -tuvalete, kapandığımız o kısa sürede de durum değişmemektedir. Fazlalıklarından kurtulan insanın hikâyesini birileri yazmıştır muhakkak, insanlık tarihi pekâlâ buradan da anlatılabilir. Haliyle yürüyüş de ayaklarımızı kullandığımız ama öncelikle ve çoğunlukla beynimizle gör-

düğümüz işlerdendir. Yüzyıl başında yapılmış Hürriyet Apartmanı'nın önünden geçiyorum mesela, ayaklarımı sürüyerek. Bunu yalnızca ayaklarıyla yapabilecek bir sihirbaz var mı? Cambazların ip üzerindeki dengesi hayranlıktan çok hayret uyandırır. Ayaklarına ve bacaklarına olan hâkimiyetleri şaşırtıcıdır. Oysa ip üzerinde yürürken en az kullandığı uzuvları ayaklarıdır cambazın. Yalnızca bacaklarına, birbirini izleyen adımlarına odaklanmış bir cambaz şüphe yok ki, ipin diğer ucunu göremeyecektir. Kitaplarla arası bozuk bir cambaz düşünemiyorum. Yerin ve göğün görünmez katlarına merakı depreşmemiş, doğaya ve topluma dair sorularla uğraşmamış bir cambaz için gerili ip, geçilmesi olanaksız sırat köprüsü sayılmalıdır. Bunlar tabii sıraya koyulmuş kurallar değildir. İpin üzerine çıkmayı kafasına koymuş biri, gezegenin üzerindeki her pürüz ve her tortuyla yüzleşmeyi de göze almış demektir. Yürüyüş düşünce için ne ise düşünce de yürüyüş için odur.

Moda'nın kedilere ve köpeklerle ait sokaklarını arşınıyorum. Bir şeyler oluyor. Ve eğer bunlar gerçekten oluyorsa bazı akıllı adamların yazıp yazıp ortaya attığı komplo teorileri de pekâlâ gerçek olabilir. Köşeyi dönmüş bazı zenginler, mafya bozuntuları, polis, bazı dini bütün adamlar peşime düşmüş görünüyordu. Böylece, tanıdığım insanlar hakkında aslında çok az bilgi sahibi olduğum da ortaya çıkıyordu. Yine de o kadar sıradan biriydim ki olduğumu sandığım her şeyin hayal ürünü olması olasılığını da büsbütün görmezden gelemiyordum.

Nina'ya gitmeye karar verdim. Buna ihtiyacım vardı. Nina neyin doğru neyin yanlış olduğunu bana göstere-

bilecek tek kişiydi. Gerçi, Bartu'nun beni bulmak için Nina'nın evini yirmi dört saat gözetim altında tuttuğundan emindim ama öyle bile olsa yüzleşmem gerekiyordu. O kadar gergindim ki rahatlamak için ateşin ortasına dalmam gerekse bile yapmaya hazırdım. Latince deyişteki gibi, yürüdüm ve rahatladım.

Komik, dikkat çekici bir kamuflejla girdim Nina'nın apartmanına. Kafama bir kasket geçirdim. Koyu bir güneş gözlüğü. Kirlenmiş sakallarımı da gençliğimde hep özendiğim top sakal şeklinde kestim. Keten pantolon, koyu mavi efil efil bir gömlek. Yeni şeklimi sevmiştim. Sağıma soluma bakındım. Şüpheli kimse yoktu. Kararlı adımlarla apartmanın açık kapısından içeri adımımı attım. Aynı anda, gençten bir eleman kapanmadan yakaladı kapıyı, neredeyse çarpışıyorduk. Öylece, rüzgâr gibi çıktı gitti. Huylanacak bir şey var mıydı? Çiğ bir surat, kısa kesilmiş siyah saçlar, akılda kalmayacak kadar özelliksiz kıyafetler, kumaş pantolon ve kısa kollu bir siyah gömlek. Tanıyormuşum gibi geldi yine de. Hoş, ruh hastasına bağlamıştım. Omzuma çarpan herkesi hasmım gibi görme eğilimi başlamıştı bende. Seri adımlarla Nina'nın katına çıktım. Anahtarına davranmadım. Kapıya nazikçe vurdum sağ elimin sırtıyla. Anında ve telaşla açıldı kapı. Nina. Beni gördüğüne şaşırmıştı. Sanki başka birini bekliyordu. Davet beklemeden içeri girdim. Emin olabilirsiniz Nina -benim güzeller güzeli Zehra'm, diye geçiriyordum içimden, hiç şüphen olmasın, şu an senin yaşadığın stresin milyar kere milyar katmerlisini yaşamaktayım. Lütfen bana yüzünden taşan gözlerle bakma. Lütfen bana kasılıp kalmış iri dudaklarıyla bakma. Burnunun kanatlarını, iğne iğne ol-

muş kirpiklerini sakınleştir. Ben dostum.

Ne işin var burada, oldu ilk sözleri Nina'nın. Seçme şansım olsa Maldivlerde olurum, soru mu şimdi bu? Onu boş ver de, dedim hiç de inandırıcı olmayan bir sükûnetle, apartman girişinde karşılaştığım eleman kimdi, bir yerden ısırıldı sanki gözüm? Bir an bocaladı, hemencecik toparladı ama, ha, Tunç mu, arada takıldığım toy çocuklardan biri işte, karşılaştınız demek. Karşılaştık denemez, çarpışayazdık. Peki, her şey yolunda mı?

Birden! Fakat bu kadar olur, daha cümlemi tamamlamadan, çarpışayazdığım o elemanın kim olduğunu anımsadım. Birden, Nina'nın, 'toy çocuk' yalanından hemen sonra müthiş bir aydınlanma yaşadım. Bir büyük tarihi, Fransız İhtilalini, Komünü, Rus Devrimini, Cumhuriyeti, şahane tiplerin, Einstein'ın, Picasso'nun asrını bir kaşık çorbayı mideye indirir gibi hatmetmiştim sanki. Aydınlanmıştım. Bu eleman dünyanın geri kalanı için sinek vızıltısı bile değildi ama benim varlık nedenimdi. Bana göre hayat uzun bir intikam hikâyesinden başka bir şey değildir. İnsan başka ne için yaşar. Sakin, soğuk, kokusuz biriydim belki ama koyu, görkemli bir adalet için gözlerimi sıkı sıkıya yumup, kurt sağında kurt kaynayan bu hasta soyun üzerine mermi yağdırmak için deliriyordum. Bu illetin, insan denen bu büyük vahşinin bir yolunu bulup dünya dışına, evrendeki bahtsız diğer olası yaşamlara, suyu ve havayı kullanmayı başarmış başka ortalama formlara musallat olma olasılığı yalnız beni mi kaygılandırıyordu, bilmiyorum. Tek bildiğim burada olduğum ve milyarların kaderini paylaşmaktan dehşetli korktuğum. Buradan, bu

günah kuburundan bir olasılık, yarım kalmış bir teşebbüs gibi geçip gitmek istemiyordum. Biliyordum ki, eh elimden daha fazlası gelmezdi, geride bıraktığım yıllar benim var ederek değil yok ederek iz bırakabileceğimin kanıtıydı; buraları, tüm bu dereleri, vadileri, nefes alıp verdiğimiz tüm o sokakları, parkları, sahilleri, gülüp oynadığımız kardeşleri ve dostları gözümüzde yaşlarla ateşe vermeliyiz, tek yolu bu. Dünyada, yeryüzünde, yaşadığımız gezegende şansımız kalmadı. Şansımızı başka bir gezegende denemeliyiz, başka bir gezegende bu olasılık denenmeli, biz olsak da olmasak da! Acımasız olmalıyız, acımasız olmalıyım kendime bunu söyleyip duruyordum her ne kadar ikna edemesem de. Yakınlarının gözüne bakma, apartman duvarına şut çeken çocuğun, odasına kapanmış ezber yapan genç kızın, pazar esnafının gözüne bakma! Toplum yasalarıyla eli kolu bağlanmış, yitip gitmiş insani değerlerle gözü boyanmış biri adil olamaz. Gerçek, evrensel bir adalet için göz temasından sakınmanız gerekir, gözlerine baktığınız birini cezalandırmak cinayettir zira. Peki. Oldu.

Aslında yapmam gereken, Nina'nın fışkırttığı yalanı fark eder etmez, hızla dışarı çıkmak ve ne yapıp edip o elemanı bulmaktı. Nina'yla hiçbir işim olamazdı artık. Diğer taraftan öylece çıkıp gitmek hem şüphe uyandıracaktı hem de anlamsızdı. Aradan on dakika kadar geçmişti. Herif çoktan kaybolmuştu bile. Taksim'de on dakikada binlerce insanın arasında bir kum tanesine dönüşüverirdiniz. Asıl sorun, Nina'nın bana alenen yalan söylemiş olmasındaydı. Biraz daha oyalandım. Başıma sardığım bu pislikteki rolünü daha net görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.

Böyle tıpsızleri evine kabul etmemelisin Nina, piyasayı düşüreceksin.

Bütün zamparaların zengin olduğunu mu sanıyorsun?

Orasını bilemem, benim bildiğim bütün zenginlerin zampara olduğu.

Hallediyorum ben, kafana takma. Bartu'nun işini ne yaptın, bişeyler olmuş diye duydum.

Bişeyler mi duydun? Gayrimeşru konular öyle çabuk yayılmaz şekerim. Duyduklarının yarısı tartışmasız yalandır emin olabilirsin. Kalan yarısının yarısıysa çarpıtılmıştır. Çarpıtılmamış yarısının dörtte üçü boş laftır, dolgu malzemesidir. Orada bir yerde doğru sayılabilecek bir parça kaldıysa bile onu da senin gibi safdiller daha en baştan elemiştir.

Neden sürekli böyle konuşuyorsun?

Ne varmış konuşmamda?

Sanki birisi söylediklerini not alıyormuş gibi...

Bence önemli şeyler söylüyorum. Birileri not alsa fena olmazdı.

İyi.

O mesaj neydi öyle?

Mesaj mı?

Hard disk yanında mı falan filan...

Ha!

Ha!

Bartu söylüyordu geçen bir şeyler, ne oldu sahi me-

rak ettim.

Sahi ne oldu acaba bizim hard disk, di mi Nina?

Konuşmak istemiyorsan...

Biraz gerginim, anlarsın.

Gerginlik Nina'nın uzmanlık alanıydı. Sorgu sualı kesti. Elmanın kabuğunu soyar gibi ustalıkla soydu beni. Ki gerçekte, elmanın kabuğu filan yoktur, çaresiz yakıştırmalarımızdan biridir bu sadece. Neyse işte! Gerginliğimi alacağı filan yoktu gerçi yine de prensip olarak hiçbir sevişme fırsatını kaçırmamaya özen gösteririm. Seviştikten sonra bir on dakika kadar gözlerimi yumdum. Nina'ya pantolonumun ceplerini, gömleğimin, kasketimin, iç çamaşırının bir hard diskin saklanabileceği her kıvrımını özenle arayabileceği zamanı tanıdım. On dakika sonra zıpkın gibi kalktım Nina'nın yatağından. Gözleri boş bakışların esiri olmuştu. Tek söz etmedi. Benden de aynısını beklediği belli oluyordu. Kıyafetlerimi giydim, Nina'ya içten, sevgi dolu bir öpücük kondurdum. Onu bir daha öpüp öpemeyeceğimi bilmiyordum çünkü. O esnada fark ettim, Nina'yı daha önce hiç yanağından öpmemiştim.

Apartmanın önüne Taksim meydanına çıktığımda eleman yalan olmuştu. Neredeyse avucumun içindeydi şerefsiz, şimdiyse taşı toprağı altın şehirde seçilemez bir karaltıya dönüşmüştü. Çaresizlik omuzlarıma bütün ağırlığıyla bindi yeniden. Karakolda kaburgalarımı kıran, gururlu başımı kanlı toynaklarıyla ezen iki itten tipi biraz daha düzgün olanıydı elimden kaçırdığım. Güç de olsa tanımıştım. Bu kadar yaklaşmışken hiçbir şey yapamamak heyecanımı kırmıştı. Bu şansı bir daha

yakalayabilecek miydim? İç geçirdim. Derin bir soluk aldım. Burun deliklerim ateşle doldu. Ah ben ne vakit vardım intikamın zevkine böyle. Kötü işler yaptım heyhat, hiç kötülük yapmadım. Şimdi bir ejderhanın ağzına, onun o alevler saçan diline sahip olmak için neler vermezdim. Dikenli, yırtıcı kanatlarımı alabildiğine açıp, iblisin yeryüzüne tükürdüğü tüm o sırtlan çetelelerini zevküsefa içinde semirdikleri mağaralarında yakıp kül etmek için yanıp tutuşuyordum. Bazılarının ölmesi bile yetmeyebilirdi üstelik. Yaşlandıkça zihnimi kin duygusunun ele geçirdiğinin en büyük kanıtı da bu işte. Her anını hissedebilmek için ellerimle öldürmek istediğim ve cesedini saatlerce tekmelesem yine de tam bir tatmine ulaşamayacağım insanlar vardı. Ben insanları sevmiyorum. Ben insanları sevmiyorum, ben iyiliği seviyorum.

31.05

Buna tesadüf deyip geçebilirdim. Aradığım vahşi polis, Nina'nın evine girip çıkıyordu, neden olmasın? İyi de Nina bana hiç gereği yokken onun hakkında yalan söylüyordu. Nina benim o polisi aradığımı nereden bilecekti, kesin bilmiyordu. Diğer taraftan onun bir polis müşterisinin olması da şaşılacak bir iş değildi. Hepsi bir yana tüm bunlar, Bartu'nun peşinde olduğu hard disk bendeyken ve polis dahil bir grup belalı tip beni izlerken gerçekleşiyordu. Özetlersek, hard disk bendeydi, Nina hard diski merak ediyordu, polis Nina'nın evinden çıkarken pek öyle zevk almış gibi görünmüyordu. Bana öyle geliyordu ki Nina başka tür bir orospuluğun peşindeydi. Yakında ortaya dökülür diye düşündüm.

Nina'nın yanına giderken hard diski Mephisto Kitabevi'nin iç tarafına, edebiyat dergilerini salladıkları arka rafların oraya saklamıştım. Siyasi tarih kitaplarının olduğu bölümün sondan üçüncü kitabını, Türkiye'nin Düzeni'ni çekip arkasına tüm zamanların en çok arzu-lanan hard diskinin zarif bedenini adeta gömmüştüm. Kitabı yerine iteklediğimde ancak on sekizinde narin bir genç kızın serçe parmağının yarısı kadar fark etmişti. Bu kadarcık farkı göze alabilirdim. Döndüğümde yerindeydi, belli ki kitabı merak eden kimse yoktu. Hard

disk açısından iyi, geri kalan tüm açılardan acı, acıklı bir durum. Hard diski aldım, kitap kokusunu içime çektim, iyi kalite kolonlardan fışkıran ve kitapçılarda artık pek moda olan etnik müziğin kulaklarımı zapt etmesine bir süre daha izin verdim. Ardından kendimi İstiklal'e attım. Cadde olanına.

Nina'nın yanına dönemezdim. Geceyi geçirecek bir yer bulmalıyım. Sultanahmet'e geçtim. Vaktiyle birkaç gece geçirdiğim küçük bir otel vardı oralarda. Biraz makyaj görmüştü gerçi ama hâlâ yerinde duruyordu. Gevşek yaylı geniş bir yatağı vardı. Kahvaltısı pek matah sayılmazdı, çayı iyiydi. Odaya eşyalarımı, hard diski falan bırakıp, bir haftalık ödemeyi de peşin peşine verip yeniden dışarı çıktım. Hava sıcaktı bekleneceği üzere.

Bela geliyor demez, ne anlamsız bir kelim, ne yanlış, ne saçma laf! Habersiz gelen yalnız münasebet-sizlerdir. Okuma yazması olan için ne yazık ki sürpriz yoktur. Kendimi düşündüm. Boşlukları kendi kendine doldurmayı denemiş, çabası hep günü kurtarmak olmuş bir yararsız adamdım. Fakat şu bilmez halimle ben bile dünyanın üzerine tutunduğu direklerin çökmek üzere olduğunu görebiliyordum. İstanbul'a bakıyordum sonra. Bir hayatı başından sonuna ziyan ettiğim bu zulümhaneye. Meydanları, ışıklı ışıltılı caddeleri, büyük böğürtülü arabaları falan çoktandır işgalci bir tür sayıyordum da, artık ara sokaklarından, yıkılınaya yüz tutmuş binalarından, sıkışıp kalmış ölü ağaç bedenlerinden, kaportası paslanmış araba eskilerinden, yaşlı başlı aile babalarının yırtık pabuçlarından, çocukların plastik toplarından ve gençlerin düşük ama kaslı omuz-

larından hep aynı yıkıcı koku yükseliyordu şimdi. Bu şehir tıpkı efsane Atlantis şehri gibi en derin denizlerin en derin çukurunu boylamak üzereydi. Köprüyü yürüdüm, Karaköy'den tarihi yarımada'ya baktım. Geçmiş bugünü eziyor, dedim kalabalığın homurtusuna karışıp giden bir sesle. Geçmiş bugünü eziyor. Yapılar inşa edip içinde oturuyoruz. Hepsi bu. Keşke, ah ne olur büyük bir el, sonsuzluğun bitimsiz eli, samanyolundan daha büyük bir sinekliği şöyle sıkıca kavrayıp, güneşi, ısıyı ve ışığı, maviyi ve denizi, yeşili ve ağacı, bulutu ve suyu çirkin, iflah olmaz bir ergen gibi, mirasyedi bir hayırsız, gözü dönmüş bir para babası gibi emen, sömüren bu iğrenç dünya gezegenine, uzaydan görünen en ışıklık yerinden vursa, vursa, vursa! Vur ne olur, durmuş yüreğini ya çalıştır yeniden bu ilk evladının ya al canını büsbütün. Çok azız burada, kötü neresinden başlayıp, nasıl sayayım, gökteki yıldızdan, diyelim ki Kars'ın herhangi bir ilçesinin herhangi bir mahallesinin, alelade bir sokağındaki, hiçbir çocuğun elinin değmediği, ayağının basmadığı toprağı, taşakadar düşman insanlar zapt etti yuvamızı. Vur ne olur, tamamla eserini, ölümlü bir soy yaratmadın mı, al canımızı. Ama hayır, büyük karanlık, göz alıcı büyük belirsizlik hayır, iyi insanların, haklı ve hırslı olanların kini de, nefreti de, kuvveti de büyük. Uzaydan iyi bak, gün gelecek dünyayı ışıllı göreceksin. Burayı öyle bir ateşle, öyle görülmemiş bir aleve teslim edeceğiz ki, binlerce ışık yılı mesafeden bile görülecek. Dünya muhakkak temizlenecek, bunu sırf koku duyumla bile anlayabiliyorum. Zaten koku hepsinin başı değil midir? Diğer dört duyuyu zerre önemseydim yok. Havadaki çürük kokusuna, yoksulların, gençlerin, oku-

muşların bedenlerinden sızan dayanılmaz zafer ve intikam kokusuna bakarak söylüyorum, dünya muhakkak temizlenecek, yıkanarak yahut yakılarak.

Dünyayı kurtaracak kişi olsaydım bile türkü bar teklifini geri çevirmezdim. Milyon yıldır kurtarılmayı bekleyen bu ezik meteor iki saat daha bekleyebilirdi. Türkü bar tüm eğlencelerin zirvesidir dostum, orada geçireceğin saatlerin hatırası seni bir ömür oyalayabilir. Teklif kendimden geldi. Teklifimi geri çevirmedim ve hava daha tam kararmamışken kapağı bir türkü bara attım. Sahneye uzak bir masada yalnız bir adam oturuyordu. Yanına oturmama ses etmedi. Galiba dördüncü dubledeydi, saç dipleri bile kızarmıştı. Müthiş mutlu bir bakışla, hiçbir hareketin yarışamayacağı en güzel baş hareketiyle bana sandalyemi gösterdi. Rakının insanları birbirlerine bağlayan bir yanı var. Diğer içkiler insanı çevresinden koparıyor, rakı gevşemiş tüm bağları sıkılaştırıyor. Rakı bütün hastalıkları sağaltabilir, buna inanıyorum, canı gönülden inanıyorum. Örgütlenip aynı gün aynı saatte tüm insanlara; fakat akli kesen en küçük bebeden, zekaret olmuş en ihtiyarına kadar atlamaksızın tüm insanlara iki kadeh rakı içirmeli. Etkisi geçene kadar tarihin yazdığı en mesut dakikaların kaydedileceğine şüphe etmiyorum. Adam iyi içmişti ve iyi içiyordu. Soğuk bira içerim diye düşünüyordum ama şimdi bu güzel insana terbiyesizlik etmemek için mecburen rakı söyleyecektim. Olsun varsın. Yirmilik rakı. Beyaz peynir, salatalık turşusu. Masada kalabalığı sevmem.

Sahnedeki gurubun solisti kadındı. Arada bazı türküleri bağlama çalan herif söylüyordu. Kadına âşık ol-

dum. Aslında her aşk kısa ömürlüdür. Aslında her aşk başladığı gibi biter. Aslında uzadıkça uzayan şeyler istisnasız plastiktir. Soliste âşık oldum. Sahneye baktığımda belli belirsiz bir siluetti gördüğüm hoş. Saçma ışık düzeni, göz yumulan sigara dumanı, kalabalığın homurtusunun yol açtığı dalgalanma kadını seçilemez yapmıştı ama sesi kulaklarıma doğrudan ve çok net ulaşıyordu. Şerefsiz herifler nasıl bir ses düzeni kurduysa artık, kadın sanki kulağıma eğilmiş öyle söylüyordu türküleri. Kulağıma kadının soluğu sıcak bir daveti haber verir gibi giriyordu. Artık ne diyordu o sıra, mektebin bacaları mı, mektebin bacalarına çağırıyordu beni sanki kulağımın önemsiz kıvrımlarında sürtünen sesi kadının. Kulağıma çakırkeyif dudaklarıyla şöyle, şöyle bir üflüyordu da kadın, mideme, işlevini bile unuttuğum sırt kaslarıma kadar beni uyaran bu gıdıklanma, türkünün hedeflediğinin çok uzağında kendimden geçiriyordu beni. Solistten gözümü ayırdığım nadir anlarda masanın esas sahibi olan adamın bir kısmı ölmüş gözleriyle karşılaşıyordum. O yarı canlı gözler ömrümüzün ilk dört ağustosunu aynı toprak sokakta geçirmişiz gibi muhabbetle bakıyordu bana. Tuhaf mı bilmiyorum, bir erkek rakı masasında kadınlara değil erkeklerle daha çok muhabbet duyar. Adamı sarılıp öpesim geldi. Soliste âşık olmuştum ama masadaki müdavimi çok sevmiştim.

Bir yirmilik daha söyledim. Beyaz peynir ve kavun. Adam bir süre sonra dağılmıştı. Arada uyuyor neden sonra ayılıp bir yudum yuvarlayıp sonra yine gözlerini yumuyordu. Türküler hızlanmıştı. Masaların arasından geçen halay gurupları vardı. Yavaş ya da hızlı fark

etmez, türkü dendiğinde el ele tutuşmuş, omuz omuza vermiş, yanak yanağa duran insanlar geliyordu gözümün önüne. İçerinin ışığı iyiden iyiye karartılmıştı. Halay olayı bana göre değildi. Rakıdan son acı yudumumu aldım, kol gibi hesabı itiraz etmeksizin ödedim ve kol saatim tam tamına on ikiyi bir geçe Beyoğlu'nun içerdekiyle kıyaslanmayacak denli bol oksijenli ortamına geri döndüm. Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.

Hava çok temizdi. Bu havada ne olur? Bu havada yürünür kardeşim. Apartman diplerinden şarkı mırıldanarak, usul usul yalpalayarak geçilir. Oh be, rahatla be oğlum, sikerim kasetini de Bartu'sunu da. Ohh... ÇIN! Telefonuma mesaj damladı. Telefon değil, tabanca. Birkaç saniyelik iç huzurumu alnından vurdu şerefsiz. Mesaj Bartu'dan. Aynen okuyorum: Nina'yı ne kadar seviyorsun? Hard diski hemen getir.

Şimdi bu itin çektiği bu bilmecedan ne anlayayım ben? Neyse, türkü barın önünden iki adım uzaklaştım. Telefonu cebime soktum. Karşıdan orta boylu, ince yapılı iki serseri geliyordu. Avurtları içeri çökmüş, gözleri çukuruna kaçmış iki it. Önümü kestiler. Soldaki, tanıdın mı la bizi, diye havladı. Sesi dişlerinin arasından ısıklık çalar gibi çıkıyordu. Ortalama bir insanı korkudan ağlatacak kadar cızırtılı, gıcırtilı, bol kanlı bir ses. Bu sıska ruh hastası, dünyanın tüm psikopatlarının dublajını rahatlıkla yapabiliirdi. Yüzlerine baktım. Dalaşmak için öylesine sorulmuş sorulardan değildi. Bu iki sokak köpeğini tanımıştım. Yine böyle bir ara sokakta, gecenin saçma bir anında ve tesadüfe bakın ki şimdikinin tıpkısı pırıl pırıl bir havada Zehra'yı ellerinden kurtardığım sürüdendi bu itler, Nina'yı. Tanımazlıktan gelip,

galiba benzettiniz filan deyip atlatırım diye geçiriyordum aklımdan. Fakat yanıt beklemediklerini anladım. Sağdaki karın boşluğuma doğru öyle sağlam bir yumrukla girdi ki, bu kadar olur. Bu anın hayalini kurup yıllarını antrenman yaparak geçirmişçesine daldı vücuduma herif. İkiye katlandım o saat. Devamı da aynı şekilde gelir diye bekliyordum, öyle olmadı. Artık hangisi çıkardıysa bir tüp çıkardı cebinden, burun deliklerime dayayıp iki uzun saniye boyunca basılı tuttu. Az önce bütün saflığıyla havayı doldurduğum ciğerlerimi şimdi köpek gazı istila etmişti. Köpekleri severdim. Sonrasını hatırlamıyorum.

Yavaş yavaş kendime geliyorum. Mümkün olsa da bu kısmı, kısacık, hadi olsun olsun yirmi, yirmi iki saatlik bu araf anını bir başkası, tasviri falan kuvvetli biri anlatsa. Baygınlığın geride kaldığı, dahası gerçekten ayılıp ayılmadığımdan bile emin olamadığım o karanlık dakikaları anlatabilir miyim?

Örselenmiş bedenimi, öylece dikilip duran sempatik bir çocuğun yanına zar zor atmış, olup biteni bir sıraya oturtmaya çalışıyordum. Kıpırtısız, bir direniş anıtı gibi dimdik duran o çocuğun belli belirsiz değdiğim sağ omzundan soluma saf bir umut bulaşıyordu. Da ben her lüzumsuz ayrıntıyı en tumturaklı şekliyle anımsayıp bir kâtip kıza dikte ediyordum çalışılmış cümlelerle. Fakat işte çalışarak altından kalkamayacağım mevzulara gelmiştik. Karanlığı anlatmanın bir yolu var mı? Karanlık öyle böyle değildi. Köpek gazını yediğimden beri kaç saat geçmişti, bunu bilemiyorum. Uyandığımı idrak etmem bile dakikalar almıştı. Karanlığın ilk etkisiyle böylece tanıştım, zamanı ve mekânı ayırt edemi-

yorsun. Bunun doğal sonucu da şu: hayatta olup olmadığına emin olamıyorsun! Tahmin ediyorum bir yarım saat sessizliğin ve körlüğün ortasında gözlerim açık, kıpırtısız durdum. Bir ara, kendime geldikten birkaç dakika sonra, içimde bir şüphe belirdi. Karanlık bir yerde miydim yoksa kör mü olmuştum? Gözlerimin açık olduğundan emindim. Ama neden en ufak bir hareketi, en yakınımıdaki bir nesneyi bile algılayamıyordum? Gözlerimi kırpıştırdım. Göz kapağımın hareketinden bile emin değildim. Zira etkisini hâlâ tam anlamıyla atamadığım köpek gazı hislerime de ciddi zararlar vermişti. İşaret parmağımı sağ gözüme değdirdim. Gözlerim açıktı. Zihnim öyle bulanık, bedenim öyle yorgundu ki karanlığın boyutu beni dehşet bir umutsuzluğun kıyısına bıraktı. Ne yapacağımı kestiremiyordum. Gözlerimi yumdum. Ben kimim? Anamın adını söyledim içimden. Tamam, başka? Ne oldu, burada ne işim var? Gözlerimi açtım. Yeniden kapadım. Sıktım gözlerimi, sıktım, sıktım. İşe yarıyordu. Ellerimi bastırdım üstlerine, kan ordusunun yılmaz askerleri bu basınçla beynime doğru hücumla kalktılar. Burada ne işim var asker? Efendim... Efendim... Efendim ne asker, söyle çabuk! Efendim, haydutların ikisi... Evet, ne olmuş haydutlara? Haydutların ikisi efendim, gecede dikilip karşınıza, çektiler hain hançerlerini, yıkılıp ansızın... Bırak manzumu asker, anlat şunu dikine... Attılar bir depoya, sürükleyip cansız bedeninizi. Yaralanmış mıydım? Elimi vücudumun her noktasında gezdirdim. Yüzümde bir şey yoktu. Kollarım tamamdı. Karnım, ulaşabildiğim ve hissedebildiğim kadarıyla sırtım temizdi. Bacaklarımı yattığım lamine parkenin üzerinde karnıma doğru

topladım. O sıra anladım işte bacaklarımda bir dert olduğunu. Sağ bacağımda bir iş yoktu Allahtan. Sol baldırımdansa söndü sönecek bir pınar gibi akıp duruyordu sıcak kanım. Oha! Eee? Yaralıyım, yaralıyım. Eşşeoğlu-eşşekler. Sakin sakin sakin. Nefes al. Nefes ver. Nefes... Siktirme nefesini şimdi. İlk kez bağırdım. Rahatlayana kadar, ayıldığıma, hayatta olduğuma emin olana dek bağırdım. Sesim içinde bulunduğum odayı dolduruyordu, kendi sesimden irkilene dek bağırınayı sürdürdüm. Temkinli bir şekilde ayağa kalktım. Başını bir yerlere, alçak tavana, belki altına fırlatılıverdiğim bir masaya, lavaboya, başımın üstünden geçen borulara, tavandan sarkıtılmış sivri mızraklara, başka bir tutsağa, bir ölünün soğumaya yüz tutmuş bedenine, başımda dikilip duran haydudun ta kendisine, ne bileyim en korkuncu tabutumun sıkı sıkıya çivilenmiş kapağına. Çarpmamak için büyük bir dikkatle doğruldum. Bacağıma bir delik açılmış olabilirdi ama belli ki küçük, önemsiz bir yaraydı bu. Sarsılmadan ayakta durabiliyordum. Kaç saattir baygındım? Neredeyim? Telefonum yoktu. Işık namına en ufak bir sızıntı seçilmiyordu. Gömleğimi hızla çıkardım. Sonra da atletimi. Pantolonumu sıyırıp, kanamanın üzerini atletimle sardım. Üzerimi yeniden giydim.

Nerden baksan bir, bir buçuk yıl öncesinin davasıydı. Hafızalarının bu kadar güçlü olmasına şaşırdım. Hadi diyelim hafızanız kuvvetli, kafayı bu meseleye takmanız ne iş? Nina'nın belalısı pis bir herifti. Kafası iyiye Nina'nın yanına erkek sinek bile yaklaşamazdı. Ayıldığındaysa ona buna peşkeş çeker, kızın sırtından geçinirdi. Bir gece, bir yol ağzında Nina'yı döverken

denk gelmiřtim ona. Yanında sűrűsűnűn diğűer leř yiyicileri. Bu, kızı dűvűyordu, adamları sigara yakmıř kenarda sohbet ediyordu. Sakin, adeta bir mırıltıyla, kızıdan uzaklař, evine git, dedim herife. Kızı bıraktı, kenara çekildi. Adamları da onu izledi yanımdan uzaklařırken. Sağ elimde bir kurusıkı tutuyordum. Kurusıkının özelliğidir, can kurtarır can almaz. O gűnden sonra Nina'nın kahramanı olmuřtum. Adını, tipini, her řeyini değıřtirip kurtulmuřtu nihayet bu pezevenkten. Fakat iřler űyle yűrűműyor. Gűnűn on űç saatini hap, ot ve alkolűn etkisinde geçiren bu beyinsizlerle yolum yeniden keřiřti ve bu sefer yanımda kurusıkı yoktu.

İçinde olduğum odayı tanısam iyi olur diye geçirdim. Kollarımı iki yana açtım. Sol elim duvara değıdi. O tarafa doğru iyice yanaştım. Duvara sırtımı yasladım. Kollarımı yeniden duvara paralel olacak şekilde iki yana açtım. Amacım kűřeyi tespit etmektir. Fakat ellerim bu sefer herhangi bir yere temas etmedi. Sağ tarafıma doğru, duvarla temasımı kaybetmeksizin, yan yan ilerledim. İki adım kadar ilerlemiştim ki parmak ularıım duvarla buluştu. Odanın genişliğini hesap etmeye falan alışmıyordum. Sonuçta bir ortaçağ zindanına tıkılmış değıdim. Zulműn yaratıcılık istediğı ağları geride bırakmıştık. Başımın űzerinde milim milim yaklaşan bir sarkaç devinip durmuyordu. Belli ki bir depo ya da terkedilmiş bir apartmanın sahipsiz odalarından birindeydim. O kadar çaresiz değıdim yani. Varsa eğűer pencereye ya da kapıya ulaşmaya çalışıyordum. Bir de tabii içerde işime yarayabilecek, sűz gelimi bir fener, telefon, olur ya anahtar filan var mıdır diyordum. Ha, içecek bir bardak suya da hayır demezdim. Dűrt duvarı baştan so-

na srtne srtne geçtim. Pencere vardı ama anladığım kadarıyla sıkı sıkıya ivilenmişti. Kapı vardı ama kulpu yoktu. elik kapıya yumruğumla defalarca vurdum. En ufak bir kıpırtı, bel bağlayacağım basit, saçma bir ses, bir uğultu. Hak getire. Oda dörde iki buçuk gibi bir şeydi. Küçük ve temkinli adımlarla karşıdan karşıya birkaç kez gidip geldim. Kapının karşı tarafına denk gelen duvara yaslanmış bir masa bir de sandalye vardı. Bunu keşfettiğime ne kadar sevindiğimi anlatamam. Sandalyeye oturdum, masaya dirseklerimi dayadım ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Bütün dertlerim çözülmüş gibiydi. Karanlıkta dikkat kesilmek insanı fazlasıyla zorluyor. Yorgun düşmüştüm. Kollarımı masaya yaydım, uyumaya hazırlanıyordum. Elim bir pet şişeye çarptı. Dşrp bir daha bulamayacağım diye öyle korktum ki! Panik halinde masaya devrilen şişeyi aldım. Atığım gibi tepeme diktim. Meyhanede içtiğim rakının da etkisiyle susuzluktan yanıp kavrulmuştum. Düşünecek olursak iyi durumdaydım. Başıımı sokacak bir dam, oturup muhasebe yapacak masa ve sandalye, içebilecek bolca suyum vardı. Kollarımı masanın üzerinde kavuşturdum. Başıımı koyduğum gibi kendimden geçtim. Öyle demeyin, kuş tüyü döşeklerde bile uykusuzluk çekenler var.

Uyandığım da iki kolum da uyuşmuştu, karanlıkla birleşince kollarımın bir operasyonla bedenimden sklp alındığını düşündüm. Sonra o acı geldi; uyuşan bölgenin hayata dönerken verdiğı şahane acı. Niyeyse moralim bozulmuştu. Uyumak iyi gelmemişti. Kalktım, kapıya doğru ilerledim. Olanca gücümle yumruklamaya başladım. Bir yandan da bağıırıyordum. Ansızın

kapı açıldı. İçeri ölü bir ışık vurdu. Hızla atıldım, koridoru koşarak geçtim. Dış kapıyı açmaya yeltendim. Kilitliydi. Geri döndüm, köpeklerden biri mahmur gözlerle bana bakıyordu. Gel gel, dedi. Takip ettim. Oda da oturuyorlardı. Perişan vaziyetteydiler. Gözleri kan çanağı, biri yerde hareketsiz, arada öğürüyor. Belalı da orada, Nina'nın belalısı, gözlerinden su fışkırıyor. Bir elinde limon. Bu, hapın, beyazın işi değil. Kalktı bana doğru geldi, bir tokat indirdi suratıma. Gücsüz bir silleydi, yalayıp geçti. Neden yaptığını anlayamadım. Zehra'ya götüreceksin beni, dedi. Türkan Şoray'ı asla elde edememiş Tanju Gürsu gibi görünüyordu. Hayatımı entrika dizileri yazarak kazanıyormuşçasına sektirmeden yanıtladım onu, tamamdır, kız senin! Telefonuma Bartu'dan gelen son mesajı anımsamıştım. Hıyarağası Bartu, Nina'yı alıkoymuştu ve hard diski kendisine getirmemi, değilse kızı telef edeceğini ima ediyordu mesajında. Nina'yı kurtarmanın ve hard diski elde tutmanın yegâne yolu, kızın eski belalısı bu müptelaları Bartu'nun üzerine salmak diye düşündüm hızlıca. Kulaklarım dışardan gelen müthiş uğultuydu. Kopan gürültünün boyutuna bakılırsa dünyalar savaşı başlamış olmalıydı. Bense hayatta kalmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Bu da bir şeydir, hikâyenin sonunda benim hayatta kalmam, soluyup duran çok sayıda düşmanın gübreye dönüşmesi anlamına geliyordu. Kimse farkında olmayabilirdi ama ben burada insanlık için savaşıyordum. Dedim ki çekyatın üzerine tünemiş müptelalara;

SİZE KIZI GETİRECEĞİM AMA BİR SORUNUMUZ VAR!

01.06

Otur bakalım, dedi Belalı. Sağ elini öne doğru uzattı, bana duvarın dibini gösterdi. Sol bacağımdan tatlı mı tatlı bir sızı geliyordu. Neredeyse mutluluk veren bir acıyla bacaklarımı kırdım, gösterilen duvar dibine çöktüm. Demek bütün savaşı burada, küf saldırısı altındaki bu şampanya rengi duvara sırtımı yaslayıp verecektim. Şampanya savaşı ya da küf duvarı muharebesi ya da duvar dibi savunması! Şaka değil, Nina'yı size vereceğim derken ciddiydim ama... Bu adamlara meydan okuyacak kadar kafayı sıyırmamıştım. Bilek gücüne güvenip bu tür işlere kalkışacak kadar delikanlı sayılmazdım. Keinerime sıkıştırılmış bir Kırıkkale'in yoksa yakamı kurtarmak için dövüşmek dışındaki seçenekleri zorlamayı tercih ederim.

Belalı'nın işaret ettiği yere oturdum. Tiplerden biri oda girişini özel cüssesiyle kapatmıştı. Niyeti çıkışı tutmak değildi bu ayının, oturacak yer yoktu ve daha-sı ayakta durmakta zorlanıyordu. En biçimsiz olanları bu haldeyse buradan yürüyerek bile kaçabilirdim belki. Belki!

Oraya oturdum. Karşımdaki çekyata üç kişi tünemişti. Biri uyudu uyuyacak, diğer ikisi, Belalı ve sıska olanı gözyaşları içinde. Bu adamlar kolay kolay ağla-

maz. Çaktıkları bozuk mallardan da bu hale geldiklerini pek görmedim. Bozuk mal adamı ya öldürür ya bayıltır. Belli ki dışarda kendilerinden daha pis bir ekibe iliştiler. Bana ne, diyordum içimden ama bir yandan da Nina'yı ve Bartu'yu düşünüyordum. Zaman geçiyordu ve ben müdahale edemiyordum. Yine de ses etmedim, Belalının konuşmasını bekledim. Uyumuşum.

Saatler sonra gözlerimi açtığımda tepegöz yaslandığı kapı çerçevesinde, çekyata tünemiş olanlarsa omuz omuza uyuyorlardı. Belli ki benim de içim geçmişti. Bacağımı kontrol ettim. Tuhaf, kanama durmamıştı. Can-sız, ölü bir akıntıydı ama durmaksızın akıyordu yine de. Kanamayı durduramazsam ölmem işten bile değildi. Sargısını açtım, elimden geldiğince temizledim. Ortallığı kolaçan ettim. Çekmeceleri karıştırdım, dolaba hızla göz attım. Nihayet girişteki portmantonun üzerinde bir ayakkabı kutusu buldum. İçi sağlık malzemeleriyle doluydu. Sargı bezi, yara bantları, tentürdiyot, kullan at şırıngalar. Yara bandı ve sargı bezi işimi görürdü. Doğrusu bunları bulunca öyle sevindim ki, içimden şöyle dedim, şimdi siktim ebenizi itoğlütler. Ne zaman işlerin rast gittiği yanılısamasına kapılısam şöyle enine boyuna dolu dolu sövesim gelir.

Belalı'yı dürttüm. Berbat bir halde açtı gözlerini. İlk işi kıytırık da olsa bir tokat çakmak oldu suratıma. Artık aldırmıyordum. Şu işi çözelim, dedim. Dışarıdan gelen sesler boyut değiştirmişti. Konu neydi bilmiyorum ama ne olursa olsun dışında olmak korkutucuydu. Bakın, dedim, kızı size getireceğim. Fakat beni bırakmanız gerekiyor. Sözlerim karşısında Belalı gürültüyle öksürdü. Bu bir zincirleme reaksiyona yol açtı. Bela-

l'nın öksürüğünden hemen sonra kapıyı tutan ayı kış uykusundan uyandı, ardından da sözlerimi duymuş, idrak etmiş, olanaksız ve saçma bir talep içerdiği sonucuna varmış gibi tüküre tüküre güldü. Ondan yayılan ayı kahkahası, çekyatta rüya gören iki kişiden önce sıska olanını yere düşürdü. Onun yeri öpmesiyle neredeyse aynı anda soluk benizli diğer müptela havaya sıçrayarak açtı gözlerini. Soluk benizlinin bebek kakasından saçları vardı. Dördünü yeniden canlı görmenin damarlarıma pompaladığı adrenalini sol bacağımda hissettim. Yara bandı ve sargı bezi kar etmemişti. Kanamaya devam ediyordum. Anladım, kanım gereğinden fazla sıcaktı, ortalığı velveleye vermiyordu ama durmaya da niyeti yoktu. Hiç istifimi bozmadım, Belalı'nın gözlerinin içine bakıyordum. Yine de kafamda bir siluet belirdi o anda. Tanrının varlığı, var olmamasından daha fazla ürkütmüştür beni her zaman. Sol bacağımda açılan küçük delik, koyu kırmızı kanımı İstanbul'un bakımsız sokaklarına büyük bir beceriyle tahliye ederken tanrıyı anımsadım. Cesedimin başında ağlaşan bir iki kişinin hüzünlü yüzleri geldi gözlerimin önüne. Bir gazetenin internet sayfasında kimselerin üzerinde durmadığı üç satırlık bir haber sonra: ölüm sebebi hemofili! Elimi çabuk tutmazsam oraya gidiyordum, internet cehennemi-ne! Arşive!

Kızı istiyorsan beni bırak dostum.

Hiçbir şey saklamadan bütün hikâyeyi anlattım Belalı'ya. Bartu'dan söz ettim. O zengin piçin kızı elinde tuttuğundan ve hard diskten.

Hard disk ilgisini çekmişti. Hemen sıskaya baktı.

Sanırım Sıska seksen yedi üstü bir oranla aralarında kafası en düzgün çalışanıydı. Bir kızıl tilki gibi burnunu havaya dikti önce, sonra sanki bir Sümer tabletini tercüme etmişçesine ölçüsüz bir gururla odadan çıktı, elinde hard diskle geri döndü. Diğer elinde cep telefonunu tutuyordu.

Denklemi şöyle kuruyoruz, dedim Belalı'ya, ben hard disk istiyorum sen Zehra'yı istiyorsun. Demek ki neymiş, Zehra'yı sana getireceğim, karşılığında hard disk alacağım.

Belalı başını ellerinin arasına aldı. Elleriyle saçlarını geriye doğru uzun uzun taradı. Bu hareketten özel bir zevk alır gibiydi. Hard disk elinde evirdi çevirdi. Sıska'ya geri verdi. Yüzüme bakmadan, fısıldayarak, karnın aç mı, diye sordu. Acıkmıştım. Ayı'ya baktı, masaya bir şeyler hazırlayın, dedi. O sıra kaka saçlıyla Sıska üzerime teyakkuza geçti. Kollarıma yapışıp beni yaklaşık on iki saatimi geçirdiğim o küçük odaya doğru sürüklemeye başladılar. Ayı, odadaki masaya bir iki lokma yiyecek bıraktı. Odanın kapısını üzerime kilitleyip, beni karanlıkla baş başa bırakmadan saniyeler önce Belalı'nın sesini duydum, hele hard diskte ne var bir bakalım da, seni bırakıp bırakmayacağımızı ondan sonra düşünürüz.

Eh, hakkı vardı. Böylece karanlık odada dört gün daha geçirdim.

02.06

Bir rüya gördüm. Belki de birkaç rüyayı aynı anda görmüşümdür. Bilmiyorum. Biri bitip diğeri başlıyordu. Üç rüya birden. Araya parçalar atılmıştı. Parçaları geri atıp ana hikâyeye odaklanmaya çalıştım. On üç katlı bir binanın on üçüncü katındaydım. Yanımda arkadaşlarım vardı. Arkadaşlarım dediysem, hiçbirini tanıımıyordum ama arkadaş olduğumuz belliydi, yabancılık çekmiyordum. Hava hafiften kararmıştı. Binaların ışıkları, batmakta olan güneşin solgun ışığına galebe çalıyordu. Ne kent ışıklarını sevebilirdiniz bu piç saatte ne de güneş artığı huzmeleri. Çok uzakta değil, iki yüz metre ötedeki bir binada aniden, ha bu binanın dış cephesi kara, kirli bir çelik zırhla kaplanmıştı, uzadıkça uzamış başı kanlı bir kama misali mavi göğе saldırıyordu, işte bu binada aniden, gözleri kör eden bir parlama oldu. Nereden geldiyse füzenin biri, ardından biri daha binanın çelik gövdesini büyük bir gürültüyle patlatmıştı. Saldırı mı değil mi anlaşılmıyordu, on üçüncü katın balkonundan kutlama gibi görünüyordu. Eğlendiğimizi anımsıyorum. Rüya orada kesildi. Rüyaalar bitmez zaten kesilir.

03.06

Odada görmeden yaşıyordum. Çevremi göremiyordum ama odada geçirdiğim süre, diğer duyularımın gelişmesine yetecek kadar uzun değildi. Dolayısıyla buna yaşamak denemezdi, berbat, muhtaç, sefil bir tutsaklıktı benimkisi. Burada yeterince kalsam gözlerim tıpkı mağara semenderlerinininki gibi derimin içine gömülebilir, işlevini yitirip sahadan çekilebilirdi. O zaman parmak uçlarım belki daha duyarlı hale gelirdi. Kulaklarım sivrildi sivrildikçe, burnum ahşabın, masanın, pencerenin, camın kokusunu şekillendirecek kadar uzardı eşyanın içine doğru. Her işin yarımı, her hevesin acemisi çirkindi işte. Karanlığa mahkûm kalmak değildi sorun aslında, mahkûm olduğun alanda var olamamak eziyordu insanı. Büyükler büyüğü, yüceler yücesi Robinson'u ayrı tutuyorum tabii. Adayı yurt, yamyamı yurttaş eylemiştir. Kulağa kötü geliyor olabilir ama hikâye daha ikinci sayfada siyah insanın Robinson'u yemesiyle de bitebilirdi.

04.06

Zaman zaman odaya ağır, burnuunu, gözümü yakıp kavuran bir koku doluyordu. Yine tencerede yemek yakıyor aptal herifler diye düşünüyordum. Evi yakmasalar bari. Burada pisipisine ölmek istemiyordum. Ayı'nın odaya girip masanın üstüne yemek bıraktığı anlarıysa kaçırmamaya çalışıyordum. Harekete geçmiyor, yerimden kıpırdamıyordum, kapıdan içeri dolan ışığa çeviriyordum yüzümü sadece. İki lira elli kuruşluk bir sarı ampul ışığı değil de yüzümü yalayan, kaşıkçı elması-
nın akılları baştan alan pırıltısıymışçasına dikiyordum gözlerimi sınırın ötesine. Sonra Ayı, o ince bacaklarının nasıl olup da taşıyabildiğini çözemediğim görkemli kütlesini sınırın öte tarafına kendisinden beklenmeyecek bir kıvraklıkla atıp kapıyı çektiğinde alelacele gözlerimi yumuyordum. Işığı göz kapaklarımla gözbebeğimin arasına hapsediyordum birkaç saniyeliğine. İnsan anlatmaya utanır, arabesk bu.

05.06

Dördüncü günün şafağında kuzeye baktım. Karanlığa boğulmuş bir kümesteydim. Dördüncü kez uyanıyordum. Gerinip kaslarımı açarken şafağın sökmekte olduğunu düşünmek hoşuma gitti. Suratıma işlenmiş iki sönük mücevher parçasını çevirdiğim yöne kuzey demek istedim, oradan, soğuk ve bozulmamış kuzeyden General Lassalle'ın zaferler müjdeleyen kolunun uzandığını hayal ettim. Kapalı bir odadan, eğer yazar sizi kandırmıyorsa hiçbir şekilde çıkamazsınız. Artık adım gibi eminim, kapalı oda esrarını çözecek tek güç duvarları parçalayan top atışları ve asi General Lassalle'ın tozun, toprağın, kanın, ağıtların ve çığlıkların arasından size uzanan elidir. Bunun böyle olduğunu vaktiyle bir hikâyede okumuştum. Neyse işte, Ayı kapıyı açtı o sırada. Hayalimdeki generale hiç benzemiyordu. Gözlerini ovuştura ovuştura, ÇIK, dedi. Umurumda değilmiş gibi davranmak isterdim, öyle olmadı, aceleden adeta sürünerek kendimi odadan dışarı attım. Kimse hürriyeti sükûnetle karşılayamaz.

06.06

Teklifim tiplerin aklına yatmış olacak ki Çarşambayı Perşembeye bağlayan gece yarısı beni sokağa saldılar. Dışarı çıktığımda taraflarını tam olarak kestiremediğim bir savaş vardı. Gözleri kavuran bir gaz tabakası, oksijenin yerini almıştı. Genzimin tutuştuğunu hissediyordum. Vay babanın kemiğini! Ne yaptınız lan siz böyle? Belalıların kızıla kesmiş gözlerini, harap ve bitap düşmüş cüsselerini şimdi daha iyi anlıyordum. Dayanılır gibi değildi. İstiklal Caddesi'ne çıktığımda sağa sola koşuşturan robotlar gördüm. Aklıma mukayyet ol, robot mu bunlar oğlum gerçekten? Sesli düşünüyordum. Gençlerden ve yaşlılardan oluşan ve polisle hiçbir alakası olmayan feci bir kalabalıksa caddeden sokaklara doluyor, bir diğer sokaktan yine caddeye boşalıyordu. Ortasındayken hararet yapıyordu yapmasına ya ben uzaktan, mesela Ay'dan filan buraları seyreden birinin yerine koyup kendimi dedim ki; baleden farkı yok bunun dostum baleden farkı yok bunun!

Tanrı vergisi bir kabiliyetle duruma uyum sağladım. İnsanlar ikiye bölünmüşken ve mermiler havada uçuşurken sorular zaman kaybına dönüşüyor. Tabii o esnada canınızı da kaybetmemişseniz. Kalabalığın ya da azınlığın yanında yer almak gibi bir prensibim olmadı

hiç. Mevcut duruma baktım ve polisin karşısında yer almaya karar verdim. Kimin yanında yer aldığımı daha sonra öğrenebilirdim nasıl olsa.

Kaostan yakamı kurtarmalıyım diye düşündüm. Karşı sokağa baktım, karanlık ve ıssız görünüyordu. Oraya doğru seğirtecekken ince kemikli eliyle bir oğlan omzumdan beni kendine çekiverdi. Gel abi, dedi, öleceksin! Hepsi bu, beni ölümden kurtarmak için tek yaptığı bu oldu. Görevini tamamlamış gibi koşarak sokağın ötesine doğru ilerledi, gözden kayboldu. Görevini tamamlamıştı, hakkını yemeyeyim, düşünmedim bile, peşinden seğırttim. Sokağın sonunda süper bir ortam vardı. Barikat kurulmuştu, oraya nasıl getirildiğini anlayamadığım dev çöp konteynerleri ateşe verilmişti, birkaç genç ateşe yakın duruyor, barikata bekçilik ediyordu. Mesele ışıksa bunu elde etmenin türlü yolları var. Barikat başında anladım ki, etrafında toplandığınız ateşe alelaide bir ışık kaynağı olarak bakamazsınız. Yılın bu günleri kuzey yarı kürede sıcak geçer, demek bu esmer çocuklar ateşe ısınmak için de ihtiyaç duymamışlardı. Ateşe yaklaştım, gençlerin gölgede kalan yüzlerine baktım. Onların umurunda değildi belki ama günlerdir karanlık bir odada alıkonulmuşsanız kemikleriniz buruş buruş oluyordu. Ateşin sıcağı iyi geldi. Gençlerin yüzlerinde kararlılık aradım. Belki de ben göremedim. Gençlerin gözleri kıpkırmızı olmuştu. Gaz fenaydı gerçektende. İnanmış insanların yüzünde yalnızca kavganın izlerini görürsünüz. Şakağını sıyıran gaz fişeginin bıraktığı yanığı, tozu, kiri, pasağı görürsünüz. Fakat kararlılık öyle sıcağı sıcağına görülecek şeylerden değildir. Gözlerinde onun, gözlerinin derininde parıldayan bir

gelecek düşünün izini, umudun, güzel günlere duyulan mutlak inancın pırıltısını ararsınız. Bulamazsınız. Çünkü bunlar barikat başında sabahlanan gecelerde kimsenin gözünün içine öyle durup dururken işlenmez. Dik duruyorlardı orada, dimdik duruyorlardı. Fakat benim gördüğüm kadarıyla, uykuya ihtiyaçları vardı fazlasıyla. Gaz gözlerini, genizlerini yakıp kavurmuştu. Ben kararlılık görmek istediğimde insanların gözlerine değil, bacaklarına ve omuzlarına bakarım. Barikatın ateşini kollayan bu elemanların bacakları her türden ağırlığı taşıyacak cinstendi, omuzlarıysa öne düşmemişti. Sanırım daha iyi bir dünya istiyorlardı. Bana kalırsa daha iyi bir dünya safiyane bir beklentiydi, olması gereken söndürülemez bir yangındı sadece. Yok edecek, kül edecek, bitirecek bir yangın.

07.06

Şöyle bir şey var, ben kavga adamı değilim. Kavga adamı ne demek, toplumsal idealler için varını yoğunu ortaya koyan insan demek. Ben götünü kurtarmaya çalışan sıradan biriyim. Dünyayı daha iyi bir yer yapmak için hayal kuracak fırsat bulduğumdaysa tek düşünebildiğim kitlesel ölümler ve onu izleyen nükleer patlamalar. Ya da tersi. Dünya için bundan daha iyisini düşünmüyorum. Tabii bu kadarını bile ancak yüksek alkollü ikinci biram geldiğinde kurabiliyorum.

Günün ilk ışıkları lütfettiğinde barikat ateşimiz gayet canlıydı. Kaç gecedir dinlenmek ve uyumak için öyle çok zamanım olmuştu ki geceyi barikatın başında uykusuz geçirmek bana dokunmamıştı. Şöyle bir gerindim, ardından sabaha kadar sohbet ettiğimiz Nazım abi, Ali ve Kamile'ye veda ettim. Nazım abi İstanbul'da yaşamıyordu. Olayların başladığı gece yola çıkmış ve Taksim'e gelmişti. Geldiğinden beri sadece bir gece uyumuştum. Gaz maskesi, limon, talsid filan gibi şeyler kullanmıyordu. Herhangi bir saldırı anında kaçmıyor, arkasına saklanabileceği bir duvar, direk, araç, insan aramıyordu. Saklanmıyordu. Uyumak, kaçmak ve saklanmak için gelmemişti. Çok az konuşuyor, ağzını her açtığında feci bir deneyimden çağıldığı anlaşılan bir-

kaç söz ediyordu. Elli beş yıllık ömrü illegalitenin her türüyle bezenmiş bu adam direngen ama perişan Ali'yle Kamile'yi öyle etkilemişti ki, gençler mümkün olsa adamın ağzından çıkacak her kelimeyi not edeceklerdi. Onları baş başa bırakıp asıl meseleye odaklanmaya çalıştım, Bartu şerefsizi ile Nina orospusuna!

Ortalık sakin görünüyordu. İstiklal Caddesi boştu. Polis gece boyu süren avın ardından çekilmiş, meydana boş bırakmıştı. Anlaşılan dinleniyorlardı. Ahali de kaybolmuştu. Ara sokaklarda barikatlarını koruyan bazı gruplar dışında ciddi bir kalabalıktan söz edilemezdi.

Duvarlara, mağazaların camlarına, kaldırıma, direklerle sloganlar yazılmıştı. Yazık, diye geçirdim aklımdan her birini tek tek okuyarak ilerlerken, bu yazıların üzeri boyanacak, silinip gidecekler. Üstelik kim kazanırsa kazansın, kazanan yapacak bunu. Yazılanları kaçırmamak için ağır ağır yürüyordum. Fakat bir süre sonra sıkıldım, belki de boynum ağrıdı bilmiyorum. Derken, başım önde yersiz bir dalgınlıkla, anarşinin ortasında kalmış gibi değil de, kahvaltı için siyah zeytin almaya çıkmış gibi manasız bir mutsuzlukla boğuşur buldum kendimi. Dünyanın, hatta belki, bilmiyoruz sonuçta, tüm evrenin en büyük markalarının, en görgüsüz mağazalarının önünden geçiyordum. Bu acayip kavganın tam da burada verilmesini yadırgadım. Şimdi artık her adımında, önünden geçtiğim her bir mağaza vitrini, dışleri altın kaplama, dudakları buruş buruş dev bir ağza dönüşüyordu. Sırıtıyordu kimisi, kimisi küçümsüyordu, tarihi binanın tamamını zapt etmiş bir mağazanın geçirdiğini duydum tam önünden geçerken, yoğun hardal kokusu kapladı caddeyi! Spor malzemeleri satan mağaza

sükûnetini koruyordu ama zincir tıkınma mekânından üzerime doğru tükürüldüğünü hissettim. Öpüşürken işe yarar, onun dışında dil iğrenç bir organdır.

Meydan'a yaklaştım epeyce. Bir karışıklık vardı sanırım. Mephisto Kitabevi'nin tarafından, duvarlara sine sine yürümeye devam ettim. Geçtiğim her sokakta birileri vardı sabahı karşılayan, barikatlarının başındaydılar. Sırt çantaları ve maskeleriyle şehrin gündelik rutinine hazırdılar. Kulaktan kulağa, polisin hazırlığı haberi yayılıyordu anlaşılan. Polisin hazırlık yapması kimseyi geri durmaya itmiyordu. Aksine, eh, yavaş yavaş biz de hazırlanalım o zaman, havasındaydılar. Sokak böyle güzeldi kardeşim, herkesin birbirini anladığı haliyle süperdi sokak. Akıllı telefonum yoktu, hangi sokağın boş, nerelerin tutulmuş olduğunu öğrenemiyordum. Benim bir şekilde Meydan'a çıkmam, Nina'nın evine uğramam, oradan da işime bakmam gerekiyordu.

Arkama bir baktım, nereden geldilerse artık, büyük bir kalabalık birikmişti bile. Çoğunlukla sabittiler. En öndekiler temkinli adımlarla Meydan'a yaklaşıyordu. Arkada kalanların bir gözleri bu ilerleyen ekipteydi. Ulan başımı yakacak bu çapulcular, dedim fısıldayarak, bir an önce aradan fıysam iyi olur. Hızlandım. Yine duvarı kendime siper ediyordum ama artık daha seri adımlarla ilerliyordum kaderime doğru. Meydan'a iki blok kala, sağdaki simitçinin kapı boşluğuna sığınıp ortalığı gözetlemeye başladım. Yani evet, polis bir şeyler yapıyordu ama ne olacak canım, diye düşündüm, kenardan geçip yoluma gidecektim. Sonuçta ne olabilir? Sağımı solumu kestim, geriye baktım, caddeye, arada kalmak istemiyordum. Caddeye doğru kamyon büyüklü-

günde bir polis aracı yaklaştı. Daha önce görmemiştim bu tip bir araç. Biçimsiz bir şeydi. Biçimsiz olan her şey gibi korkutucuydu. Ortalık kızışacak anlaşılan, dedim, bu son şansın olabilir. Yürü.

Dikkat çekmemek için olabildiğince sakin davranıyordum. Orada değilmişim gibi. Yavaş adımlarla önce caddenin karşı tarafına geçtim. Buraya kadar sorun yoktu. Kenarda bir süre daha bekledim. Beklemenin anlamsızlığını fark ettim daha sonra. Beni görmediklerini düşünmek safçaydı. Bal gibi görüyorlardı. Deli değilsem teröristtim onların gözünde. İntihar eylemcişi filan ya da. Çünkü üstlerine doğru ilerliyordum. Şartlara bakılırsa iyi bir niyetim olamazdı. Yine de bir iki adım attım. Caddeyi iki metre kadar ardımda bıraktım. Meydanın tam girişine konuşlanmış olan biçimsiz kötülük milimetrik bir hareketle benim olduğum yöne döndü. Onun olduğu tarafa değil, Nina'nın evinin olduğu tarafa yöneldim. Kaç adım attım anımsamıyorum. Her adımımı sayacak değilim. Fakat bir ses duydum, caddeden geliyordu. Ne dediğini anlayamadım. Kime dediğini de. Fakat canhıraş bir avazdı, kime sesleniyor olursa olsun kayıtsız kalınacak bir ses değildi. Başımı çevirip sesin geldiği yöne bakmak istedim. Bir yandan hedefime doğru yürüyordum tabii, böyle bir ortamda kabak gibi dikilemezdim. İleriye doğru bir adım attım ve geriye doğru başımı çevirdim. Bu sefer kaçırdığımsa çaprazından, aletini caddeye çevirmiş polis aracından gelen sestti. Fakat sesi kaçırmış olsam da onun hazin gerçeği ile saniyeler içinde tanıştım. Caddeden gelen dost sesleri beni yaklaşan fırtınaya karşı uyarmak istemişti. Neler oluyor diye başımı çevirdiğimdeyse aletin

fıskırttığı korkunç sağanağın altında kalmıştım. Saat 08.56'da Nina'nın evine doğru sol adımımı atmıştım. 08.57'de caddeden gelen uyarı çığlığını duydum, başımı çevirdim ve aynı lanet saniyenin içerisinde basınçlı suyla çarpıldım. 08.58'e girdiğimizde kafamı daha önce orada olduğunu fark etmediğim ince yeşil direğe çarptım. 09.00'da anlamadığım bir dilde konuşan bazı insanlar beni apar topar aldılar, çekerek caddeye doğru götürdüler.

Nece konuştuklarını bilemiyordum. Çarpmanın etkisiyle sanırım, insanlar bana çok güzel görünüyordu. Her biri ayrı dilde konuşuyor gibiydiler. Sanki her biri farklı millettendi. Basınçlı suyun kafası iyi oluyormuş, dedim, anlamadılar. İçlerinden biri, galiba orada bulunanların en güzeli, kadın cinsinin en çalışılmışı, söylediklerimi anlamak için kulağını ağzıma yaklaştırdı. Böyle bir kulak görmemiştim. Öpmek istedim. Beni duyamıyordu. Çevresindekilere sessiz olmalarını işaret etti. Konuştuğu dil Almanca gibi geldi bana. Ben öyle yakıştırdım belki de, bilemiyorum. Fakat kaşı gözü, bu kadar olur, Almandı muhtemelen. Almanlara benziyordu. Kıkırdaktan ve pürüzsüz, berrak bir deriden mükellef sanat eserini yeniden dudaklarıma yapıştırdı. Birazdan soluğum kesilecekti muhtemelen, yine de âşık olmuştum, başka şey düşünemiyordum. Kendime geldiğimde onu bulmak isterdim. Gerçi kulağının şeklinden başka hiçbir şey yoktu elimde. Kulak kulak bütün kadınları elden geçirmem gerekecekti. Partiden kaçarken bir kulağını sarayda unutan meşhur bir tip vardı. Kulak mıydı o? Öyle bir şey. Dudağıma yapıştırdığı kulağından burnuma doğru yayılan kokuyu içime çektim. Al-

man ruhunu iliklerime dek hissettim. Konuşmaya mecalim yoktu, kendimi kaybetmek üzereydim, güçlkle de olsa, fraulein, dedim. Başını kaldırdı, yüzüme baktı, anlam veremediği belli oluyordu. Gözlerim kapanmıştı ama bir yandan sayıklayıp duruyordum. Kulağını yeniden yaklaştırdı ağzıma. Sanırım aklımın başımda olmadığını, kendimi kaybetmek üzere olduğumu anlamıştı. Fraulein, dedim yine, kadının Alman olduğundan çok emindim, yanıyorum ben... eriyorum... size, kulağınıza... â... şık... aşk... lav!

08.06

Kendime geldiğimde Alman ortalarda yoktu. Yazık oldu, şahane bir kulağı vardı. Bir hastanedeydim. Başımı sarmışlardı. Sargıyı kendi ellerimle açtım, sedyeden doğruldum. Benimle ilgilenen yoktu. Odadan dışarı seğirttim. Tuhaf, başını çevirip bir kişi de, hop ağır ol, demedi. Böylesi işime geliyordu zaten, yitirecek daha fazla zamanım yoktu, hızlıca dışarı çıktım. Çevreme şöyle bir baktım, nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Evet, Taksim'den yine uzaklaşmamıştım. Bu sefer dersini çalışmışlar gibi, ara sokakları, temkinle adımladım. Kimselere kendimi göstermeden Nina'nın teras katının olduğu binaya geldim. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Yolda yürürken sorun yoktu ama merdiven çıkarken başıma feci bir ağrı saplandı. Daha bir süre bu ağrıyı çekecektim anlaşılan. Nina'nın kapısının önünde durdum, içerde kimse var mıydı? Ne olur ne olmaz, kapıyı çaldım. Biraz bekledim sonra anahtarıma davrandım. Kapıyı açtım, başımı içeri uzattım, parmaklarımın ucuna basarak süzüldüm. Tahmin ettiğim gibi, kimseler yoktu. Bu karmaşada eve geleceğimi düşünmemiş olmalılardı. Nina, mesajda yazdığı gibi Bartu'nun elinde tutaktı. Banyoya girdim duş aldım. Günlerden sonra bu duş, avanta bir tatile çıkmış kadar iyi hissettirdi kendi-

mi. Şelalenin altına girdim ve kafama düşen serinletici damlaların altında doğanın tadını çıkardım. Nina'nın yatağına uzandım sonra. Nina'yla seviştiğimizi hayal ettim bir süre. Ardından telefonu elime aldım ve Bartu'yu aradım.

Tavana bakarak telefonun açılmasını bekledim. Tavanın boyaya ihtiyacı vardı. Her şey yolunda giderse, tüm bu belaları başımdan savmayı başarırısam gerçekten, ilk işim bir tavan boyası alıp, badanaya girişmek olsun, diye geçirdim. Badanan benden sevgili Nina, dedim önce fısıldayarak. Bartu'nun telefonunu çaldırma-ya devam ediyordum. Duvarlara baktım haliyle, tavana da sorun varsa duvarlarda da vardır ne de olsa. Duvarlar da elden geçse fena olmazdı. Gangsterlerle uğraşmak da fena değil ama hiçbir iş badana kadar zevkli olamaz. Bütün daireyi boyayacağım sevgilim, dedim bu kez bağırarak. Bartu telefonu açtı, bana değil ama ya kendi kendine ya da yanındaki birilerine hitaben, bir sorun var, dedi. Benim aradığımı biliyordu ve benden böyle boya badana lafları duymayı beklemiyordu. Kaygı ve şüphe dolu bir sesle, kimsiniz, diye sordu.

Görüşmemiz lazım, dedim. Nina iyi mi?

Kimsiniz? Korkak piç, hâlâ emin olamıyordu telefonun ucundakinin kimliğinden. Günlerdir gülmemiştım. En son ne zaman gülmüştüm, onu bile hatırlamıyordum ya. Telefonu ağzımdan uzaklaştırıp, ağzımı elimle kapatıp öksüre öksüre güldüm. Allah'ım ya, göt korkusundan kekelemeye başlamıştı neredeyse. Siktir Bartu, hassiktir git, cin olmadan şeytan çarpmaya kalkıyorsun Allah'ın şebeği. Neyse nefesimi düzelttim, geç

bulup erken kaybettığım kahkahalarımınla gönülsüzce vedalaştım, vurgusuz bir sesle yeniden, Nina iyi mi, diye sordum. Nerdesin, dedi kekeleyerek. Yalnız olmadığımı, işe başkalarını bulaştırdığımı düşünüyordu belli ki. Haksız da sayılmazdı. Nerdeyim, boş ver şimdi nerdeyim, hard diski alacaksın ama Nina'yı görmem gerek.

Eğri oturup doğru konuşalım, Nina'yı çok da umursamıyordum. Bundan sonra görmeyecek olsam da hatırasıyla idare edebilirdim. Kafayı taktığım asıl mevzu bu işten hak ettiğimin çok altında bir payla saf dışı edilmekti. Şu anda kapıyı çekip çıkar, izimi kolayca kaybettirirdim. Fakat Nina'yı geçtim, hard diskten de olacaktım böyle yaparsam. Bana yaşattıkları maskaralıklar da cabası. Bartu gibi bir bağırsak kurdunun, polis, müptela pezevenklerin her türlü boku yiyip makbul yurttaşlar gibi kenara çekilmelerini içime sindiremiyordum. Peki ne istiyorum, bela mı? Hayır hayır, bela istemiyorum. Polis üniforması giymiş o iki hırt elini kolunu sallayarak, başka yiğit gençleri tekmeleyerek yaşayamayacak; Bartu avare çocukları pisliklerine alet edemeyecek; pezevenkler kendi kanları dışında hiçbir şeyi pazarlayamayacak! Bu kadar kullanılıp, kandırılıp, dayak yedikten, hücrelere kapatılıp, suça bulaştırıldıktan sonra olmaz. Cezalarını çekmeleri gerekiyor. Değilse Bahamalar'a yerleşsem, melez kızlarla sabahlasam, Belçika biralarıyla yıkansam yine de olmayacak, aynaya bakmaya yüzüm tutmayacak.

Serserinin tereddütleri devam ediyordu. Anlaşılan birkaç gün ortadan kaybolmam onu bayağı etkilemişti. İşler biraz karıştı ama kızı sağ salim getirirsen hard diski alacaksın, dedim. Bak, diye cikledi Bartu, kısık sesle

konuşuyordu. Gözlerimi kapadım, Bartu'yu düşündüm, Nina'yı düşünmeye benzemiyordu. Zamanında kükre-yerek konuşan o adamdan bu ses nasıl çıkabilir? Göz-lerimin önüne getirmeye çalıştım, bak, diyordu bana, muhtemelen boştaki elini ağzına kapatarak ve kimseler duymasın diye şekilden şekile girerek, bak, Nina, gitti. Konuşmamız gerek, başımız belada.

11.06

Nina gitti. Bartu bunu söyler söylemez telefonu kapamıştım. Üç gündür düşünüp duruyorum. Nina gidemez. Kaçtı mı? Kaçırıldı mı? Başka ne? Bir yandan da adama güvenmiyordum. Kirli biri değildi, kirin ta kendisiydi adam. Böylelerinin sesi kısıldıysa kafalarını sağlam bir kayaya toslamışlardır, kesin bu. Durum gerçekten de öyleyse yani işin içine Bartu'nun kafasını kesecek başkaları karıştıysa Nina her yere gitmiş olabilir, mezara bile. Telefonun dinlenip dinlenmediğinden, bana numara çekip çekmediğini bilemediğimden, belime kadar boka batmışken daha fazlasını istemediğimden telefonu hızla kapatıp, Nina'dan izler taşıyan odaya son bir kez baktım. Üstümü başımı hızlıca giyinip daireyi terk ettim.

Birkaç gün ortalarda görünmemeye gayret ettim. Sultanahmetteki otelime kapandım. Televizyon seyrettim. Türkiye iyi durumdaydı. Şu günlerde ölçüm yapılsa mutluluk sıralamasında başlara güreşirdi. İnsanlar hep dışardaydı ve içeri girmek istemiyordu. Bense dışarı çıkmak istemiyordum. Bir yandan Bartu diğer yandan Nina'yı isteyen belalı keşler arayıp duruyordu. Her ikisi de bende olmayanı kendilerine getirmemi istiyorlardı. Kimseye verecek Nina'm ve hard diskim

yoktu. Aslında plan da buradan itibaren şekilleniyordu. Sevenleri birbirine kavuşturacak, bir nevi çöpçatanlık edecek arada da komisyonumu alacaktım. Onlar açısından benim sağ ve tam olarak yaşamama izin vermeleri alabileceğim en büyük komisyondur ama artık benim açımdan her iki gurubun da bana yapabilecekleri bir ödeme kalmamıştı, ben artık onların ölmelerini değilse bile, sürünmelerini istiyordum. Ben artık hem Nina'yı hem hard diski istiyordum. İstiyordum ki bu işin tek kazananı ben olayım, onlarsa sahip oldukları her şeyi kaybetsinler. Bence adil olan buydu. Uzun lafın kısası Bartu'yu aramaya karar verdim, Nina gitti, ne demekmiş, anlamanın zamanı gelmişti.

Telefonu anında açtı. Heh he, bu zibidiyi bu halde görecektim miydi? Böyle giderse sevmeye başlayabilirdim. Bademcikleri şişmiş gibi yuta yuta konuşuyordu. Görüşmemiz gerek, dedim. Villadaymış, bekle geliyorum. Otelden çıktım. Öyle koşa koşa gidecek değildim. Yürüyerek Karaköy'e geçtim.

Buralardaki eğlence daha durulmamıştı. Yine de nispeten sakin bir gün sayılırdı. Yokuşu beş dakikada tırmandım, İstiklal'e çıktım. Mağazalar açıktı, esnaf diken üstündeydi yine de. Uzaktan bir bağırış duysalar kulak kesiliyorlardı. Galatasaray Lisesinin önünde basın açıklaması vardı. Kalabalık sayılmazdı. Fakat işlerin eskisi gibi yürümediğini, göz açıp kapayana dek bir insan selinin ortasında kalabileceğini artık herkes hesap ediyordu. Basın açıklamasını ilgiyle takip eden hazırlıklı fakat yorgun çevik kuvvet ekibini şöyle ayaktan başa uzun uzun süzerek geride bıraktım. Elli metre ya yürümüş ya yürümemiştim, karşıdan silah sesleri geldi.

Seslerin hemen ardından caddeyi dolduran büyük kalabalık koşmaya başladı. Bu sefer de basın açıklamasını izleyen ekipler harekete geçtiler. Ara sokağa güç bela sokuşturdukları hantal araçtan hedef gözeterek su sıkmaya başladılar. Bunların bana garezi vardı, artık emindim. Küçük bir göl hacminde suyu üzerime boca ediyorlardı. Tazyikli su beni karın boşluğumdan yakaladı ve üç metre öteye fırlattı. Yere kapaklandığımda belimin kırıldığını sandım. Fakat burada yüz üstü yatmayı sürdüreceğ olursam başka sebeple değıl, boğularak ölecektim. Hayvan herif düştüğüm yerden kalkmama imkân vermeyecek şekilde su boşaltıyordu. Sanırım alanda benden başka ıslanan yoktu. Bu bana kalırsa toplumsal bir olay değıldi, bu resmen kişisel hınçtan kaynaklanıyordu. Bu aleti kullanan şerefsizin canını bilmeden yakmış olmalıydım. O kadar su yutmuştum ki nefes alamıyordum. şu vaziyette beni hayata döndürmek için suni teneffüs filan yapmaları gerekecekti. Bedava suyun altında kulaç atarken, cezaevinden çıkmadan önce rüyama bakan medyum Musul adındaki kıyık gözü anımsadım. Su altında kalıp, ağılara dolandığım, birileri çekip kurtardığındaysa kendime geleceğime iyicene soluğumun kesildiğı seriye bağılamış rüyalarımı anlatıp yorumlamasını istemiştim heriften. Sen, demişti kıyık gözünü büsbütün kapatıp, korkuyorsun delikanlı, büyük işler yapacaksın, yapacaksın da ya yapamadan nalları dikersem diye korkuya gark olmuşsun. Hassiktir düzenbaz, demiştim içimden. Boğulmamam lazım benim ya, büyük işler yapmak istediğimden değıl, sikerim medyumunu, böyle ölünür mü, arkamdan güldürmem kimseyi. Bir yandan medyumun adını sayıklıyor bir

yandan da gerine gerine ölüm döşeğine uzanıyordum, ışığı görmeme az kalmıştı. Beni kurtaran, dükkânın kapısını kapatmadan önce kafama tekme basan hamburgerci oldu. Adi herif, hesapta canımı yakacaktı, tekme yi yememle kendime gelmem bir oldu. Zaten artık suyun yönü değişmişti. Ara sokağa doğru yarı büklüm sıvıştım. Bu dünya için yapılacak en büyük işin ne olduğunu gayet iyi biliyordum bilmesine ya insanlık bende kalsın deyip geçiyordum. İnsanlık bende kalsın.

12.06

Hayat beni ıslata ıslata dövüyordu. Yüksek basınçlı suyla perperişan olmuştum. Kendimi toparlar toparlamaz otelime geri döndüm. Resepsiyondaki ince ruhlu kızıdan battaniye rica ettim. Kız konuşurken dudakları büsbütün kayboluyor, gözleri ağır ağır kapanıyordu. Öyle zarif, öyle sahiciydi ki, sanırdınız bu kız rüyasında konuşuyor. Havale geçiriyor gibi bir hali vardı, alınına elimi dayayıp ateşini kontrol etmek istedim. Kız için kaygılanmalı mı yoksa sahip olduğu bu müstesna ruh halini tadını çıkara çıkara seyretmeli mi bilemiyordunuz. Battaniyeler geldi, çay istedim odama. Çay da geldi. Tir tir titriyordum. Yaz ortasında üşüyordum. Neyi yanlış yapıyordum acaba? Kaslarımda derman kalmamıştı. Kendimden geçmişim.

Uyandığımda daha iyiydim. Battaniyeleri filan fırlatarak kalktım yatağımdan. Bartu iyice kafayı yemiş olmalıydı. Defalarca aramıştı dün akşamdan beri. Yine de bitkin vaziyette karşısına çıkmak istemiyordum. Aradım, olaylar nedeniyle geledim, yarın görüşürüz, dedim. Kem küm etti, eski günlerdeki gibi sesini yükseltecek oldu, dinlemedim, burnumu çekerek kapadım telefonu suratına.

Müstesna kızın mesaisi bitmişti anlaşılan. Resepsi-

yonda uzun boylu, ince yapılı, saçları pırıl pırıl bir delikanlı vardı. Nasıl, toparlanabildiniz mi, diye sordu. Sana ne ki? Allahın belası profesyoneller. Anahtarı bıraktım, Sultanahmet meydanına çıktım. Hayat her şeye rağmen güzeldi, yabancı kızların bacakları ve diğer kutsal emanetler.

13.06

Dokuz tane birayla otelime kapandım ve sabahın dördüne kadar içtim. Aynı türküyü o kadar çok dinledim ki sabah uyandığımda hâlâ kendi kendime, bahçede bülbüller ötüyor uyan, diyordum. Bahçede bülbüller ötüyor uyan.

Kahvaltıya indim. Haşlanmış şeftali vardı kahvaltıda. Al bunu İtalyanlara ver, bana siyah zeytin getir, dedim. Şeftaliyi haşlayıp kahvaltıda yemek zevksizliktir. Bunu o İtalyanların yüzüne karşı da söylerim, o nedenle rahatım, kimsenin dedikodusunu yapmıyorum. Sen önce kabuğunu soymadan dişleyerek bir ye bakalım o şeftaliyi, sonrasını konuşuruz. İtalyan olacaksınız! Neyse, demli, şekersiz çay beni kendime getirdi az da olsa. Gazetelere göz attım hızlıca. Kim böyle bir zamanda köşe yazısı okur ki!

Bartu'nun villasına doğru yola koyuldum. Belli belirsiz bir kararsızlık yüreğimi tüketiyordu. Ulan, diyordum nefesim daralarak, şu itin kulübesine kendi ayağımla niye gidiyorum? Beni ne bekliyor belli değil, güven olmaz bunlara, aklını başına devşir. Dur dur ineceğim. Taksiyi tam yerinde, Bartu'nun villasına yaklaşık iki kilometre mesafede durdurdum. Sağda böyle küçük, çay bahçesi gibi bir yer vardı. Bir adamla bir kadın

işletiyordu. Köylü tiplerdi. Fakat mutsuzluklarını tıpkı kentliler gibi bastırmaya çalışıyorlardı. Köylüler kendilerini mutlu ya da mutsuz diye tanımlamaz. Onlar yaşıyıp giderler. Rüzgârda hışırdayan yeşil yapraklar gibi. Alacakaranlıkta ürperen köpekler gibi. Bir parlayıp bir sönen asılı yıldızlar gibi ve onlar kadar. Kentliler kendilerini bir halt sandıkları için ota boka isim takarlar. Ruh hallerini en küçük ayrıntısına kadar tanımlamak için uğraşıp dururlar. Mutluluğu, hüznü, neşeyi, kederi keskin çizgilerle ayırt etmeye çalışırlar. Emin olmak isterler sanki. Acaba? Acaba şu an yaşadığım bu duygu tam olarak ne? Neyse ne halbuki yat uyu. Fakat hayır, mutluydum, diyecek, bunu dili yıpranana dek kendine ve tanıdık tanımadık herkese ilan edecek. Mutluluk ona tek başına yetmeyecek, asıl tatmini bunu ilan ettiğinde yaşayacak. Tuhaf olansa, birkaç saniyelik bu duyguyu ilan edip yeterli sayıda insana duyurduğunda iş işten çoktan geçmiş olacak. Mutlu hissediyor, diye duyurduğu saatlerde, gönül ister ki öyle olmasın, cinnetin, gerilimin, histerinin göbeğine demir atmış olacak. Çay bahçesini işleten bu karı koca o kadar ileri gitmemişlerdi elbette. Fakat burada, yol kenarına itilmiş bu küçük çay bahçesinde her gün ve her akşam gelip geçenleri görmekten karşı konulamaz bir kedere gark olmuşlardı. Onlar burada kararlı bir şekilde duruyorlardı ve bütün yaptıkları uğrayıp dinlenen insanların yolculuklarına devam etmelerini sağlamaktı. Kim olsa hüznülenir. İçine düştükleri bu duyguyu unsurlarına ayırmak için bol zamanları vardı. Nihayet mutsuzluk dediğimiz illet insana öyle bir yapışır ki, ölmeden kurtulamaz bazıları. Karı kocadan çay isterken, neyse, diye geçiri-

yordum, ne yapabilirim, koduğumun dünyasını ben mi kurtaracağım!

Asfaltın öte tarafı ormandı. İnce gövdeli bir ağacın ardından parlak bir çift göz bana baktı. Kostümü hari-kulade bir tilki. Birkaç saniye. Başını yavaşça soluna çevirdi, birkaç saniye de o yöne baktı. Ardına saklandığı ağacın tepesine çevirdi gözlerini sonra. Memnuniyet-siz ve mutsuz indirdi kafasını, tekrar göz göze geldik o sıra. Sokakta yalnız kalmış çocuklar gibi, sırtını dönüp usul usul uzaklaştı. Ağaçların arasında tamamen yitene dek küçük gövdesini seyrettim. Derken Bartu geldi. Ti-pini siktiğim...

Bartu adeta çökmüştü. Ömründen birkaç yıl gitmiş gibiydi. Kaygılanmadım dersem yalan olur. Hiç olmadı-ğı kadar resmi bir şekilde tokalaştık. Karşımda yer gösterdim. Ahşap sandalyeye oturdu. Kadın geldi, Bar-tu çay söyledi, benimkini de tazele bakalım, gözleri ye-re bakıyordu. Tövbe etmiş gibi bir hali vardı. Ellerini birbirine kenetlemiş, öylece oturuyordu. Piç Bartu gibi değil de Hacı Bartu gibi görünüyordu. Tanımasam lafa, muhterem Bartu Bey kardeşim, afiyyettesiniz inşallah, diye girecektim. Demli çaylarımız geldi. Hemen bir fırt çektim. Aşırı demin etkisiyle istemsiz titredim. Çay budur işte. Çay yaratılmamış, bulunmuştur. İkişi fark-lı şeyler sonuçta. Çaydan öncesi yoktur mesela. Hacım, diye kaçırdım ağzımdan. Toprağa dalmış yol çeken gözlerini hafifçe kaldırıp yüzüme baktı. Ne dediğimi anlamamıştı. Hemen toparladım. E, neler oluyor, Nina nerde, diye sordum.

Bilmiyorum.

Kaşlarımı diktim. Konuşmasını bekliyordum

Nina... Hard disk sende mi hâlâ?

Çay, derin bir soluk, tilkinin bıraktığı boşluğa kaçamak bir bakış bende, fakat...

Başkaları var değil mi? Manalı bir gülüş, çok pis tökezlemiş bir adamın gülüşü.

Başkaları var, hard disk başkalarında.

O zaman her şey bitmiş demektir.

O kadar çaresiz değiliz. Çünkü başkaları da var!

Başkaları!

Başka başkaları! Keşke tilki gitmeseydi. Tilkinin yerini şimdi Bartu'nun pis cendeği dolduruyordu. Ne laftan anlıyordu ne dilden. Neyse, hard diski sana getirebilirim ama Nina olmadan olmaz. Nina bana lazım.

Ağaçların temizlediği mis gibi havayı, alkolden ve dumandan maymun götüne dönmüş ciğerlerine doldurdu. Eğğhh gibi şekilsiz bir gürültüyle nefesini geri üfördü. Karşımda ansızın geberip gitse ne hoş olur, diye geçirdim. Elimi bile sürmem, yalnızca kendi içtiğim çayların hesabını masaya bırakıp sessizce uzaklaşıyorum. Mutsuz karı koca, kent hayatı denen şeyin götüne parmak atmış bu tescilli haydudun leşinden on yıllardır biriken müthiş sıkıntılarının acısını çıkartırlar nasıl olsa, diyordum. Bartu'nun yüzüne, gözlerinin içine baka baka adamın ölüsü üzerinden fantezi kuruyordum. Konuş artık be adam, Allah belanı versin senin, konuş artık!

Nina sandığın kişi değil, dedi nihayet. Dişe dokunur bir laf etmişti homur homur da olsa. Nina gitti, demiş-

tim sana, hepimizi kandırıp gitti.

Nereye kandırmış hepimizi, ne oldu, doğru düzgün anlatsana ya.

Haberin yok yani gerçekten! İnanayım mı?

İnan.

Neyse, haberin var ya da yok. Hikâye şöyle, bir gün evi polis bastı, senin ortadan kaybolduğun sıra. Nerde ne var biliyorlardı. Bütün zulalarımı filan. Kendileri saklamış gibi tık tık bulup çıkardılar, masanın üzerine serdiler. Nina korkmuştu, bir köşede bekliyor, sessizce ağlıyordu. Polislerin istediği benim zulam değildi tabii. Önce bir gösteri yaptılar, gözümü bir güzel korkuttular. Sonra da her şeyi, masanın üzerine yığdıkları her bir zerreyi gerisin geri aldıkları yerlere koydular. Burada olanlarla ilgilenmiyoruz, dediler. Bu herifler filmlerdeki yakışıklı polislerdendi, burada olmayan şey nerede Bartu Bey, dediler. Orada olmayan şey sence nedir?

Orada olmayan şey ananın nikâhıdır, diye fısıldadım. Polisin hard diskin peşinde olduğunu ben zaten biliyordum, Eminönü'nde camide sıkıştığımda o yakışıklı, temiz yüzlü polisler de oradaydı. Orada olmayan şey hard disk, diye yanıtladım Bartu'yu.

Adamlar, polisler hard diskin peşindeydi. Anlamazlıktan geldim. Lafı dolandırdım. Herifleri evimden kovmaya çalıştım. Sonra gözlerindeki yaşları silerek Nina geldi yanıma. Bana sarıldı. Galiba bir kırk saniye kadar sarılı kaldık. Ne olduysa o zaman oldu. Amir olduğu tipsizliğinden belli bir polis, Zehra, dedi. Nina dönüp amire baktı. Gözünde bir damla bile yaş yoktu.

Hard disk nerde Bartu, dedi bana dönerken. Ne diyeceğimi bilemedim. Polisler Nina'ya bakıyorlardı. Sonra Nina, senin hard diski aldığını ve ortadan kaybolduğunu, bunu birlikte planlayıp planlamadığımızı sordu bana. Polislerin Zehra dediği ve nereden baksan beş aydır hemen her gün seviştiğim kadın şimdi beni sorguya çekiyordu.

İyice sıkılmıştım artık. Tamam, Nina'nın polise çalışmasına bozulmuştum ama bu gerizekalının mevzu-yu anlatış şekli Nina'nın polisle işbirliği yapmasından daha ağırdı. Telefonum çaldı. Arayan Nina'ydı. Tam zamanında. Gerilim zirvedeydi, şöyle kıyır kıyır müziğimiz eksikti bir tek. Bir gelen çağrıya baktım bir Bartu'ya. Ötede karı koca, kırsalın seri katiller gibi yan yana oturmuş asfaltdan tek tük geçen dört çekerlere bakıyorlardı. Yüzlerinde ilaç için kıpırdayan tek bir kasları yoktu. Fazlasıyla temkinli bir sesle açtım telefonu. Sonuçta sadece, alo, dedim ama gerçekten temkinliydim. Arayan Nina değil de devlet başkanımızmış gibi gerilmiştim. Oysa her zamanki Nina sesiyle, oh, sonunda sesini duyabildim, nerelerdeydin, diye şakıdı. Dostlarım ve düşmanlarım, Nina'dan tiksинmem olanaksız. Beni kandırmış, Bartu'yu pandiklemiş önemli değil. Vız gelir tırıs gider. Nina iyi kızdır. Onu yedirmem. Tabii keriz de değilim, oldu bir şeyler ya, sen nerelerdesin, diye sordum. Bir yandan da Bartu paraziti, arayanın Nina olduğunu çakmasın diye kıvranıyordum. Şimdilik ikisine de güvenmiyordum. Saçma sapan bir iki laftan sonra ertesi gün görüşelim dedik Nina'yla. Telefonu kapadım, Bartu'ya öylesine bir cümle bıraktım, demek Nina polisle...

Nina değil, Zehra. Ve evet, orospu polis ıktı.

Orospu sana benzer! Neyse. İşin özetı, hard diski istiyor musun istemiyor musun?

Hard diski istiyorum, bak seni kandırmayacağım. Muhakkak hard diske baktın, içinde ne var ne yok biliyorsun. Konu ben değilim. Beni aşan organizasyonlar var, ben de üzerime düşeni yapıyorum.

Seni ne aşabilir ya, nasıl bir organizasyon seni aşabilir?

Öyle değil o işler. Anlamazsın. Yani hard diski herkes istiyor. Benim hayatım da buna bağlı.

Tamam, benim kalkmam lazım.

Nasıl olacak, hard diski istiyorum, karşılığında ne istersen...

On altısı akşamı arayacağım seni, nereye geleceğini söyleyeceğim. Orada bir takas olacak ve Nina'yı isteyen Nina'yı, hard diski isteyen hard diski, parayı isteyen parayı alacak.

Niye yapıyorsun bunu, bu kadar belanın ortasında neden ısrarla duruyorsun? Başkası olsa çoktan kayıplara karışmıştı.

Başımı salladım, kritik soruyu sormuştu. Ona karşı ilk kez açık olmaya karar verdim, ben ne kızı ne parayı ne de içi bok püsür dolu o kutuyu istiyorum, dedim hiddetle.

Neyin peşindesin öyleyse?

Gözümü kan bürümüştü ama ona en güzel rüyalarımın hep katliamla talandığını söylesem ne işe yarardı

ki? Ben hiçbir şey istemiyorum, dedim sinek vızıltısı gibi bir sesle, hiçbir şey! Bunu senin gibi biri asla anlayamaz.

Elli metre geride bir taksi durağı gözüme ilişmişti gelirken. Tilki ansızın belirir mi diye bir süre baktım o tarafa. Hava sıcaktı ve daha da ısınacağa benziyordu. Dört kelime, bir kıl yumağı gibi kafatasımın içini işgal etmişti. Bartu'yla konuşurken, çayımı yudumlarken, çay servis eden karı kocaya üzülürken, tilkiyle kesişirken döne döne büyümüştü. Artık neredeyse burnumdan, kulaklarımdan taşacak, gözlerimden damla damla akacaktı. Çay bahçesini sekiz on adım ancak geride bırakmıştım, baskısına daha fazla dayanamayıp, geceden beri dilimi ele geçiren dört kelimedenden kurtulmak umuyla ve meczup muamelesi görmeyi göze alarak birkaç kez höykürdüm: Bahçede bülbüller ötüyor uyan, bahçede bülbüller ötüyor uyan, bahçedebülbüllerötüyoruyaaaann!

14.06

Tıkış tıkış bir otobüse binip uzun ve bezdirici bir İstanbul turu yaptım. Nina'yla buluşacaktık ve benim biraz yorulmaya, kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Öyle bir kapana kısılmıştım ki sıradan insanın sıradan hayatını unutmuştum. Çevrem hayduda, orospuya, polise, müptelaya kesmişti. Bunlar biz farkında olmasak da piçliklerini yapan insanlar. Fakat kesin olan şu ki çok azlar, kenarda köşedeler. Sesi çıkmasa da düzgün, etliye sütlüye karışmadan yaşayıp giden büyük bir kalabalık var. Çok sıkıcılar kabul fakat onlar olmadan nefes alıp veremeyiz. Oturup kalkamayız. Onlar olmadan hep tetikte, hep tedirgin. Bakın o feci akıllı insanlardan söz etmiyorum, onlar her yerde, sırtlanların arasında da, köyde de kentte de, çölde de işlerine bakarlar. Fakat ben, bana benzeyenler, insan gibi insanlar yani, bu her türden sıkıntının kol gezdiği, yarı uykuda yaşayan topluluğa muhtaçtır. En azından can güvenliği için.

Otobüs günlük hayat kokuyordu. Bu hayatı özlemişim. Gözlerimi kapadım, kulaklıklarımı taktım, müziği son ses açtım ve yetmiş dakikadan biraz daha uzun bir süre günlük hayatı soludum.

Nina'yla Beşiktaş'ta meydandaki kafelerden birinde buluşacaktık. Oraya gitmekle doğru yapmadığımı bi-

liyordum içten içe. Nina gerçekten de polise çalışıyorsa, sağda solda bizi izleyen birkaç dallama sivil de muhakkak olacaktı. Ne olursa olsun diye düşündüm. Polis hard diskin peşinde ve Nina da benden hard diski isteyecek. Beni gözaltına almanın, içerde tutmanın bir işe yaramayacağını biliyor olmalılardı. En azından birazdan öğreneceklerdi.

Kafeye gittiğimde Nina çoktan gelmişti. Sırtı bana dönüktü, seslenmeden yaklaştım. Polise çalışan bir kaltağı değil de her zamanki Nina'yı, yatağımın Nina'sını öper gibi ansızın, şehvetle öptüm ensesini. İrkildi, kızardı. Nina'yı öpüldüğü içim kızarmış vaziyette görmemiştim daha önce. Belli ki polis muhbiri Nina'yı öpmüştüm. Çaktırmadan dudaklarımı sildim.

Birbirimizin yüzüne bakarak bir dakika oyalandık. Bir dakika, daha fazla değil. Kayboldun birden bire, korktuk vallahi, dedi Nina, konuya böyle gireceği belliydi. Ben de olsam öyle yapardım.

Bartu'dan iş aldığımdan beri çevrem tutkulu insanlarla kuşatıldı tatlım, insanlar... İnsanlar çok istekli.

Arzulu insanları bana gönder tatlım, sen işine bak, dedi. Bunun gibi esprili, böyle flört edermiş gibi konuştuk biraz. Konuya gel Nina, konuya gel tatlım.

E, Bartu'nun işini halledebildiniz mi bari?

Nina, tatlım, Bartu'nun işini hallettim, yani büyük ölçüde. Fakat...

Fakat, deyip sustum. Bu işin tadı böyle çıkar çünkü. Üstelemesini bekledim. Şartlar ne olursa olsun iki kişinin konuşması zevk vermelidir. İyi bir diyalog ka-

deme kademe ilerleyen sevişmeye benzer. Anlatmak istiyorum, şöyle, başta iki taraf da giyiniktir. Taraflardan biri kısa bir cümle söyler, bu erkeğin ceketini sandalyenin üzerine özensizce bırakmasından farksızdır. Sonra diğeri bir iki sorunlu kelimeyle karşılar onu. Bu kadının boynunu iki yana hafifçe kırıp, gevşemesini andırır. Sonrasında erkek de kadın da sıra gözetmeksizin tartışmaya, cümlelerini sıralamaya başlar. Tartışmanın alevlenmeye yüz tuttuğu anda artık her ikisi de soyunmuştur, çırılçıplaktırlar. Şimdi konu aydınlanmıştır, argümanlar alt etmek üzerinedir, iki taraf da avazı çıktığı kadar bağırmaya, haklılığını kabul ettirmeye çalışır. Sevişmek ve tartışmak aşağı yukarı budur.

Fakat, dedim ve sustum. Nina'nın sevişmeye niyeti yoktu. Üstelemedi, ee sonra, demedi. Limonlu sodasından bir yudum aldı ve plastik kaşığını önünde duran kumpire daldırdı. El hareketiyle garsonu çağırdı, benim için de bir kaşık getirmesini söyledi, ne içerim, aynısından, bana da bir limonlu soda. Belli ki bu işin tadını tek başıma çıkaracaktım. Eh, öyle olsun.

Fakat bir noktada elimden çıkarmak zorunda kaldım hard diski, dedim, işler biraz karıştı anlayacağın.

Kötü olmuş, Bartu için hayat memat meselesiydi.

Biliyorum, neyse hallederim bir şekilde. Sen ne yaptın?

Kumpirle oynamaya başladı. Tadını beğenmemişti. Kaşığını bir kenara bıraktı. Sodanın içindeki limon parçasını bardaktan çıkardı, emmeye başladı. Ekşi bir limon parçasını emen bir kadını seksi bulmak bir tür psikolojik bozukluk mudur bilmiyorum. Fakat Nina söz

konusu olduğuunda her Şey seksi gelebilir, söyleyeyim. Nina ibadet bile etse bana yeterdi. Diyelim altına yat-
tığı o burjuva itlerinden birinin ciğerine yedi santim-
lik sustalıyı geçirirken oradayım, yanı başında. G kle-
ri ve yerleri yaratan büyük yaratıcıya yeminler olsun ki
ben bundan daha tahrik edici bir sahne kurgulayamam.
Nina limon parçasını öyle bir emiş emdi ki, saniyeler
boyunca o limonun her ekşi zerresini kavuniçi dilinin
 zerinden kayarken hayal ettim. Derin bir nefes aldım,
Çok derin bir nefes ama, ciğerlerim patlayacaktı nere-
deyse. Bakışlarımı kaçırdım. Gözüm sodamın içindeki
limon parçasına ilişti. Asabım bozuldu. Limonu aldım
ağzıma attım, kabuğuyla filan çiğneyip yuttum. Hadi
Nina konuş artık delireceğim yoksa!

Bartu'yla artık görüşmüyorum, söylemiştir belki.

Bahsetmedi.

Evet, yani bazı tatsızlıklar oldu, neyse işte.

Bahsetmedi, bir Şey yapmadı ya?

Bazı gizli kapaklı işler için beni kullanmaya çalıştı,
kuryelik filan gibi...

Pezevenk.

Polis izliyormuş zaten, yakamı zor kurtardım.

Yalan söylerken seksi değildi Nina. Başımı iki yana
salladım, bir insanı yalan söylerken yakalamak insanı
kendinden utandırır. Yapacak bir Şey yoktu, yalanını
yemiş gibi davranacak değildim. Nina, dedim ona tüm
saflığımla, yalan söylerken hiç seksi değilsin!

Ha? Anlamadım...

Yalan söylüyorsun ama buna gerek yok. Her şeyi biliyorum. Sağına soluna bakındı, sanırım bizi gözetleyen sivilleri yokladı oradalar mı diye. Kaşığı yeniden eline aldı. Beğenmediği kumpirin mayonezsiz kısmından küçük bir lokma alıp ağzına attı. Garsonu çağırdı yine. Hesabı getirmesini söyledi. Bana döndü, dinle beni, dedi, can kulağıyla dinle, hard diski almam gerekiyor. Ne pahasına olursa olsun o hard diski almam gerekiyor. Sana borçluyum, bana yeni bir hayatın mümkün olduğunu gösterdin. Fakat durumlar değişti. Bu bir iş, herhangi bir iş gibi düşün. Benim işim o hard diski almak ve gerçek sahiplerine teslim etmek. Bana yerini söyle ve çıkıp git, kimse peşinden gelmeyecek ve kimse seni rahatsız etmeyecek, garanti veriyorum.

Belli ki ben sevişmeyle filan kafayı fazla bozmuştum. Öyle ki Nina'nın kaburgalarının arasına gizlenmiş ejderhayı görememiştim bugüne kadar, görmek istemiştim. İçerden çıktığımda beni yatağında ağırlaması, Bartu'yla tanıştırmaması, iş ayarlaması filan hep numaraydı. Tek amacı hard diske ulaşmaktı. Bartu'yla beraberler miydi yoksa Bartu'nun koynuna da baştan beri sırf bu hard disk için mi giriyordu bilmiyorum. Belki Bartu da kurbandı, belki ikisi birden beni harcıyorlardı. Her neyse artık. Hesabı ödedi, ayağa kalktı. Hard diskin yerini söylememi bekliyordu. Yerimden kalkmadım, oturdum sandalyeye kuru kıcımlı iyice yerleştirerek, Nina tatlım, sana hard diski vereceğim, dedim. Sodayı son yudumunu mideme indirdim. Sana hard diski vereceğim, bana güven. İki gün içerisinde seni arayacağım, aradığımda bir adres bildireceğim, oraya gideceksin ve hard diski alacaksın. Başımı kaldırdım, yüzüne bak-

tım. Anlaştık mı, diye sordum, yüzüne baktığım kadın işinin ehli bir polisti artık, kısa bir kararsızlık anından sonra, tamam, dedi, iki gün!

Masadaki mayonezi bozuk kumpiri önüme çektim, plastik kaşığı elime aldım ve yüzüne bakmaksızın yineledim,

İki gün!

15.06

Nina'nın belalısını görmeye gittim. Yarın Nina'yı getireceğim dedim. Nina'yı alacaksın, hard diski vereceksin. Konu kapanacak. Adam benimle konuşmadı bile. Kendi bilir.

Caddeyi bir uçtan bir uca kat ettim. Bakışlarım yerde, sallana sallana yürüyordum. İnsanların ayaklarını, diz hizalarına kadar bacaklarını görüyordum sadece. Tereddütlü adımlar, kararlı adımlara karışıyordu. Dalgın olanları hemen fark edebiliyordum ya da âşık olanları. Bunların yürüyüşü fazla hülyalı oluyordu. Fizik yasalarını inkâr eden saf bir türe dönüşmüşlerdi çünkü. Bu inkâr ne kadar uzun sürerse düşüşleri de bir o kadar şiddetli oluyordu şüphesiz. Düşsünler, herkes en az bir kez o tepeye tırmanıp, bedenini boşluğa bırakmalı.

Günlerden sonra ilk kez bugün kafam çok netti. Bir belaya bulaşmış, herkesten feci kazık yemiştım. Öyle kaçıp gitmekle kurtulamayacağım da kesindi. Sonuçta neden kaçarak, saklanarak yaşamak isteyeyim? Bartu, Nina ve Nina'nın belalısı, bunların üçünün bazı şeyleri takas edip konuyu çözmeleri gerekiyordu. Ben buluşmayı sağlayacak, koparabildiğim kadar parayı alıp, kenara çekilecektim. Zehra belalısına geri döner mi, hard disk Bartu'da mı kalır Nina'da mı? Orasını kendi ara-

larında halledeceklerdi artık. Ha, en iyi çözüm üçün de nalları dikmesi olurdu elbette. Bu olasılığa da büsbütün boş vermiş değildim. Nina polisle çalışıyorsa, buluşmaya tek başına gelmeyecekti herhalde. En azından buluşma uzaktan denetleniyor olacaktı. Bu belirsizliği arttırıyordu belli ölçüde ama benim için dert değildi. Tam tersine, istediğim tam da buydu. Yesinler birbirlerini, diye geçiriyordum. Bu buluşmayı niye oraya sıkıştırdım sanki, herkesin memnun kalacağı bir alış veriş umurunda bile değildi. Bütün köpekleri bir çuvala doldurup, gümbürtüyü seyredecektim.

Sol bacağımdan sızan kan beni iyice halden düşürmüştü. Bir eczaneye girdim, pansuman yaptırdım yenisinden. Eczacı çocuk, abi bu mevzu ciddi yalnız, senin bir hastaneye filan gitmen lazım, demedi deme, diye uyardı beni nazikçe. Sen ordan bir ağrı kesici bir de en canavarından vitamin ayarla bakalım, gerisini hallederim. Hastaneye de giderim, muayene de olurum. Her şeyin zamanı var. Şu işin finalini görelim önce. Sonrası kolay. Sonrası kolay da artık resmen sendeliyordum. Eti mi diden bu leş sürüsüyle meselemi bir an önce çözmeliydim.

16.06

Hazzopulo Pasajı'na oturdum, çay söyledim. Bir de karışık tost getir. Saat akşamın yedisini bulmuştı bile. Telefonu çıkardım, önce Bartu'yu, ardından Nina'yı aradım. İkisine de Belalı'nın evini tarif ettim, iki saat sonra hazır olmalarını söyleyip kapadım. Bütün gece bacağımın ağrısıyla kıvranıp durmuştum. Gözüme uyku girmemişti. Ancak sabaha karşı az da olsa uyuyabilmişim. Yine de berbat vaziyetteydim.

Otelden ğleden sonra ayrılmış, Tahtakale'de filan biraz dolaşmışım. İyi kötü inandırıcılığı olan bir tabanca edindim. Oyuncak tabanca. Fena görünmüyordu, ilk bakışta caydırıcı olabilirdi. Tabii güvenliğimi bununla sağlamam olanaksızdı. Ne olur ne olmaz diye bir tane de rambo bıçağı aldım. Aslında şimdiye kadar niye almamışım ki? Rambo bıçağı dediğın gerçek bir savaş aleti. Bıçağı pantolonumun yan cebine, kâğıt paraların yanına koydum. Rahatsız ediyordu etmesine ama içime pompaladığı özgüvenin yanında hiçbir şey değildi. Orada ara sokaklardaki kebalarda karnımı doyurdum. Bir taksiye atlayıp Taksim'e gçtim. Enerjimi ekonomik kullanmam gerekiyordu, gücüm iyiden iyiye tükenmişti artık.

İstiklal Caddesi günlerden sonra biraz gevşemişti.

Esnaf eski günlere döndüğünü sanıyordu. Oysa eski günlere asla dönülmez. Galatasaray Lisesi'ne kadar neredeyse gözü kapalı, sallana yalpalaya yürüdüm. İşgal yılları İstanbul'unda yürüdüğümü hayal ettim. Mümkün olsa o yıllara ışınlanıp, işgale karşı savaşıırken can vermeyi isterdim. Kim ölmek ister tabii, fakat gerçekçi olalım, hayat dediğimiz kendi ölümümüzü kurgulamaktan ibaret. Filmin sonunda illa ölünyorsa benim tercihim budur. Yine acıktım. Yorulmuştum da. Pasajın rahatsız taburelerine kendimi zor attım. Kaçma kovalamacadan usanmıştım artık. Bedenimi kemiren şu leşleri üzerimden silkeleyip birkaç gün kafamı dinlerim diyordum. Sonra yine gelsin gereksiz işler...

Yorgunluğun ve kan kaybının etkisiyle olacak uçsuz bucaksız bir umutsuzluk vardı içimde. Normalde böyle zamanlarda kafayı vurduğum gibi yatarım. Uykumu alırım ve atılırım. Atılırım, onları örnek alırım hep, atına atladığı gibi düşmanın üzerine süren çıplak kahramanları. Sinsilik, kurnazlık bilmeyen saf cesaret erbaplarını. Dediğim gibi tek ihtiyacım olan şey iyi bir uyku. Uykumu alamamışsam anahtarı teslim edip sırtımı dönebilirim. Sizin olsun, yeter ki beni tutmayın! Şimdi bu akbabaların arasına koşarak dalmayı çok iyi bilirim ama vücuduma yayılan halsizlik öyle boyutlara ulaştı ki değil koşmak, ayaklarımı bile hissetmiyorum. Bitkinlik zihnimi çoktan teslim aldı. Sağlıklı tek bir değerlendirme yapamaz oldum. Tek umudum bugüne ve bu saate dek yapıp ettiklerimin işe yaraması ve küçük planlarımin tutması. Gözlerim kapanıyor... Saat... saati gelmiş bile, Belalı'ya doğru ufak ufak yollansam iyi olur. Garsona seslenecek takatim yok, biraz zor da olsa göz

göze gelmeyi başarıyoruz, bakışlarımla ve el hareketlerimle su getirsene şekerim, diyorum. Şekerim demeyi seviyorum, bunda bir sorun yok. Garson bir bardak çeşme suyu getiriyor, adamsın. Suyun bardakta gelmesi, su bizden, demektir, ikram demektir. Suyu para vermek en nefret ettiğim işlerden biri, çeşme suyuna para ödemem mümkün değil. Vitamin kutumu çıkarıp iki tane atıyorum ağzıma, suyu dikiyorum. Vitamin kutusunun üzerinde yazanlara takılıyor gözüm. İçerisinde ginseng olduğu yazıyor. Ne olduğunu bilmesem de altı kalın kalın çizilen bu ginseng dalgasının tesirini anında hissediyorum, ayağa kalktım, gerçekten de bir an kaslarıma hayvani bir enerji dolmuş gibi geldi. Bugüne kadar ginsengsiz nasıl yaşamışım!

Oraya vardığımda herkes oturmuş beni bekliyordu. Saat sekizi geçmiş, neredeyse sekiz buçuğa gelmişti. Hava kararmış, sokak hareketlenmişti. Beni beklemeleleri gereksizdi aslında, benim oradakilere verecek hiçbir şeyim yoktu ve onlardan da herhangi bir şey alamayacağımı gayet iyi biliyordum. Orada bulunmamın yegâne amacı kopacak gürültüye ilk elden tanık olmak, başımı olmadık belalara sokan bu kansızların mahvoluşunu yerinde görebilmektir. Tamamen gazeteci refleksiyile davranıyordum yani. Bu akşam burada bir kıyamet kopacaksa, ne bileyim karşılıklı silahlar çekilip, leş bedenlerin üzerine şarjörler boşaltılabilirdi, işte o zaman, damarlarında hapsedilmiş güzelim kırmızı özgür kılıp, evin salonuna hür bir şelale gibi boşalırken, perdeyi cepheden görebileceğim rahat bir koltuğa yerleşip, ilerde çocuklarıma anlatabileceğim bu şahane hikâyeyi

zihnime bütün ayrıntılarıyla kazımak isterdim.

Nina bir kenarda, daha önce hiç şahit olmadığım kadar dik ve gururlu oturuyordu. Onun hemen yanında Bartu vardı. Bartu başını yere devirmiş, zemindeki Hint kiliminin manasız desenlerine dalıp gitmişti. Şerefsizin öyle bir hali vardı ki sanırdınız içinden ayet el kürsi okuyup tevbe getiriyor. Belalı ortalarda görünmüyordu ama adamları buradaydı. Bana kapıyı Ayı açtı. Geçtim, daha önce görmediğim sıkı bir keş oturduğu sandalyeyi bana verdi. Gözaltıları kedi taşağı gibi mosmor ve sarkıktı. Bu elemanı ilk ve son görüşüm olabilir diye düşündüm. Neyse siktirsin gitsin, benim meselem değil. Sandalyeye kendimi bıraktım. Odayı dolduran ağır sessizliği dinledim. Tek duyabildiğim herkesin tir tir titrediği. Odaya korku hâkimdi. Belli ki herkes istediğini alamama olasılığının altında kalacaktı. Bir tek belki Nina'yı isteyen Belalı, bu isteğine kavuşamazsa altın vuruş filan deneyip eşek cennetine giderdi. Diğerleri verdikleri sözlerin, taahhütlerin altında iki büklüm, belki bir ömür sürecektir ağır bir işkenceyle yüzleşeceklerdi kim bilir. Onlar ölerken bile kurtulamayacakları bir büyük imza atmışlardı anlaşılan. Güzel ölüm yoktur ama rezil ölüm vardır.

Nina'nın belalısı olan sefil de göründü birazdan. Tuvalet kapandı. Elini yüzünü kurulayarak geldi. İçeridekilere şöyle bir baktı. Alacaklarınızı alın, bırakacaklarınızı bırakın der gibi bir havası vardı. Ayı yine kapıyı kaplamış ayakta dikiliyordu. Belalı da gitti Ayı'nın yanına dikildi, sırtını duvara yasladı. Bana baktı, kaşlarını kaldırıp dudaklarını De Niro tarzı büzerek, konuşmamı işaret etti. Anlaşıldı, oturumu ben yönetecektim.

Hazırlık yapmamıştım, nazik bir öksürükle boğazımı temizledim. Kimseyle uzun temas kurmamaya dikkat ediyordum, içerdekilerin her birinin yüzüne en fazla üç saniye bakarak konuşmaya başladım.

Bartu Bey hard diski istiyor, Nina Hanımefendi de öyle. Arkadaşımız ise Zehra'yla, namı diğer Nina Hanımefendiyle eski günlerine dönmek arzusunda, karşılığında hard diski, onu en çok hak edene verecek. Sorun şurada, Nina, size Nina diyebilir miyim hanımefendi, teşekkürler, Nina eski dostuna dönmek istemiyor. O halde ne yapacağız, bugünkü toplantının amacı bu pek mühim soruya yanıt aramak. İlk sözü Bartu'ya veriyorum, buyurun beyefendi...

Bartu afalladı, böyle bir açık oturum beklemiyordu belli ki. Arkadan iş çevirmeye alışmıştı ne de olsa. Onun ağzını açmasına fırsat vermeden Nina atıldı, tiyatroya lüzum yok, hard diski çıkarın, dedi en delikanlı sesiyle.

Bebeğim! Ninoçka'm!

Gözlerim Belalı'nın üzerindeydi. Burada en masum istek onunkiydi, en anlaşılır, en kabul edilebilir. Adam sadece Nina'yı istiyordu, onun sevgisini, sadakatini. Fakat manzaraya bakılırsa en karşılanamaz arzu da onununkiydi. Kendini ne zaman kaybedecek diye bekliyordum. Birden atıldı, Nina'nın önüne dikildi, aralarında yarım metre mesafe vardı, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Bedbaht görünüyordu, gözleri küçülmüş, yuvalarının içinde kaybolmuşlardı. Hiddetle, kan kırmızı gözlerle Nina'yı süzüyordu. Derken gürledi;

NE EKSİĞİN VARDI LAN, NE YAPTIM BEN SANA OROSPU

Başımın üstünde gezdirmedim mi seni? Bataktan alıp adam etmedim mi? Şimdi ne oldun da posta koyuyorsun? Dişleri birbirine girmişti herifin. Ha kırıldı ha kırılacaklar dedim.

Nina'da tık yoktu, başını Bartu'ya çevirdi,

HARD DİSKİN SENİNLE BİR İLGİSİ YOK, BİLİYORSUN

dedi. Bartu şaşkınlıktan tavuk yumurtası kadar büyümüş gözlerle Nina'ya bakıyordu. Adamın akıllı hâlâ şu soruydu, ulan ben bu karıyı arada para basıp yatağıma alıyordum, ne ara işler bu noktaya geldi? Nina, başı Bartu'ya çevrili, en iyisi işler büyümeden çık, villana dön, bir daha da boyunu aşacak işlere karışma, dedi çok sakin bir sesle. O kadar sakindi ki, korkudan kusacaktım neredeyse. Allah'ın kadını, hakikaten sen bu tecrübeli katil ağızlarını hangi ara öğrendin?

Kan çıkar mıydı, eh, çıkardı. Bu hard disk önemliydi belli ki. Yani görebildiğim kadarıyla içi her türden önemli tipin ses ve görüntüleriyle tıka basa doluydu. Dünya kasetlerle yönetiliyordu demek. Az şey değil. Tabii meselenin şu odaya doluşan bir orospu, bir pezevenk ve bir mirasyediye kadar küçülmüş olması tuhaftı. Ülkeyi ve dünyayı yöneten alçakların ayakçısı olursan, diyordum kendi kendime, sen ya orospusundur, ya pezevenksindir ya da en kötüsü iğrenç bir mirasyedisindir. Bu oda dünya demekti, bunu şimdi daha iyi anlıyordum

ve aslında tam şu anda hayallerimi gerçekleştirmek benim ellerimdeydi: Dünyanın sonunu getirmek! Bartu sen ne diyorsun bu işlere, dedim, köpeğinin gıdığını sıvazlayan Moda'lı geçkin bir sarışının hüznünlü sesiyle, hard diskî hâlâ istiyor musun, yoksa biz ihaleye aramızda mı devam edelim?

Bartu derin bir soluk aldı. Kuvvetle muhtemeldir ki bu adamın yaptığı en derin iş soluk almaktır. Ayağa kalktı. O ayağa kalkınca Ayı kürek kemiğini yasladığı kapı kirişinde şöyle bir kaykıldı. Eli beline gitti. Belinde bir halt yoktu görünüşe göre, aklı sıra makine varmış gibi korku salmak peşindeydi. Bartu hiç beklemediğim bir soğukkanlılıkla odanın içinde iki ileri bir geri adımlamaya başladı. Delirdi mi acaba, diye düşündüm. Ansızın bir hikâyeye anlatmaya koyuldu, cep telefonunun saatine baktım, gece yarısı olmuştu bile. Dinleyin, hepinize söylüyorum, hepiniz dinleyin, diye mırıldadı Bartu, konuşmayı yeni sökmüş kız çocukları gibi yuvarlaya yuvarlaya, büze büze konuşuyordu. Tabii bu her gelenin meramını bir hikâyeyle açıklayacağı kimin aklına gelirdi, Ayı'nın yanında durdu, adamın omuzlarını yakından inceledi, sonra yeniden voltasına döndü ve sanki bir Poe öyküsüne girer gibi şöyle dedi,

BENİM DEDEM BİR KORKAKTI, BU SAYEDE ZENGİN OLDUK

Korkaklık her zaman işe yaramaz. Bakın, benim dedem asker kaçağıdır. Kim öleceğini bile bile bir savaşa gider ki? Gitmiyor, saklanıyor ve savaşa gidip de dönmeyenlerin, sürülüp kovulanların gömülerini, servetle-

rini talan ediyor. Bir çeşit hırsız. Hırsızlığı hafife almayın, hemen hemen ekonominin temelidir. Askerden dönenler sefil, ülke yanmış yıkılmış. Savaşın az sayıdaki galiplerinden biri de benim asker kaçağı dedem oluyor. Demek ki neymiş, bir savaşı kazanmak için her zaman cephede olmanız gerekmiyor.

Gül sen orospu çocuğu gül!

Nasıl, bir şey mi dediniz?

Götüne girsin o servet dedim.

Neyse, bugün ben zenginsem ve sarsılmaz derecede zenginsem bunun temelinde korkaklık ve hırsızlık var. Gelelim günümüze. Bu hard disk sizden alacağım, cesur olduğumdan değil, hırsız olduğumdan. Buradan çıkıp gidebilirim, beni eli boş gönderebilirsiniz. Fakat ant olsun, hard disk size bırakmam, bırakmayacağım. Nina'ya döndü, onu ilk gördüğüm gün nasılsa aynen öyle yiyecekmiş gibi bakıyordu rakibine, sevgili Nina, Ninoçka'm benim, dedi, sözünü dinleyeceğim. Buradan elimi kolumu sallayarak çıkıp gideceğim. Duş alıp, yatağıma çırlıçıplak uzanıp seni bekleyeceğim. Sen de biliyorsun ki hard disk bana ait. Yapman gerekeni yap, hard disk bu ikinci sınıf müptelalardan al ve yatağıma gel, yatağımıza.

Bartu piçi konuşmasını tamamladı, sözü diğer paneliste devretmeden önce süper seksi bir baş hareketiyle Nina'nın bacak arasını işaret etti ve güya manalı bir şekilde, kokunu özledim, dedi. Bu herifi ilk kez böyle erkek gibi konuşurken görüyordum. Neyse, erkeklik testi yapmıyoruz burada, sıradaki gelsin.

Belalı iki elini beline koymuş, kendi çöplüğünde bu

kadar patırtıyla eşinen bu iki tipsize, Bartu ve Nina'ya bakıp hayretlere düşüyordu. Adamın böyle bir şeyi hiç beklemediği belliydi. Ayı'ya işaret çaktı. Ayı elinden geldiğince nazik bir hareketle Bartu'yu çift kişilik kanepeye kendi elleriyle gerisin geri oturttu. Nina zaten kanepedeydi. Belalının yüzü gözü birbirine girmişti. En usta aktörlerin bile yineleyemeyeceği şahane mimiklerle bir şeyler anlatmaya başladı. Hayır, konuşmuyordu, ağzını bile açmış değildi. Manyak herif belki konuştuğunu sanıyor olabilirdi, fakat tek kelime bile etmeden zaman zaman ellerini de katarak acayip bir gösteri sergiledi. Gelmeden önce hap filan atmış olmalıydı, kafa traktör lastiği gibi kabarmıştı anlaşılan. Ne yaptığının farkında bile değildi. Birkaç dakika çok komik mimiklerle odadakilere ne kadar ciddi olduğunu, Nina'ya, Zehra'ya ne kadar kafayı taktığını anlatmaya çalıştı. Sessiz sinemanın görülmemiş başyapıtlarından birine şahit olduk. Neden sonra sesi geldi, ses telleri ötmeye başladı. Sizi öldürürüm, dedi, kısa işaret parmağını uçümüzün üzerinde tek tek gezdirerek. Sizi öldürürüm, buraya gömerim, üstünüze lamine parkeleri döşerim. Ayı'ya döndü, beni gösterdi, vur şunu, dedi. Has-siktir. Ayı boş olduğunu düşündüğüm beline yeniden elini attı, dokuz milimetrelik üstü siyah gövdesi mor bir kadın tabancası çıkardı. Herhalde kurbanlarının ölmeden önce son bir kez eğlenmesini istiyordu Ayı. Tabii gülemedim, namlu üzerime çevrilmişti. Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak ağır ağır ayağa kalktım. Dışarıdan, karanlık geceden yine ürkütücü sesler gelmeye başlamıştı. Polis ve göstericiler gündüz saatlerinde ilan ettikleri ateşkesi bozmuşlardı anlaşılan. Ardı ardına

patlayan gaz fişeklerinin önce pis sesi, bir süre sonra da zehri dolmaya başlamıştı içeriye. Kimsenin umurunda değildi yine de, herkes canının derdine düşmüştü. Hiç ummadığım şekilde kekelemeye başladım. Belalı bana bakmıyordu bile o sıra. Gözü Nina'nın üzerindeydi, anlaşılan beni harcama tehdidiyle Nina'yı etki altına almaya çalışıyordu. Nina ayağa kalktı, Ayı'ya, indir silahını, dedi. Kadın haklı indir silahını, dedim içimden Ayı'ya. Dişlerimin arasından cansız bir hırıltı çıkıyordu yalnızca, efelenmeden önce doğru hamlenin ne olacağını kestirmeye çalışıyordum. Belalı elini Ayı'ya uzattı. Başta bunun tamam, indir silahını gibi bir anlama geldiğini sandım. Fakat hayır öyle değildi, Ayı, Belalı'nın kendisine uzanan eline belinden çıkardığı bir diğer silahı uzattı. Dokuz milimetrelik, üstü siyah diğer kısımları sarı renkte bir kadın tabancasıydı bu da. Bu adamlar her ne kullanıyorsa, diye geçiriyordum içimden, süper eğleniyorlar. Belalı kendisine uzatılan renkli tabancayı aldı. Nina'nın şakağına dayadı. Nina'nın şakağına dayayacak en son şeydi o sarı tabanca. Daha iyisini hak ediyordu. Neyse işte, o dakika Bartu'nun aklına kahramanlık geldi. Hızla ayağa fırladı. Belalı'nın sarı tabancasıyla Nina'nın şakağının arasına girdi. Hayatında ilk defa ortalama bir insan evladının yapacağı hareketi yapıyor olmanın kararsızlığını, acemiliğini yaşıyordu. Afferim lan Bartu, kedi olalı bir fare tuttun. Belalı tabancayı bunun ense köküne indirdi. Bartu afalladı ama düşmedi. Belalı'nın hamlesi zayıftı. Belalı bir tane daha geçirdi. Bartu iki büküm oldu ensesini tutuyordu. İçeri girdiğimde sandalyesini bana verip sonra da ortadan kaybolan misafirperver keş geldi. Neler olup bittiğine dair

en ufak bir fikri yoktu. Odanın uzak noktasına doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. Yerde bir ahşap dolap vardı. Eğildi kapağını açtı. Ne aldığını göremedim. Kapağı kapattı. Sağına soluna bakmadan ve yine ayaklarını sürüye sürüye odadan çıktı. Burada dört medeni insan gibi sorunumuzu çözmek için toplandık, yakışmaz şimdi, dedim, sakın bir sesle. Sonra Ayı'ya baktım, onu adam yerine koymamış gibi olduğumu fark ettim. Beş medeni insan... Konuşarak çözemeyeceğimiz ne sorunumuz olabilir. Tabancalar fazla, tabancalar kesinlikle buraya ait değil. Konuştukça açılıyordum. Belalı'yla göz göze geldik. Yumuşamaya başlıyordu. Yerde, dizlerinin üzerine çökmüş kıvranıp duran Bartu'yu kanepeye doğru itekledi, ense köküne yediği kabzanın yarattığı sarsıntıyı hâlâ atlatamamıştı Bartu.

Olabilecekleri kestirmeye çalışıyordum. Hepsi ölebilirdi, ben de ölebilirdim. Fakat onlarla aynı anda, aynı yerde, ortak bir kaderi paylaşarak ölmek istemiyordum. Dışarı çıktıktan sonra ölmeyi yeğlerdim. Belalı ve Ayı silahları indirmemişlerdi hâlâ. Bu akılsız kabadayılar bizi vuracak, diye düşündüğümü anımsıyorum. O gece zihnimden geçirdiğim son cümle buydu sanırım. Başka bir cümle ne kadar zorlasam da gelmiyor aklıma. Ardı ardına, bu herifler bizi öldürecek, diyordum, bu pezevenkler bizi öldürecek. Sonra ne oldu, Nina şakağına bir karış mesafedeki tabancayı sol elinin tersiyle tehdit olmaktan çıkardı. Belalı'nın elindeki sarı şey ateş aldı, Ayı tabancasını Nina'ya doğru çevirdi ve

17.06

Gözümü açtığımda hava yeni aydınlanıyordu. İçine tıkkıldığımız oda toz toprak içinde kalmıştı. Yerde yüzüstü yatıyordum. Üzerimde Nina'nın cansız bedenini hissettim. Feci bir ürpertiyle doğrulmaya çalıştım. Nina'yı üzerimden attım. Daha doğrusu Nina'dan arta kalanları. Odayı hızla gözden geçirdim. Belalı duvarın dibine yığılmıştı. İşini bilen biri adamı tam göğsünden mıhlamıştı. Bunu kim yapmış olabilir diye düşündüm. Sonra patlamayı anımsadım. Büyük bir gürültü kopmuş, zemin kat girişi adeta havaya uçmuştu. Bağırışlar, biber gazı, ateşlenen tabancalar. Sivil bir grup, kafalarında gaz maskeleriyle odaya dolmuş, her şeyi tarumar etmişti. Bana ne olduğunu tam anımsayamıyordum. Üzerime doğru devrilen Nina'yı tutmaya çalışırken dengemi kaybedip bir tarafa çarpmış olmalıydım. Bu kafamdaki tarifsiz ağrıyı da açıklıyordu. Ayı'yı yüzünden vurmuşlardı, çenesi un ufak olmuş, gözleri patlamıştı. Bartu'ya baktım, yüz üstü yatıyordu, sağ omzunun üstünden vurulmuştu, kanaması hâlâ durmamıştı. Çıkışa yöneldim. Ortada kimseler görünmüyordu. Sonra durdum, bu koduğumun katilleri bu odayı ne demeye bastı lan, diye gayet makul bir soru sordum kendime.

Odaya döndüm, herkese ve her şeye yeniden bak-

maya başladım. Bu cinayetin bir sebebi olmalıydı. Hay sikiyim, hard diskin peşindeydiler! Heh, ulan ne hard diskmiş! Mutfığa yöneldim, boş görünüyordu. Daha önce beş gün esir tutulduğum karanlık odanın kapısını açtım. Kimseler yoktu. Mutfığa döndüm, bir bardak su aldım. Lavabonun titrediğini fark ettim. Lavabolar titremez halbuki. Şöyle bir zorladım, lavabonun olduğu tezgâh kolayca yerinden oynadı. Mutfağın lavabosu elimde kaldı. Anlaşılan bir çeşit zulaydı. O çelimsiz keş tezgâhın arkasına pısmış, tavşanlar gibi titriyordu. Hem de zangır zangır. Tavşanı saklandığı delikten çıkardım. Bardağı tepeme diktim. Çocuk, gözlerimin içine bakıyordu. Ben de onunkilere baktım. Mor halkalı gözler, bundan etkilenecek kadınlar tanıyorum. Su bardağını tezgâhın üzerine koydum. Sen de mi, diye sordum ki-barca. Başını evet manasında salladı. Titremesine engel olamıyordu, artık bunun korkudan mı vurduğu maldan mı kaynaklandığını bilemiyordum. Sağ kolunu önce nedensiz yere havaya kaldırdı, sonra da pantolonunun içine daldırdı, hard diski aletinin yanına yerleştirmişti anlaşılan. Çocuğun kolu kendisinden bağımsız hareket ediyordu adeta. Bu yarı zeki kol canlısı, çocuğun pörsümüş aletinin yanından hard diski kaldırıp çıkardığında, dişlerimi göstere göstere gülmeye başladım. Bu hikâyenin kazananı en nihayetinde ben olacaktım. Heyecanımı bastırarak çocuğa eğildim, hard diski aldım. Fazla oyalanma sen de, dedim, burası pek tekin bir yer değil. Küçük bir tereddütten sonra hard diski külotumun içine, aletimin yanına yerleştirdim. Bir erkeğin canhıraş savunacağı tek bir organı vardır. Orada her şeyi güvenle saklayabilirsiniz. Mutfaktan çıktım, odaya yeniden

göz gezdirdim. Diğerlerinde bir değişiklik yoktu ama Bartu kıpırdıyordu, piç herif ölmemişti galiba. Dizlerinin üzerinde doğruldu, arkasını dönüyordu, beni görmeden evi terk ettim.

Ortada kimseler görünmüyordu. Göstericiler yok, polis gitmiş. Köpekler esniyor, çöp arabaları çalışıyordu. Ellerimi ceplerime soktum. Sabahın tatlı serinliğinde, gücünü bütünüyle yitirmiş yaralı bacağımı süre süre Meydan'a doğru adımladım caddeyi. Hard diski aletimin korumasına verdiğimden beri dünyaya daha bir güvenle bakıyordum. İki birbiri destek olacaktır nasılsa diyordum. İnsansız bir dünyada yürümek şahane bir şey, bunu denemeyen yaşamamış sayılır. Kendimize, artık neresi ve ne zaman olursa, ıssız alanlar bulup, evrimi ve devrimi unutup, her şeyin şafağındaymış gibi yürümeyi öneriyorum. Başınızı yukarı kaldırın, göğün altında yürüyen ilk ve tek insan olduğunuzu hayal edin. Günler, haftalar, aylar ve yıllar geçtikten sonra, asırlar asırlara ulandıktan sonra, düşmüş bu yıldıza serptiğiniz her türden evladınıza ve onların kurguladığı bataklığa gururlu gözlerle bakıp, bir zamanlar burada yalnız ben vardım dersiniz. Vaktiyle buralar hep dutluktu!

Meydana yüz metre. Döndüm İstiklal Caddesi'ni kestim. Bacağımdan sızan kan gece yaşanan boğuşmanın tetiklemesiyle artık bütünüyle kontrolden çıkmış vaziyetteydi. Gözlerim birkaç metre ötesini seçemiyordu bile. Tek tük insanlar belirmişti. Bu insanlardan birinin Bartu olduğunu fark etmem epey zaman aldı. Gözlerimi kıسمam, netlik ayarlarımla uzun uzadıya oynamam gerekmişti. Bartu bana doğru geliyordu, beni yakalamaya geliyordu. Vay puşt, yedi canlı pezevenk.

Sol bacağımı hissedemiyordum, sağ tarafıma yüklene-
rek Meydan'a doğru ilerledim. Arada dönüp Bartu'yla
olan mesafemi kontrol ediyordum. Sırtından vurul-
mamış mıydı bu herif, tilki gibi sekiyordu adeta. Adım
atacak dermanım kalmamıştı. Meydan'a çıktım. Sakin
görünüyordu.

Kaçacak yerim kalmamıştı. Bartu bir iki dakika içe-
risinde yanımda olacak, üstümü başımı kolaçan ede-
cek, hard diski elini soktuğu gibi çıkarıp alacaktı. Engel
olamayacaktım çünkü perişan vaziyetteydim. Çevre-
me bakındım. Anıta yakın mesafede iki üç polis gör-
düm. Orta boylu bir elemanın yanında yöresinde dikil-
miş birbirlerine bakıyorlardı. Bir işe yarasınlar, dedim
içimden, son bir güçle polislere doğru ilerledim. Tutup
bu adamlardan beni Bartu eşkıyasından korumalarını
falan isteyecek değildim. Bütün amacım Bartu'yu ken-
dimden uzak tutmaktı. Sürünerek polislerin etrafında
dolanıp durdukları adamın yanına kadar geldim. Genç
birisiydi. Yerde sırt çantası duruyordu. Gözleri Atatürk
Kültür Merkezi'ne sabitlenmişti. Kılı kıpırdamıyordu.
Bir sorunu vardı herhalde. Durumu çakan Bartu hız
kesti, ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Öylece duran
ve sırf öylece durduğu için kolluk nezdinde tehdit gibi
algılanan elemanın yanına geçtim, sol omzumu onun
sağ omzuna yasladım ve o ne yapıyorsa aynını yapma-
ya başladım. Gözlerimi Kültür Merkezi'ne çevirdim ve
beklemeye koyuldum.

Bartu yarım saat kadar köşede bir yerde bekledi.
Sonra uzaklaştı. O da vurulmuştu ve daha fazla bek-
leyecek gücü kalmamıştı belli ki. Bense hâlâ dikiliyor-
dum Meydan'ın göbeğinde. Hadi bana müsaade deyip,

otelimin yolunu tutmak isterdim. Fakat artık tek cümle kuracak, tek adım atacak halim kalmamıştı. Omzuna yaslandığım elemandan güç alıyordum, o ayakta kaldığı sürece ben de kalacaktım, direnmeye karar verdim. Saatler ilerledikçe Meydan kalabalıklaşmaya, gazeteciler falan gelmeye başladı. Polis dahil kimse anlamamıştı bu adamların neden burada durduğunu. Benim neden durduğum belliydi hoş, yandaki herifin neden durduyuysa meçhuldü. Dünyanın işi, diyordum, bu adam beni kurtarmak için geldi bu sabah buraya.

Polisler sağımızda solumuzda boş gözlerle dolaşıyorlardı. Daha önce hiç heykel falan görmedikleri belliydi. Gözlerim kapanıyordu. Gençten bir polis, kafasında kaskıyla önümde dikildi. Sigara içiyordu, dumanını yüzüme savurdu. Adamın sadece boğazını görebiliyordum, başımı dik tutamıyordum. Duman yüzüme dolduğunda iki elimle birden hamle yapmaya çalıştım. Amacım herifin görebildiğim tek noktasına, gırtlığına sarılmaktı. Fakat devamını getiremedim, kollarım yarıya kadar kalkıp, gerisin geri indi. Güç bela çenemi kaldırdım. Polisin suratına baktım. Bu suratı nerede olsam tanırdım. Takatim olsa göbek atacaktım. Derken diğeri de belirdi yanında. Vaktiyle beni karakolda benzeten iki polis sabahın ilk ışıklarıyla Meydan'a damlamış, bana gösteri yapıyorlardı. Beni tanımamışlardı haliyle. Sak-sılarının üzerine geçirdikleri kasklarda numaraları yazıyordu. Bu kadarı benim için yeterliydi, iki numarayı hafızama gömdüm ve bakışlarımı yeniden Kültür Merkezi'ne, onun üzerinden sallandırılmış resme çevirdim.

Resimdeki adamın gözleri uzaklara bakıyordu. Göremeyeceğimiz kadar uzaklara. Bu işler böyledir, birisi

ufka bakar, diğerk herkes de ona. Şimdi olan da buydu. Şimdi olan, dünyanın leşleriyle çarpışıp, doğacak güneşin hayalini kurmaktı. Belki hiç doğmayacak olan güneşin.

Omuzuna yaslandığım çocuk bir an kıpırdadı. Yorulmuş olmalıydı, saatlerdir hem kendisini hem beni taşıyordu. Hemen toparladı, yine dimdik beklemeye koyuldu. Şikâyetçiymiş gibi görünmüyordu.

Büyük olasılıkla birazdan bayılacağım. O kadar kan kaybettim ki, bir daha kendime gelebilir miyim bilmiyorum. Hikâyemi düşünüyorum. Polisler geldi önümde hazır duruşa geçti. İlk günden beri bütün gayem bu iki hergeleyi bulmak, intikamımı en ağır şekilde almaktı. Onca badireden sonra işte şimdi karşımdalar, sigaralarını yüzüme üfürüp, bedenimde uygulayacakları yeni işkencelerin hayalini kuruyorlar. Fakat yağma yok, sizin de kask numaranızı kaydettim alçak herifler. Öyle ki belleğimin en mukaddes satırlarının, ilk aşkımin, anamın adının üzerine kanırta kanırta kazıdım numaranızı. Bir daha kimseyi ağlatamayacak, kimseye kara dişlerinizi göstere göstere gülemeyeceksiniz. Şu saatten sonra mezara bile koysalar oradan kalkacak, en ağır silahlarla sizi zapt edeceğim. Bir gözümde ışık olsun yeter, sizi göreceğim, tek kulağım bile işitse sizi duyacağım, bir elden ibaret kalsam da yakanıza yapışacağım, ant olsun... Ant olsun...

Ant olsun ki sizi mahvedeceğim orospu çocukları!

**Havadaki çürük kokusuna,
yoksulların, gençlerin,
okumuşların bedenlerinden sızan
dayanılmaz zafer ve intikam
kokusuna bakarak söylüyorum,
dünya muhakkak temizlenecek,
yıkılarak yahut yakılarak.**

Cinayet Mevsimi ve Müruruzaman
Cinayetleri romanlarının yazarı Suat
Duman'dan bir roman daha... *Dünyanın
Leşleri*, Türkiye'de yazılan polisiye edebiyatın
geleneginden yararlanan, ama onunla
yetinmeyen bir roman. Anlatıcımız, gördüğü
işkencelerin intikamını almak için yanıp tutuşan
bir eski mahkum. Hapisten çıkar çıkmaz içine
düştüğü İstanbul cangılı da tam bir baş belası;
Suat Duman son yılların tüm toplumsal
manzaralarını, akıcı anlatımı ve yaratıcı
biçimiyle öyle güçlü anlatıyor ki, kendinizi bir
girdaba kapılmış gibi hissediyorsunuz.
Hayranlıkla okuyacaksınız; çünkü hep dendiği
gibi, iyi polisiye iyi edebiyattır.

15₺

KDV DAHİL

ISBN 978-605-5182-96-0

9 786055 182960

alakarga

<https://www.facebook.com/alakargayayinevi>

<https://twitter.com/alakargakitap>

alakarga.com.tr

